

မိုးမိုး
မိုးမိုး

ရှေ့ဆောင်

ယခုလ ဖတ်စရာ
၂၀၁၁-၁၂-၁၃ ရက်နေ့ထုတ်
အမှတ် ၂၀၁၁-၁၂-၁၃

စာဆိုတော်နေ့

နတ်တော်လသို့ ကျရောက်ပြီဆိုလျှင် စာဆိုတော်နေ့ အခမ်းအနား များကို ကျင်းပမြဲဖြစ်ပေသည်။ စာဆိုတော်နေ့ ကျင်းပမှုသည် ရှေးစာဆိုကြီးများ၏ စာပေလက်ရာ စွမ်းဆောင် အောင်မြင်ချက်များကို ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ တနည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင်လည်း စာပေ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပေသည်။

စာဆိုတော်၏လက်ရာတွင် သူ့ခေတ်သူ့ အခါ၏ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံများ သည် ထင်ဟပ်မြဲ ဖြစ်ပေသည်။ ဤလက်ရာများကို စိစစ် လေ့လာခြင်းဖြင့် ထိုခေတ် ထိုအခါ၏ ယဉ်ကျေးမှုဓလေ့ထုံးစံ အခြေအနေများကို သိရှိရကာ ထိုခေတ် ထိုအခါ၏ သမိုင်းအဆင့်ကို မှန်းဆ နားလည် နိုင် ကြ ပေလိမ့်မည်။ ထိုသမိုင်းအဆင့်ကိုအခြေခံ၍ ထိုခေတ်ထိုအခါ၏ နိုင်ငံရေးအခြေအနေ၊ လူမှုရေး အခြေအနေ၊ စီးပွားရေးအခြေအနေတို့ကို တစွန်းတစ မှန်းဆနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

ထို့ပြင် စာဆိုတော်၏ ခံစားမှုများကို သူ၏စာပေ အနုပညာမှတစ်ဆင့် ကူးစက်ခံစား၍ တသိမ်သိမ်ကြည့်ရှုနားကာ ထိုခေတ်ထိုအခါက စာပေ အနုပညာအဆင့် အတန်းကို အကဲခတ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ဖြင့် စာပေ အနုပညာသည် ခေတ် အဆက်ဆက်ကို ဖြတ်သန်းလာ၍ ထိုခေတ် ထိုအခါ၏ အတွေးအခေါ်များကို အနှစ်အသားအဖြစ် သွတ်သွင်း ပေါ်ဆောင်ကြောင်းကိုလည်း နားလည်ရပေ သည်။ ဤသို့လျှင်စာပေအနုပညာ ပုံသဏ္ဌာန်တွင် အတွေးအခေါ် အနှစ်အသား ကို ထည့်သွင်း၍ အနုပညာမြောက် လက်ရာများကို ထုတ်လုပ်ရန် သွန်သင်ခဲ့ပေ သည်။

ယခုခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးတွင် ကျော်လွှား၍မရဘဲ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရ မည့် ပြဿနာမှာ ယဉ်ကျေးမှုစာပေ၊ အနုပညာ ပုံသဏ္ဌာန်တွင် အတွေးအခေါ် အနှစ်အသား မှန်ကန်စွာနှင့် ထိရောက်စွာ ထည့်သွင်း ရေးပြဿနာပင် ဖြစ်ပေ သည်။ထို့ကြောင့် စာပေလှုပ်ရှားမှုဟူသရွေ့သည် ဤပြဿနာ ဖြေရှင်းရေးကို အခြေခံထားသင့်ပေသည်။

စာဆိုတော်နေ့ကို မူလက အပြင်အပတ်စာရေးဆရာများ၊စာပေဝါသနာအိုး များက ကမ္မကထပြုလုပ်၍ ကျင်းပခဲ့သော်လည်း လွန်ခဲ့သည့် နှစ်အနည်းငယ် အတွင်းမှစ၍ အချို့ကျောင်းများသည် စာဆိုတော်နေ့များကို တခမ်းတနားဖြင့် တက်ကြွစွာ ကျင်းပကြသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ဤသည်မှာ ကောင်းသော လက္ခဏာ ဖြစ်ပေသည်။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုအပ်ပေသည်။ စာဆိုတော် နေ့ ကျင်းပရန် အဆင်မပြေသေးသောကျောင်းများကလည်း အဆင်ပြေအောင် ကြိုးပမ်း အားထုတ် စည်းရုံး၍ ကျင်းပ ပြုလုပ်စေလိုပေသည်။

တဦးသည် မင်းသား၊ ဘီလူး၊ သမင် အသွင် ပြောင်း သကဲ့သို့ အရာဝတ္ထုတို့ သည်လည်း...

အဏ္ဏဝါဗေဒဆိုသည်မှာ

ပင်လယ်သည် လူတို့၏ မိတ်ဆွေ လည်းဖြစ်၊ ရန်သူလည်း ဖြစ်သည်တို့... လေကြောင်းပညာ

အသံထက် မြန်သော လေယာဉ် များအကြောင်း။

ဆေးလောကမှ သမိုင်းမှတ်တိုင်များ

ပြဒါးတိုင်၊ မှန်ဘီလူး၊ နားကြပ်၊ မေ့ဆေး၊ ပိုးသတ်ဆေး၊ ဓာတ်မှန်တို့ကို စတင် တွေ့ရှိပုံ အဖုံဖုံ။

ပန်းပုရုပ်တု လေ့လာမှု

ဖွံ့ဖြည့်ခြင်း၊ ထွင်းပဲ့ခြင်း၊ သွန်း လောင်းခြင်းကို အခြေခံသော ပန်းပု ပညာအကြောင်းကို...

ဂေါ်ရီလာ

ကမ္ဘာ့ အကြီး ဆုံး မျောက်ဝံ၊ သို့မဟုတ် လူပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်း။

ကဗျာပြိုင်ပွဲ

တို့ကျောင်း

ဝတ္ထုတို့

ယှဉ်ပြိုင် ခြင်း သာ၊ စာရင်းလိမ်၊ ဂုဏ်ယူသော အပြု၊ မကူညီပါလျှင်၊ အိမ်ပြေး၊ ဓားဦးချွန်ကလေး။

အားကစား

အား ကစား နှင့် ပတ်သက်သည့် အထွေထွေဗဟုသုတ။

ယခုလမျက်နှာဖုံး
စာဆိုတော်လ သရုပ်ဖော် မျက်နှာဖုံး ဖြစ်ပါသည်။

အကသသို၊ ပွဲတင်ခဲသည့်မာဉ်များ

စပွတ်နစ်ဂြိုဟ်တု အမှတ် (၁) မှ သည် ၁၀-နှစ်အတွင်း အာကာသ ဖင်းလင်း မြင်သို့ လွှတ်တင်ခဲ့သည့် ယာဉ်များ စာရင်းကိုစုစည်းတင်ပြအပ်ပါသည်။

အာကာသယာဉ် အမည်	ပစ်လွှတ်သည့် နိုင်ငံ	လွှတ်သည့်ရက်စွဲ	အာကာသ ယာဉ် အလေးချိန် (ကီလိုဂရမ်)	သက်တမ်း ပျက်စီးသွားသော နေ့စွဲ
(ဒစ်ကာဗရီ) အမှတ် ၃	■	၃-၆-၅၉	၂၅	မအောင်မြင်
(ဗင်ဂတ်) အမှတ် ၆	■	၂၂-၆-၅၉	၁၀	မအောင်မြင်
(ဒစ်ကာဗရီ) အမှတ် ၄	■	၂၆-၆-၅၉	၂၅	မအောင်မြင်
(အိတ်ပလိုရာ) အမှတ် ၁	■	၁၆-၇-၅၉	၄၂	မအောင်မြင်
(အိတ်ပလိုရာ) အမှတ် ၆	■	၇-၇-၅၉	၆၅	၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ ဂျူလိုင်လ အထိ
(ဒစ်ကာဗရီ) အမှတ် ၅	■	၁၃-၇-၅၉	၇၇၀	၂၇-၉-၅၉
(ဘီကင်) အမှတ် ၂	■	၁၄-၇-၅၉	၅	မအောင်မြင်
(ဒစ်ကာဗရီ) အမှတ် ၆	■	၁၉-၇-၅၉	၇၇၀	၂၀-၁၀-၅၉
(လနာ) အမှတ် ၂	ရုရှ	၁၂-၉-၅၉	၃၀၉	လမျက်နှာပြင်ကို ပထမဆုံး အကြိမ် ထိမှန်ပျက်စီးသော အာကာသယာဉ် ဖြစ်သည်။
(ထရန်စစ်) ၁ (အေ)	အမေရိကန်	၁၇-၉-၅၉	၁၂၀	မအောင်မြင်
(ဗင်ဂတ်) အမှတ် ၃	■	၁၇-၉-၅၉	၄၅	ပတ်စ
(လနာ) အမှတ် ၃	ရုရှ	၄-၁၀-၅၉	၂၇၉	၂၀-၄-၆၀
(အိတ်ပလိုရာ) အမှတ် ၇	အမေရိကန်	၁၃-၁၀-၅၉	၄၂	ပတ်စ ဖြစ်သည်။
(ဒစ်ကာဗရီ) အမှတ် ၇	■	၇-၁၁-၅၉	၇၇၀	၂၆-၁၁-၅၉
(ဒစ်ကာဗရီ) အမှတ် ၈	■	၂၀-၁၁-၅၉	၇၇၀	၈-၃-၆၀
အက်လတ်-အေအယ် ၄	■	၂၆-၁၁-၅၉	၁၆၉	မအောင်မြင်
(ဒစ်ကာဗရီ) အမှတ် ၉	■	၄-၂-၆၀	၇၇၀	မအောင်မြင်
(ဒစ်ကာဗရီ) အမှတ် ၁၀	■	၁၉-၂-၆၀	၇၇၀	မအောင်မြင်
(ဗီဒပ်) အမှတ် ၁	■	၂၆-၂-၆၀	၂၀၄၀	မအောင်မြင်
(ပိုင်အိုနီယာ) အမှတ် ၅	■	၁၁-၃-၆၀	၄၃	နေ့ကို ပတ်သွားလျက် ရှိသည်။
(အိတ်ပလိုရာ) အမှတ် ၁	■	၂၃-၃-၆၀	၁၆	မအောင်မြင်
(တိုင်ရပ်) အမှတ် ၁	■	၁-၄-၆၀	၁၂၂	ပတ်စ
(ထရန်စစ်) ၁ (ဘီ)	■	၁၃-၄-၆၀	၁၂၀	ပတ်စ
(ဒစ်ကာဗရီ) အမှတ် ၁၁	■	၁၅-၄-၆၀	၇၇၀	၂၆-၄-၆၀
(အက်ကီး) အေ ၁၀	အမေရိကန်	၁၃-၅-၆၀	၆၀	မအောင်မြင်
(ဗီဒပ်) အမှတ် ၄	ရုရှ	၁၅-၅-၆၀	၄၅၄၀	၅-၉-၆၂
(ဗီဒပ်) အမှတ် ၅	အမေရိကန်	၂၄-၅-၆၀	၂၂၇၀	ပတ်စ

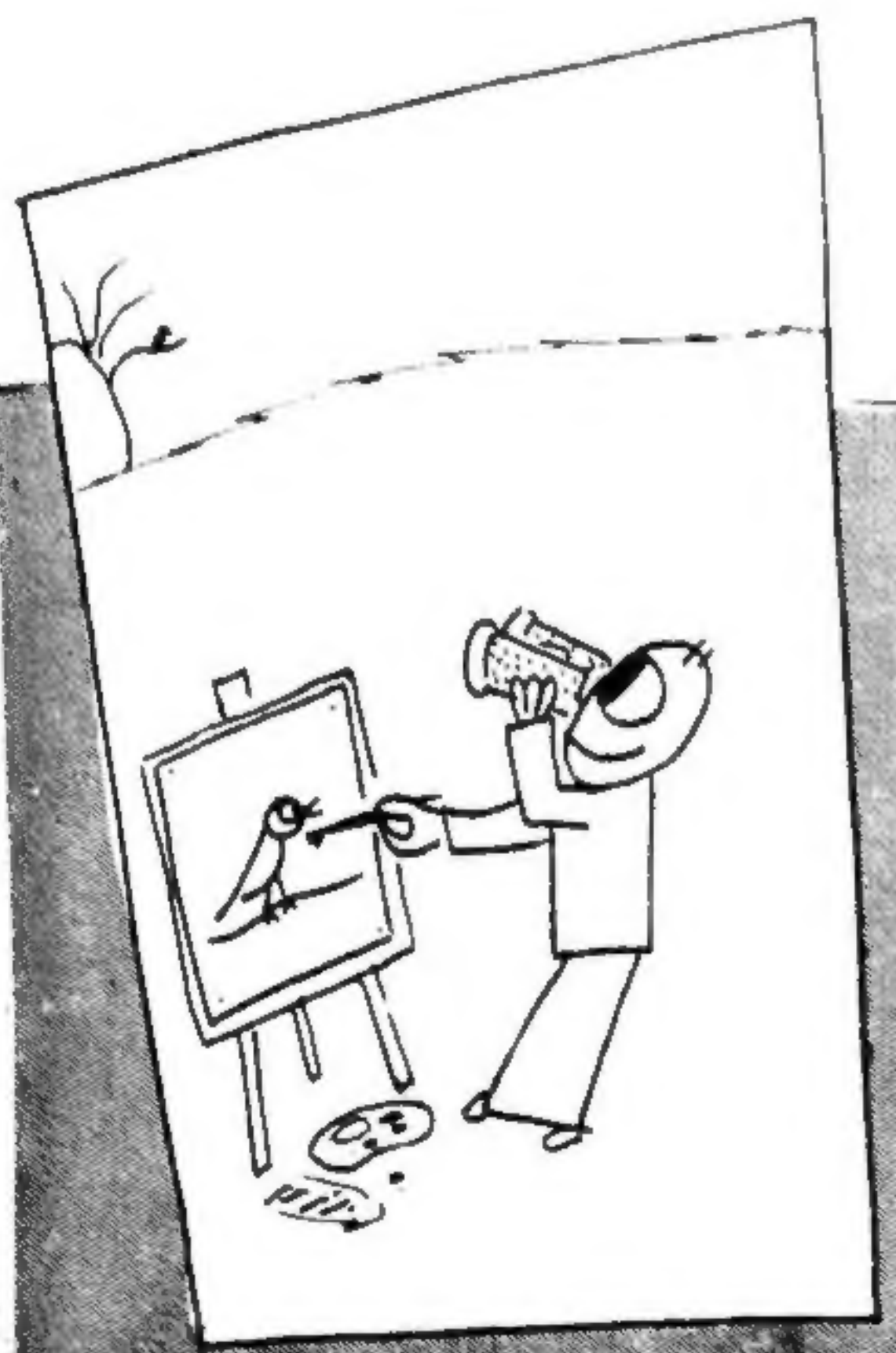
အာကာသယာဉ် အမည်	ပစ်လွှတ်သည့် နိုင်ငံ	လွှတ်သည့်ရက်စွဲ	အာကာသယာဉ် အလေးချိန် (ကီလိုဂရမ်)	သက်တမ်း ပျက်စီးသွားသောနေ့စွဲ
(ထရန်စစ်) ခ (အေ)	။	၂၂.၆.၆၀	၁၀၁	ပတ်ဆဲ
(ဆိုင်က) အမှတ် (၁)	။	၂၂.၆.၆၀	၁၉	ပတ်ဆဲ
(ဒစ်ကာဘရီ) အမှတ်(၁၂)	။	၃၀.၆.၆၀	၇၇၀	မအောင်မြင်
(ဒစ်ကာဗရီ) အမှတ် (၁၃)	။	၁၀.၈.၆၀	၇၇၀	၁၄.၁၁.၆၀
(အက်ကိုး) အမှတ် (၁)	။	၁၂.၈.၆၀	၇၅	ပတ်ဆဲ
(ဒစ်ကာဗရီ) အမှတ်(၁၄)	။	၁၈.၈.၆၀	၇၇၀	၁၆.၉.၆၀
(ကော်ရာ) ၁ (အေ)	။	၁၈.၈.၆၀	၂၂၇	မအောင်မြင်
(စပတ်နစ်) အမှတ် (၅)	ရုရှ	၁၉.၈.၆၀	၄၅၉၀	၂၀.၈.၆၀
(ဒစ်ကာဗရီ)အမှတ် (၁၅)	အမေရိကန်	၁၃.၉.၆၀	၇၇၀	၁၈.၁၀.၆၀
(အက်လတ်အေဘယ်) (၅) အေ	။	၂၅.၉.၆၀	၅၇၆	မအောင်မြင်
(ကော်ရာ) ၁ (ဘီ)	။	၄.၁၀.၆၀	၂၂၇	ပတ်ဆဲ
(ဆာမော့) အမှတ် (၁)	။	၁၁.၁၀.၆၀	၁၈၆၀	မအောင်မြင်
(ဒစ်ကာဗရီ) အမှတ် (၁၆)	။	၂၆.၁၀.၆၀	၉၅၅	မအောင်မြင်
(အိတ်ပလိုရာ)အမှတ် (၈)	။	၃.၁၁.၆၀	၄၁	ပတ်ဆဲ
(ဒစ်ကာဗရီ) အမှတ် (၁၇)	။	၁၂.၁၁.၆၀	၉၅၅	၂၉.၁၂.၆၀
(တိုင်းရပ်) အမှတ် (၂)	။	၂၃.၁၁.၆၀	၁၂၇	ပတ်ဆဲ
(ထရန်စစ်) ၃အေနှင့် (ဆိုလက်) ၂	။	၃၀.၁၁.၆၀	၉၂ ၁၈	မအောင်မြင်
(စပတ်နစ်) အမှတ်(၆)	ရုရှ	၁.၁၂.၆၀	၄၅၆၃	၂.၁၂.၆၀
(အိတ်ပလိုရာ) အစ် (၅၆)	အမေရိကန်	၄.၁၂.၆၀	၆	မအောင်မြင်
(ဒစ်ကာဗရီ) အမှတ် (၁၈)	။	၇.၁၂.၆၀	၉၅၅	၂.၄.၆၁
(အက်လတ်အေဘယ်) ၅ (ဘီ)	။	၁၅.၁၂.၆၀	၁၇၆	မအောင်မြင်
(ဒစ်ကာဗရီ)အမှတ်(၁၉)	။	၂၈.၁၂.၆၀	၉၅၅	၂၃.၁.၆၁
(ဆာမော့) အမှတ် (၂)	။	၃၁.၁.၆၁	၁၈၆၀	ပတ်ဆဲ
(စပတ်နစ်)အမှတ်(၇)	ရုရှ	၄.၂.၆၁	၆၄၈၃	၂၆.၂.၆၁
(ဗီနပ်) အမှတ် (၁)	။	၁၂.၂.၆၁	၆၄၄	နေ့ကိုပတ်သွားလျက်ရှိ၏။
(စပတ်နစ်) အမှတ်(၈)	။	၁၂.၂.၆၁	၆၄၈၃	၂၅.၂.၆၁

လူမေ့ ပုံပြော

၁၆၁

လူမမာ
အများတိုင်း
ပြဒါးချိန်
၁၅၈၂

မှန်ဘီလူး
၁၆၆၁

လူမမာ၏အများအတိုင်းအတာကို သမားတော်ကြီး ဆန်တိုးရီးယတ် Sanctorius က စတင် တိုင်းထွာမှတ်တမ်းတင်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က အသုံးပြုသည့် သာမိုမီတာမှာ ကြောက်စရာ ကောင်းအောင်ကြီးမားလျက် လူမမာ ပါးစပ်ဖြင့် ငိုရသော ပြဒါးချိန် ထိပ်ခေါင်းပင်လျှင် ကြက်ဥလောက် အရွယ်ရှိ၏။ ၎င်း ထိပ်ခေါင်းမှ ပိုက်တစ်ခုနှင့် ဆက်ထားပြီး အစွန်းတဖက်၌ ရေလုံရှိ၏။ ရှေးဦးစွာ လူမမာက ၎င်းထိပ်ဖူးကို ငိုသွားစဉ် လူမမာ၏ အာဇေ့ အပူကြောင့် ပိုက်အတွင်းရှိသော လေမှာ ကျယ်ပြန့်လာပြီး ရေလုံမှတစ်ဆင့် အပြင်ထွက်သွား၏။ ဤသို့အချိန်အတော်ကြာအောင် ငိုထားပြီး ၎င်း ပိုက်ကို အအေး ပြန်ခံလိုက်သော အခါ ရေလုံမှရေသည်ပိုက်အတွင်းသို့ လူမမာ၏ အပူချိန် အနည်း အများကို လိုက်ပြီး တိုးဝင်လာ၏။ ပိုက်အတွင်း မည်မျှ ရေ နှစ်သနည်းကို တိုင်းထွာခြင်းဖြင့် လူမမာ၏ ခန္ဓာကိုယ်အပူအအေးကို သိရှိနိုင်၏။

အဆိုပါ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပင် လူမမာတို့၏သွေးခန့်နှုန်းကိုစတင်မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သေး၏။ ထိုစဉ်က နာရီ စတင်ပေါ်ထွန်းပြီဖြစ်သော်လည်း စက္ကန့်တိုင်မပါသေးချေ။ သို့အတွက် ယခုခေတ် တိုင်ကပ်နာရီကြီးများတွင် အသုံးပြုသော ချိန်သီးမျိုးကို လူမမာ သွေးခန့်နှုန်းတိုင်းထွာရန် အသုံးပြုခဲ့ရ၏။

ဆေးပညာ တိုးတက်မှုတွင် အကူအညီပေးရာ၌ မှန်ဘီလူးသည် အလွန်အရေးပါ အရာ ရောက်လှ၏။ မိုင်ခရိုစကုပ် မှန်ဘီလူးဖြင့် အလွန်သေးငယ်သော ဝတ္ထုများကို အလွယ်တကူ မြင်နိုင်၏။ မှန်ဘီလူးကို သိပ္ပံ ပညာရှင် ဂလီလီယို Galileo လက်ထက်ကပင် အသုံး ပြုခဲ့သော်လည်း ဆရာဝန်ကြီး မယ်ပိုဂျီ Malpighi လက်ထက် ၁၆၆၁ ခုနှစ်တွင်မှ ဆေးပညာတွင် သုံးစွဲသည်။ အဆိုပါမှန်ဘီလူးဖြင့် သွေးကြောများ အကြောင်းကို ပိုမို သိရှိနိုင်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ၁၉-ရာစုနှစ်တွင်မှ လူတို့၏သွေးမှာ အရည်သက်သက် မဟုတ်၊ သွေးနီ ဥ ကလေးများ၊ သွေးဖြူ ဥ ကလေးများ ပါရှိကြောင်းကို တွေ့ခဲ့ကြရ၏။

နား ကြပ်
၁၈၁၉

ယနေ့ ဆရာဝန်တိုင်းတွင် နားကြပ်မှာ မရှိမဖြစ်သော ပစ္စည်းတခု ဖြစ်၏။ နားကြပ်ဖြင့် လူမမာ တို့၏ အသက်ရှူသံ၊ နှလုံးခုန်သံတို့ကို ကြားနိုင်ကြ၏။ နားကြပ်မပေါ်စဉ်ကဆိုလျှင် ဆရာဝန်များအနေနှင့် လူမမာများ၏ နှလုံးခုန်သံကြားရသူအရေး မလွယ်လှ၊ ဆရာဝန်၏ နားဖြင့် လူမမာ၏ ရင်ဘတ်ကို ကပ်ပြီး နားထောင် ကြရ၏။ သို့တိုင်

အောင် အချို့ ဝလွန်းသော လူများမှန်လုံးခုန်သံကို အလွယ်တကူ မကြားကြရချေ။

တနေ့ ဆရာဝန်ကြီး လင်နက် (Laennec 1819) သည် သစ်ပုများအကြား ကစားနေကြသော ကလေးများကို သတိပြုမိ၏။ ကလေးတယောက်က သစ်တုံးတုံး၏တဖက်စွန်းမှနေ၍ နောက်တယောက်က ကျန်တဖက်စွန်းမှ နေ၏။ တယောက်က သစ်တုံးကိုလက်ဖြင့် အသာ ခေါက်၏။ အခြား တယောက်က နားဖြင့် ကပ်ထောင်၏။ တဖက်စွန်းမှ ခေါက်လိုက်သောအသံသည် အခြား တဖက်စွန်းသို့ အလွယ်တကူ ရောက်သွား၏။

ဤတွင် ဆရာဝန်ကြီး လင်နက် အနေနှင့် ချက်ချင်းသတိရပြီးဆေးရုံသို့ အပြေးပြန်သွား၏။ ပြီးနောက် စက္ကလိပ်တခု ပြုလုပ်ပြီး တဖက်စွန်းကို လူမမာ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်တင်၏။ ကျန်တဖက်မှ နားဖြင့် နားထောင်၏။ ဤတွင် လူမမာ၏ နှလုံးခုန်သံကို အလွယ်တကူ ကြားရတော့၏။ ထိုမှ တဆင့် ယနေ့အသုံးပြုနေသော နားကြပ်ဘဝသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်လာခဲ့၏။

ဆေးပညာတွင် မှန်ဘီလူးနှင့် နားကြပ်တို့၏ အရေးပါမှုကို ဖော်ပြခဲ့သည်။

မေ့ဆေး
၁၈၄၆

မေ့ဆေး မပေါ်မှီကဆိုလျှင် လူ့ဘယောက်အား ခွဲစိတ်ကုသမှု ပြုသည်ဆို က အရက် မူးအောင် တိုက်ရ၏။ သို့တည်းမဟုတ် ဦးခေါင်းကို ကြက်ပေါင်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော တူဖြင့် တချက် ထုပေးရ၏။ အန္တရာယ် များလှပြီး လူမမာ အဖို့လည်း ခံရချက် မသက်သာလှချေ။

၁၈၄၆ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန် နိုင်ငံသား သွားစိုက် ဆရာ ဝန် ဝီလီယံ မော်တင်က အီသာ Ether မေ့ဆေးကို ကိုယ်တိုင် စမ်းကြည့်၏။ ၎င်း၏ဆေးကိုလည်း စမ်းကြည့်၏။ အောင်မြင်၏။ ထိုမှတစ်ဆင့်ခွဲစိတ်ကုသခံယူမည့် လူမမာကိုစမ်း၏။ အောင်မြင်၏။ ထိုအချိန်မှ အီသာ မေ့ဆေးလည်း တမဟုတ်ချင်း ကြော်ကြားလာတော့၏။ ယနေ့ ထက်တိုင် ၎င်းအီသာမေ့ဆေးကိုပင်အဓိက အားထားလျက်ရှိရ၏။

ပိုးသတ်ဆေး
၁၈၆၀

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဂလာစကိုမြို့မှ လူငယ် ခွဲစိတ် ကုသမှုဆိုင်ရာ ဆရာဝန်တဦး ဖြစ်သူ ဂျိုးဆက် လစ်စတာ (Joseph Lister) က ၎င်းတို့ ခွဲစိတ်ကုသပေးသော လူမမာများ အနက်

တဝက်မှာ သွေးဆိပ်တက်ပြီး ကွယ်လွန်ကြရသည်ကို သတိပြုမိ၏။ ဘာကြောင့် ဤမျှ အသေအပျောက်များ ကြရသနည်း။

ဤအချိန်တွင် ပါစတာ ဆိုသည့် ဆရာဝန်ကြီးက ဝိုင်အရက်များ အချဉ်ပေါက်ရခြင်းသည် ဘတ်တီးရီးယား ခေါ် အလွန်သေးငယ်သော ရောဂါပိုးများကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟု ပေါ်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ အဆိုပါ စာတန်းကို ဖတ်ပြီး ဂျိုးဆက် လစ်စတာ ကလည်း ၎င်း၏လူမမာများ အနာ ရင်းရခြင်းမှာ ယင်းဘတ်တီးရီးယား တို့ကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု သတိရကာ ၎င်းဘတ်တီးရီးယား သတ္တဝါပိုးငယ်တို့ သေစေရန် ခွဲစိတ်ကိရိယာများကို ကာဘော်လိပ်ဆီဖြင့် စိမ်၏။ ခွဲစိတ်ကုသ ခန်းကိုလည်း ကာဘော်လိပ်ဆီ ဖျန်းပေး၏။ ခွဲစိတ်ကုသမည့် ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း လက်ကို ပိုးသတ် ဆေးရည်ဖြင့် ဆေးကြော၏။

ဤသို့ အားလုံး သတိ ဝီရိယဖြင့် ခွဲစိတ်ကုသသောအခါ သွေးဆိပ်တက်ပြီး ကွယ်လွန်ရသူ မရှိသလောက် ရှားသွား၏။ ယင်းအချိန်မှ ခွဲစိတ်ကုသခန်းတွင် ပိုးသတ်ဆေး ပေါင်းစုံ အသုံးပြုလာကြ၏။

ဓာတ်မှန်
၁၈၉၅

ဓာတ်မှန် ရောင်ခြည်ကို (X-Ray) ဂျာမန် ရူပဗေဒ ပညာရှင် ရွန်ဂျင်

(Rontgen)က စတင်တွေ့ရှိ၏။ ယင်းရောင်ခြည်ကို လူတို့မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်ချေ။ သို့သော် ဓာတ်ပုံ ဖလင်ဖြင့် ခံယူသော် ရနိုင်၏။ ယင်း ဓာတ်ရောင်ခြည်က လူတို့၏ အရိုးများကို ဖြတ်သန်းနိုင်စွမ်းမရှိ။ အဆီနှင့် အသားများကိုတော့ ဖြတ်သန်းသွားနိုင်၏။

သို့ကြောင့် လူတို့ အရိုးကျိုးသော် ကိုယ်ခန္ဓာ တနေရာရာတွင် ကျောက်တည်သော် ဓာတ်မှန်ဖြင့် ဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူနိုင်၏။

ယင်း ဓာတ်ရောင်ခြည်မှ တဆင့် ယခုခေတ်တွင် ကင်ဆာ ရောဂါကို အနုမြူ ရောင်ခြည်အထိ ဆေးပညာ လောကတွင် ရောင်ခြည် မျိုးစုံပေါ်ထွက်လာခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

ဝန်ခံချက်။ (Milestones in Medicine by Dr. Howard Haggard) စာအုပ်ကို မိုးပါသည်။

ဆရာဝန်-တင်စေ့

ပညာရှာ မိုးနေကြသော ရှေ့ဆေဒီလူငယ် မောင်မယ် များသည် ပန်းချီပန်းပုပြပွဲများသို့ ရောက်ဘူးကြလိမ့်မည်။ မြန်မာပန်းချီပန်းပုပြပွဲတွင် ပန်းပုရုပ်တုများကို ကြည့်ရှုလေ့လာသောအခါ ပန်းပုအကြောင်းကို မသိဘဲနှင့် လေ့လာခြင်းထက် ပန်းပုအကြောင်းကိုသိရှိထားပြီး လေ့လာခြင်းက ကိုယ်အတွက် ပညာလည်းရ၊ အသိဓာတ်လည်းတိုးပါလိမ့်မည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် ပန်းပုရုပ်တုများ အကြောင်းကို ရေးသားတင်ပြပါမည်။

ပန်းပုအမျိုးမျိုး ပန်းပုဆိုသည်မှာ ရွှံ့၊ စေး၊ ဖယောင်း၊ ယလာစတာ၊ ကြေး၊ သံ၊ သစ်သား၊ ဦးချို၊ အရိုး၊ ဆင်စွယ်၊ ကျောက်ဖြူ၊ ကျောက်ညို၊ ကျောက်စိမ်း စသည့် ပစ္စည်းများဖြင့် ထုလုပ်ထားပါသည်။ ပညာပိုင်း အနေဖြင့် 'ဖိုဖြည့်ခြင်း'၊ 'ထွင်းဖဲ့ခြင်း'၊ 'သွန်းလောင်းခြင်း' စသသည်ဖြင့် သုံးမျိုး သုံးစားရှိပါသည်။

မြန်မာ ပန်းချီ ပန်းပုပြပွဲများတွင် တင်ပြထားသော ပန်းပုများမှာ သစ်သား၊ ဆင်စွယ်ပန်းပုရုပ်တု လက်ရာရာခိုင်နှုန်းကိုးဆယ်ပါရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုသစ်သားဆင်စွယ်ရုပ်တုများ အကြောင်းကို သိရှိနားလည်အောင် ရေးသားဖော်ပြမည်။

ပန်းပုရုပ်တုနှစ်မျိုးနှစ်စား မြန်မာပန်းပုရုပ်တုတွင် နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိသည်။ ထိုနှစ်မျိုး နှစ်စားမှာ 'သဘာဝကို ထုလုပ်ခြင်း' ပန်းပုနှင့် 'အလှအပကိုထုလုပ်ခြင်း' ပန်းပုတို့ဖြစ်ပါသည်။

သဘာဝကို ထုလုပ်ထား ခြင်းဆိုသည်မှာ လူရုပ်ကိုထုလုပ်လျှင် အသက်ရှိနေသော သူနှင့်တူအောင် ထုလုပ်ရ

သည်။ တိရစ္ဆာန်ရုပ်ကို ထုလုပ်လျှင် တကယ် တိရစ္ဆာန်နှင့်တူအောင်ထုလုပ်ရသည်။ သဘာဝကိုတုပပြီး အတတ်နိုင်ဆုံးတူအောင်ကို ကြိုးစားပြီး ထုလုပ်ရသည်။ တတ်နိုင်ပါက ပန်းပုထုလုပ်ခြင်း ခံရသူ၏ ဆံပင်၊ ပါးချိုင့်၊

ကိုယ်လက်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်း တို့က အစ အရေပြားအတွန့်အလိမ်၊ အရေအကြောင်းများပါမကျန် အသေးစိတ်တူအောင်လိုက်ပြီးထုလုပ်ထားရသည်။ အတူနိုင် ဆုံး သော လက်ရာသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါသည်။

အလှအပကို ထုလုပ်ထားခြင်းဆိုသည်မှာ သက်ရှိလူသား သို့မဟုတ် တိရစ္ဆာန်တကောင်ကို အချိန်ရသမျှ ထိုင်ကြည့်ပြီး စိတ်နှင့် မှတ်သားကာ

အလှအပရချင်စကွယ်ဖြစ်အောင် ထုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အလှအပကိုမူတည်ပြီး ထုလုပ်ထားသော ပန်းပုရုပ်ထုတခုကိုသဘာဝကိုယ်နေဟန်ထားအမျိုးအစားနှင့် ယှဉ်တိုင်း ကြည့်၍ မရ၊ ကိုယ်နည်းကိုယ်ဟန်ဖြင့် ပုံပန်းအလှကိုကြံနေအောင်သရုပ်ဖော်ထုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရုပ်တုသုံးမျိုး

မြန်မာပန်းပု ရုပ်တုများတွင် (၁) ရုပ်လုံး၊ (၂) ရုပ်ခုံး၊ (၃) ရုပ်ကြွ စသည်ဖြင့် သုံးမျိုးသုံးစားပါရှိသည်။

ရုပ်လုံးပန်းပုဆိုသည်မှာ ဘေးပတ်လည် ရှစ်ဖက်မြင်ကြည့်ရှုနိုင်အောင် အကောင်အထည်ဖော်ပြီး ထုလုပ်ထားသော ပန်းပုရုပ်တုဖြစ်ပါသည်။ ရုပ်လုံးအပြည့် ပီသအောင် ထုလုပ်ထားခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ ဤရုပ်လုံးပန်းပုရုပ်တုသည် အသက်မရှိသည့်လူကဲ့သို့ငြိမ်သက်၍မနေရ၊ အသက်ဝင်နေသကဲ့သို့ထင်ရအောင် ထုလုပ်ထားရမည်။ သို့မှသာ ရုပ်လုံးပန်းပု လက်ရာကောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရုပ်လုံးပန်းပုဆိုသည်မှာ မြန်မာကြေးသွန်းပန်းပုဆရာကြီးဦးဟန်တင်ပြုလုပ်သော ဘေးကိုင်ထားသည့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ရုပ်တုမျိုးကို ခေါ်ပါ၏။

ရုပ်ခုံးပန်းပုဆိုသည်မှာ မျက်နှာပြင်တဖက်ထဲတွင်သာ ခုံးမောက်အောင် ထုလုပ်ထားသော ပန်းပုကားချပ်မျိုးကို ခေါ်သည်။ ဥပမာ ပိုက်ဆံ အကြွေများပေါ်ရှိ အရုပ်များမှာ ရုပ်ခုံးပင်ဖြစ်ပါသည်။ ငွေထည် ဖလားစုံကွမ်းအစ်များမှ ဇာတ်တော်အရုပ်များသည် ရုပ်ခုံးများပင် ဖြစ်ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့ပြည်လမ်းရှိဆေးတက္ကသိုလ်အမှတ်(၁) အဆောက်အဦကျောက်မြားနံရံပေါ်မှာ တပ်ဆင်ထားသော ကြေးသွန်းပန်းပုဆရာ ဦးဟန်တင်နှင့် ဦးလွင်တို့၏

ဘေးသိုင်းကဟန် ကြေး ရုပ် များသည် ကြေးရုပ်ခုံးများဖြစ်ကြပါသည်။

ရုပ်ကြွပန်းပု ဆိုသည်မှာ၊ သုံးထပ်ပန်း၊ လေး ထပ်ပန်း၊ ငါး ထပ်ပန်း၊ ယိုးဒယား ခြူးပန်းခြူးနွယ် များနှင့် အတူ ရုပ်လုံးကိုပါ တပါတည်း ခဲရာခဲဆစ် ထုလုပ်ထားသော လက်ရာမျိုးဖြစ်သည်။ ရုပ်ကြွပန်းပုကို ရုပ်လုံးသဘောတွင်ပေါင်း၍မှတ်ယူလျှင်လည်းရသည်။ ရုပ်ကြွပန်းပုများကို ရွှေတိဂုံ ဘုရားပေါ်ရှိ တန်ဆောင်းပြာသာဒ်များပေါ်တွင် သစ်သားရုပ်ကြွများကို တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။

မြန်မာ ပန်းပု ရုပ်တု

မြန်မာပန်းပု ရုပ်တုများကို သေသေချာချာကြည့်ပါ။ ဟန်နေဟန်ထားမှာ 'ခေါင်းခါးခြေလက်၊ ဤလေးချက်၊ မပျက်စေရသူခမ' ဆိုသော သဘင်စကားနှင့်အညီ လှုပ်ရှားနေသည်ကိုတွေ့ရပေမည်။ မြန်မာပန်းပုတွင် သဘင်ဆန်သည့် ဟန်အမူအရာများကို အများဆုံးတွေ့ရသည်။

ရှေးကထုလုပ်ခဲ့သော မြန်မာပန်းပုများတွင် လူတယောက် ငိုယိုနေသည့် သဏ္ဌာန်ကို မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထား ဟန် နှင့် ပြုသည်။ ဝမ်းနည်းသည့်ဟန်ကို ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် အုပ်ဖိထားဟန်ဖြင့် ပြုသည်။ တေးငေးဆွေးမိုင် နေသည့်ဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို အောက် စိုက်ထား ဟန် နှင့် ပြုသည်။ ပျော်ရွှင် လန်းဆန်းသည့် ပုသဏ္ဌာန်ကို ဦးခေါင်းကိုမော်၊ မျက်နှာကို ပင့်ထားဟန်ဖြင့်ပြုသည်။

လက်ညှိုး ထိုးနေဟန်ကို ကိုယ်ကို နောက်ပစ်၍ ဦးခေါင်းလေး စောင်းငဲ့ကာ လက်ကို ဟန်ကလေး နွဲ့နွဲ့ နှောင်းနှောင်းဖြင့် မင်းသားဟန်ဖြင့်ထိုးပြလေသည်။ ရှုကြည့်သည် ဟန် တွင် လည်း

မျက်နှာပေါ် လက်မိုးပြီး ကြည့်လျှင် အဝေးသို့ အကြည့်။ မျက်နှာ မေးစေ့အောက်လက်ထားပြီးကြည့်လျှင် အနီးသို့ အကြည့် စသည်ဖြင့် ခွဲခြားထားသည်။ လမ်းလျှောက်နေသည့် ဟန်တွင်လည်း ကိုယ်အလေး ချိန်ကို အရှေ့ဘက်သို့ယိမ်းယိုင်ပြီးခြေမပေါ်သို့အားပြု၍ ခြေမလှမ်းဘဲ ခြေကြွထားဟန်ဖြင့် သရုပ်ဖော် ထားပါသည်။ ဤမြန်မာပန်းပု၏သုခုမဆန်ဆန် လှုပ်ရှားနေဟန်များကိုအရှေ့တိုင်းဟန်ဟုခေါ်သည်။

အင်္ဂါငါးရပ်

ပန်းပုလောက နယ်ပယ်တွင် ပန်းပုဆရာတယောက်၏လက်ရာသည် အင်္ဂါငါးရပ်နှင့် ပြည့်စုံလေမှ အနုပညာမြောက်သည်ဟု ဆိုထားပါသည်။ ထိုအင်္ဂါငါးရပ် ဆိုသည်မှာ....

(၁) ရုပ်လုံးတု အတတ်ပညာရှိကို ကောင်းစွာ တတ်ရမည်။

(၂) အကြောင်း အရာ ကောင်းရမည်။

(၃) အကြောင်း အရာ နှင့် အညီ ထုလုပ်ထားသော ပန်းပုရုပ်တု၏ အနေအထား ကိုက်ညီနေရမည်။

(၄) ပုသဏ္ဌာန် အထား အသိုမှန်ကန်ရမည်။

(၅) ရုပ်တုကို ကြည့် မြင် သူများက အာရုံစူးစိုက်မှုပြုရမည်။

ဤ အင်္ဂါငါးရပ်နှင့် ပြည့်စုံလေမှ အနုပညာ လက်ရာမြောက်သော ပန်းပုလက် ရာ ကောင်း ဟု ခေါ်ပါသည်။ ထိုအထဲမှ အင်္ဂါတပါးပါး လွဲမှားချွတ်ချော်နေပါလျှင် လေ့လာ လိုက်စားခြင်း မရှိသေးသူများအဖို့ သိရှိနိုင်ရန် ခဲယဉ်းမည်။ ပန်းပုရုပ်တုကို လေ့လာမှုပြုထားခြင်းများပါကချက်ချင်းပင်ဖြစ်ချက်ကို ကောက်နုတ် ပြနိုင်ပေမည်။

မြင့်စွန်း

ကျမ ဝင်းဝင်းသန်းကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

သူ လည်း မျက် ရည် လေးက လယ် ကလယ် နှင့် ဖြစ်နေပါသည်။ သို့ပါလျက်နှင့်ပင် သူ့လက် ကိုင် ပုဝါ ပန်း ရောင်လေး နှင့် ကျမ မျက် လုံး အိမ်မှ မျက် ရည် စ များ ကို သုတ်ပေးနေပြန်ပါသည်။

“လှလှရယ်- မငို ပါနဲ့ ကွာ၊ မင်းငိုတော့ ကိုလဲငိုချင်တယ်”

သူ့ အသံ ကြားမှ ကျမပိုလို ငိုချင်ရပြန်သည်။

“အို-ဘယ်လိုမှ မဖြေနိုင်တာဘဲ၊ ငိုရမှာပေါ့၊ မင်း က တော့ ပျော်နေမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“လှ လှ ရယ် ကို ကို ဒီလို မငေါ့နဲ့ ကွာ၊ မင်းတို့ ခံစားနေရသလိုကိုလဲခံစားနေရပါတယ်”

ဒီတခါတော့ ဝင်းဝင်းသန်း မျက်လုံးအိမ်မှမျက်ရည်ကြည်များတပေါက် ချင်းကျလာသည်။

“ဒါဖြင့် ကိုပြောသလို မဖြစ်ဘူးလားကွာ”

“လှလှရယ် ခုကစွဲက လူကြီးတွေ စီမံတာဘဲဟာ”

“တော်ပါ၊ ကိုတို့နဲ့ မနေချင်လို့ မင်းလုံးလွဲပြောတာဘဲ”

“လှလှရယ် ကိုတို့ဟာငယ်ငယ်လေးထဲက အတူစား အတူ သွားနေကြတာ၊

တယောက်အကြောင်း တယောက်သိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကိုတို့နဲ့ နေခဲ့”
ဝင်းဝင်းသန်း သက်ပြင်းရှိ လိုက်သည်။

တကယ်တော့ သူ့ကို ကျမ မခွဲချင်ပါ။

ထို့အတူ အခြားအခြားသော သူငယ်ချင်း များကလဲ မခွဲချင်ပါ။ ၆-တန်းအောင်ပြီး ၇-တန်းတွင် အတူနေ၍ ၃-၄-လပင်ရှိသေးသည်။ သူ့ မိဘများက စလင်းမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရန် စီစဉ်ကြသည်။

ထိုအကြောင်းကို သိလျှင် သိချင်း ကျမအပါအဝင် သူငယ်ချင်းတစုတို့ ငိုမိကြရသည်။

စင်စစ် သူနှင့်ခွဲမနေချင်။
ဝင်းဝင်းသန်းနှင့်ခွဲမနေချင်။

သူတို့ပြောင်းနေမည့်မြို့သည် ကျမတို့မြို့နှင့် ၇-မိုင် လောက်သာ ဝေးကွာသော်လည်း ကျမတို့အရပ်ဒေသအနေနှင့် ခရီးလမ်းပန်းကြောင့် ဝေးလှပြီဟု ပြောသော် ရပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကျမတို့မြို့တွင်ကျမတို့နှင့်အတူနေ၍ကျောင်းတက်စေ ချင်သည်။

စလင်းမြို့ကျောင်းတွင် မနေစေချင်သည်ကလည်း အကြောင်းအချက်ရှိပါသည်။

စင်စစ် ဝင်းဝင်းသန်းသည် အားကစားဘက်တွင် ထူးချွန်လှပါသည်။

ဘတ်စ ကက် ဘောတွင် သူမတူအောင် တော် လှ ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကျမတို့ကျောင်းလက်ရွေးစင် အသင်းတွင် ဝင်းဝင်းသန်းသည် ကပ္ပတိန်။

ထို့ကြောင့် ဝင်းဝင်းသန်း ကျမတို့နှင့် ခွဲတော့မည်ဆိုသောအခါ သူငယ်ချင်းကောင်းတယောက်အနေဖြင့်ဝင်းဝင်းသန်း

အားကစားသမားကောင်း တယောက် အနေဖြင့်၎င်း၊ အသင်းခေါင်းဆောင် တယောက် အနေဖြင့်၎င်း ကျမတို့မှာ ဆုံးရှုံးရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။ ထို သည်ကိုတော့လေ ကျမ ငိုချင်လေ။

+ + +

ကျမ မည်မျှပင်မျက်ရည်ကျ၍ တား စေကာမူ ဝင်းဝင်းသန်းအနေဖြင့် သူ့ မိဘများဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့ပါ။

သည်တော့ ကျမတို့ထပ်၍ငိုရတော့ သည်။

“ကိုတို့မြို့က လူတော် တယောက် ဟာ တခြားမြို့မှာ သွားတော်ရမယ်ဆို တော့ ကို မခံနိုင်ဘူးကွာ” ဟု ဌေးဌေး ကြည်က ပြောနေပါသည်။

“ခက်တာဘဲ...စလင်းဆိုတာ ဘတ် စကက်ဘောမှာ သိပ်ညံ့ နေတာကွ။ ခုသူရောက်သွားရင် အခြေအနေတမျိုး ပြောင်းချင် ပြောင်းမှာ၊ ဒါကြောင့် ကို သူ့ ကိုပြောတယ်၊ ဟိုကျမငိုကိုမင်း ဆင်ဖြူကျွန်းသူလို့ ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့ လို့” ဟု စိစိလွင်ကပါ ပြောနေပြန်ပါ သည်။ ကျမသည် သက်ပြင်းကိုအသာ ရှိုက်လိုက်ပါသည်။

“အင်း- ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် သူကဟိုမှာ ကပ္ပတိန်ဖြစ်အုံးမှာဘဲ၊ ဒီအခါမှာ ဒီ နဲ့ တွေ့ကြရအုံးမယ်ကွာ”

ကျမက စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူ လိုက်ပါသည်။ တကယ်တော့ စလင်း ကျောင်းမှ ကျောင်းလက်ရွေးစင် ဘတ် စကက်ဘော အသင်း နှင့် ကျမတို့မြို့ ကျောင်း လက်ရွေးစင် ဘတ်စကက် ဘောသင်းတို့ ရှေ့လဆဲတွင် ကစား ကြဖို့ အစီအစဉ်ရှိနေသည်။

သည်အခိုက်မှာသူက ဟိုကိုပြောင်း သွားသောကြောင့် ကျမတို့ ရင်လျှိုးရ သည် စိတ်ရှူးပေါက်ရသည်။

+ + +

ကျောင်းလက်ရွေးစင် အသင်းတွင် ဝင်းဝင်းသန်းမရှိသောအခါ ကျမကပ္ပ တိန်ဖြစ်လာရသည်။

ညနေ ကျောင်းဆင်းလျှင် ကစား ကွင်းဝင်ကာ လေ့ကျင့်ရသည်။

ထိုအခါ ပါနေကျ တွဲနေ ကျ ရဲ ဘော်တယောက်မရှိသောအခါ၊ ရင်ထဲ ဟာရသည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“လှလှရယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေ ပါနဲ့၊ ဒီ့ကသာ သတိရနေတာ သူက ဟိုမှာမိတ်သစ်တွေနဲ့ ဒီ့ကို ဘယ်လို နိုင်အောင် လုပ်မယ်ဆိုပီး သူ့လူတွေနဲ့ လေ့ကျင့်နေမှာပါကွာ”

စိစိလွင်အပြောက ကျမရင်ကို ဆို စေရသည်။ ဪ...ဝင်းဝင်းသန်း၊ ဝင်း ဝင်းသန်း သူကမေ့ချင် မေ့နေမပေါ့။

+ + +

ဝင်းဝင်းသန်းသည် ကျမကို၎င်း၊ ဌေးကြည်ကို၎င်း၊ စိစိလွင်ကို၎င်း၊ တ လှည့်စီပြုံး၍ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုတို့မှာ အားကစား စိတ်ဓာတ် ရှိရမယ်ကွာ။ ငါ့မြို့၊ ငါ့ရွာ၊ ငါ့ဒေသမှ ဆိုတဲ့အစွဲက ကျဉ်းမြောင်းတယ် လို့ ကိုထင်တယ်ကွာ”

ကျမတို့အားလုံး သူ့ကို စူးစိုက် ကြည့်မိကြပါသည်။ ဒီနေ့ ညနေတွင် သူတို့စလင်းကျောင်း လက်ရွေးစင်နှင့် ကျမတို့ ဆင်ဖြူကျွန်းကျောင်းလက်ရွေး စင်အသင်းတို့ကစားကြရမည်ဖြစ်၏။

စလင်းတွင် ကစားမည်ဖြစ်၍ ကျမ တို့ စလင်းသို့လာရသည်။

ထိုအခါ သူနှင့်တွေ့ရတော့သည်။ ငိုရသည်။

ရွေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြော ရသည်။

ပီးတော့....

“ကို လျော့ မကစားချင် ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ မင်းတို့ကလဲ ငါ့သူငယ်ချင်းဆိုပီး

လျော့ မကစားစေချင်ဘူး” ဟု ကျမတို့ အပြောကို ဝင်းဝင်းသန်းက ညည်းချက် ထုတ်သည်။

တကယ်တော့ ကျမတို့ အနေနှင့် အချင်းချင်း အကြိတ်အနယ် ဖြစ်သည် မို့ မယှဉ်ပြိုင်ချင်ပါ။ ဖျတ်လတ်သည်။ ဂိုးသွင်းလျှင် တလုံးဆို တလုံး ပိုင်ပိုင် သွင်းနိုင်သည်။

သည်တော့ ကျမတို့ရှုံးရမည်။ ကျမတို့ရှုံးက ကျမတို့ မြို့နာမည် ပျက်မည်။

ကောင်းလည်း နာမည်ပျက်မည်။

“ကဲပါ လှလှရယ်၊ မင်းက တွေးပူ တာကိုး။ ကိုတို့က တဖွဲလုံး ကောင်းတဲ့ လူတွေချည်းပါ။ သူတို့အဖွဲက ကောင်း တဲ့လူဆိုလို့ သူတယောက်ပဲ ရှိမှာပါ။ ဒီ့လဲ အားကစားစိတ်ဓာတ်နဲ့ ကစား ကြတာပေါ့”

မည်သို့ပင် ရှိစေကာမူ၊ စိစိလွင် အပြောက တအားရှိစရာပင် ဖြစ်ပါ သည်။

တကယ်တမ်းကစားကြသောအခါ ကျမတို့အသင်းက သာနေ ပေ သည်။ အကွက်စေ့ စေ့လေး ကစားနိုင်သည်။ တဖက်သင်းကို အရူးလုပ်ရသောအခါ အလွန်ပျော်မိသည်။ သို့ရာတွင်ဝင်းဝင်း သန်းကို အရူးလုပ်ရသော အခါတွင် တော့ အမှန်ပင် စိတ်မကောင်းမိပါ။

သူသည် ခါတိုင်းထက် ပိုမို သွက် လက်စွာ ကစားပြပါသည်။ သို့သော် ကျမတို့၏ စည်းလုံးစွာ ကစားခြင်းက ပြိုင်ပွဲကို အနိုင်ရစေရပါသည်။

စိစိလွင်သည်၎င်း၊ ဌေးကြည်သည် ၎င်း၊ အခြားသော ကစားဖေဖေများ သည်၎င်း အနိုင်ရရှိသဖြင့် အပျော်ကြီး ပျော်နေကြပေသည်။

ကျမကတော့ မပျော်မိပါ။

လက်ကို တစုံတယောက်က လာဆွဲ ပါစည်။

“လှ လှ ကို ကို ချီးကျူး ပါ တယ် ကွာ။ မင်းဟာတကယ်ပဲမင်းအသင်းကို ဦးဆောင် ကစားနိုင်ပါတယ်”

ဝင်း ဝင်း သန်း အပြောကြောင့် ကျမ မျက်ရည်စို့ ချင်ရသည်။

“သူ ငယ်ချင်း အပေါ် ကို ကို အနိုင်မလိုချင်ပါဘူးကွာ”

“အို ကြည့်ပါလား လှလှကလုပ်ပီ။ မင်းတို့ နိုင်တဲ့အတွက် ကို ဝမ်းသာလို့ လာ ချီးကျူးတာ။ အဲ... ဒါပေမယ့် ကိုကတော့ တပြား သားမှ လျော့ မကစားဘူးဆရာ။ ဒီမယ် လှလှကို တခု ပြောမယ်၊ မင်း သေသေချာချာ နား ထောင်စမ်း” ဝင်းဝင်းသန်းက ကျမ အနီး ပိုမို တိုးကပ်လိုက်ပါသည်။ ထို့ နောက် တလုံးချင်း ဆက်ပြောပါ သည်။

“အား က စား ဆိုတာ က အနိုင် အရှုံးဟာ အဓိက မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းသာ အဓိက၊ မင်းတို့ ခု ယှဉ်ပြိုင်နိုင်တယ်မို့လား။ ဒါဟာ မင်း တို့ရဲ့ ကြိုးစားမှုနဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုဘဲကွာ။ မင်းတို့ဟာရှုံးမှာဘဲလို့ လျော့တွက်ပီး ကစားရင်၊ ဒါဟာ အားကစား စိတ် ဓာတ် မရှိတော့ဘူး။ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်တာ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့တာဟာဘဲ၊ အားကစား စိတ် ဓာတ်ဘဲ”

ကျမ ဝင်း ဝင်း သန်း ကို တအား ကြီး မှေးပစ်လိုက်ပါသည်။

သူကဖြင့် စကားတတ်လေခြင်း။

ခုတော့ ဝင်း ဝင်း သန်း ကို ကျမ နားလည်ပေပြီ။ သူ ပြောသလို အား ကစားတွင် ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း သာလျှင် အဓိကဆိုသည်ကို ကျမနားလည်ပေပြီ။

ခင်စန်းယဉ်

ညီ-ညီမတို့ကို ကမ္ဘာမှာ အကြီးဆုံး မျောက်ဝံ၊ သို့မဟုတ် လူဝံ (Gorilla) ကြီးတွေရဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြရအုံး မယ်။ သူတို့အကြောင်း မပြောခင် သူတို့ နေတဲ့အရပ်ကို ဦးစွာ သိထားသင့်တယ် တွယ်။ လူဝံကြီးတွေရဲ့ နေရင်း ဒေသ ကတော့ အာဖရိက တိုက် ကြီး ဘဲ။ ဒါပေမယ့် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ကတိရစ္ဆာန် ရုံတွေမှာတော့ သူတို့ကို တွေ့နိုင်ကြ တယ်။ တို့ဆိကတိရ ဘန်ရုံမှာတော့မရှိ သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် မကြာခင်ရောက်

လာတော့မယ်။ သူတို့ဟာ အာဖရိက တိုက်ရဲ့ မြင့်မားပြီး အေးမြတဲ့ တောင် ပေါ် သစ်တော များမှာ နေလေ့ ရှိတော့ တို့တိုင်းပြည်လို ပူတဲ့နေရာမှာ နေနိုင်အောင် သူ့အတွက် အအေးခန်း ဆောက်ပေးနိုင်မှရမယ်။ အအေးခန်း ဆောက်ပြီးတဲ့နေရာမှာ မင်းတို့ မြော် လင့်တဲ့ လူဝံကြီးတွေကို သွားကြည့်ကြ ပေတော့။

အာဖရိကမှာ လူဝံနှစ်မျိုး ရှိတာကို တွေ့ရတယ်။ မြေနိမ့်ပိုင်းလူဝံ (Gorilla)

ဂေါ်ရီလာ

နဲ့ တောင်ပေါ်နေလူဝံ (Gorilla Gerin-
ngei) တို့ဖြစ်ကြတယ်။ မြေနိမ့်ပိုင်း လူဝံ
ကိုတော့ နိုင်ဂျီးရီးယား ပြည်နယ်
(Nigeria) ကနေပြီး တောင်ဘက်ကွန်ဂို
(Congo) အထိ တောတလျှောက်မှာ
တွေ့နိုင်တယ်။ တောင်ပေါ်နေ လူဝံ
ကိုတော့ ကွန်ဂိုရဲ့ အရှေ့ပိုင်း လီယို
ပိုဗီး (Leopoldville) နဲ့ အနောက်ပိုင်း
ယုဂန်ဒါ (Uganda) နယ်များမှာ
တွေ့ရှိနိုင်တယ်။

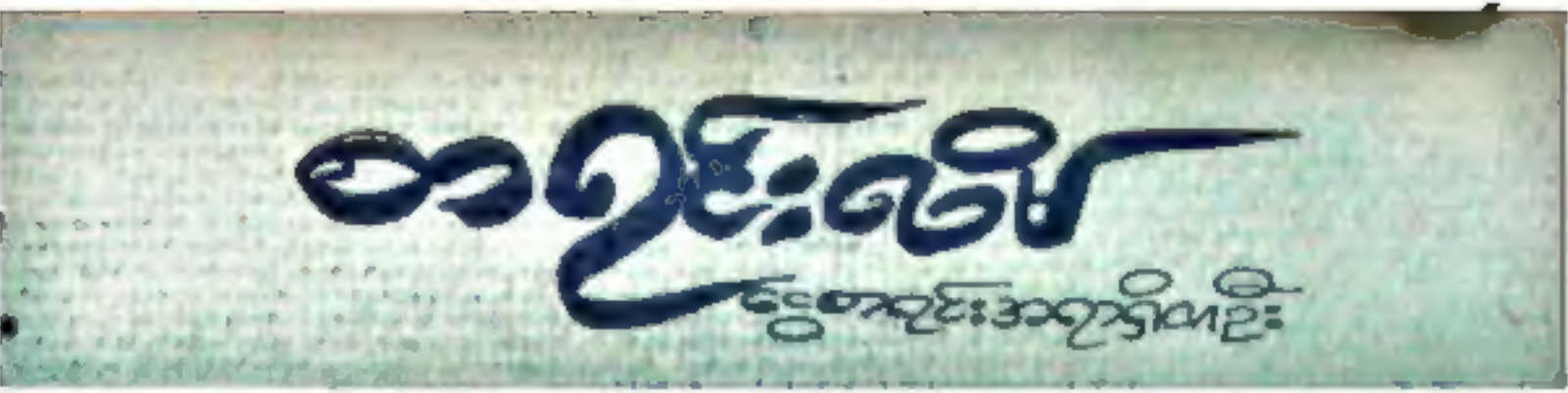

ကဲ-သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာတည်ဆောက်
ပုံကို လေ့လာကြရအောင်။ သူတို့ဟာ
ခြေနစ်ချောင်းပေါ်မှာ မတ်တတ် ရပ်
လိုက်ရင်၊ ခြောက်ပေမြင့်တယ်။ ကိုယ်
အလေးချိန်က ၄၅၀ ပေါင် ရှိတယ်။
ဒါက အရွယ်ရောက်ပြီး အကောင်ကို
ပြောတာနော်၊ ပြီးတော့ ကြီးမားလှတဲ့
ပခုံးကြီးတွေ၊ ကျယ်ပြန့်လှတဲ့ ရင်အုံ
ကြီးတွေ၊ ရှည်လျား တုတ်ခိုင်လှတဲ့
လက်မောင်းတံကြီးတွေ၊ အဲ့...အဲ့ဒီလို
ကြီးမားတာတွေနဲ့ ဆန့်ကျင် လို့
သူတို့ရဲ့ ခြေထောက်များ ကျတော့
မရှည်ဘဲ တိုနေတယ်။ ဒီလောက်ဆို

ရင်ဘဲ ဘယ်လောက် ကြောက်စရာ
ကောင်းလိုက်တဲ့ သတ္တဝါကြီးလဲဆိုတာ
ညီညီမတို့ ခန့်မှန်းနိုင်ကြပြီပေါ့။
လူဝံကြီးတွေရဲ့ မျက်နှာမှာ ကြင်
နာမှု အရိပ်အထင် မတွေ့ရဘူးကွဲ့။
အမြဲ ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်ပုံ ရတယ်။
ဒီကြားထဲ မဲပြီး ပြောင်လက်နေသေး
တယ်။ ပါးစပ် ဖြဲလိုက်ရင် ချွန်ထက်
လှတဲ့ အစွယ်ကြီးတွေကလဲ မချောက်
ခင်က ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ပုံ

ဘဲကွဲ့။ ညီညီမတို့လဲ ကြားဘူးမှာပေါ့။
စစ်တုရင် နပိုလီယံဟာ အမြဲ မျက်
မှောင်ကြုတ်ပြီး နေလေ့ ရှိတယ်လို့
ရာဇဝင်မှာ သိရတယ်။ အခုလဲ လူဝံ
ကြီးတွေရဲ့ မျက်ခန်း မှာ ထင်ရှား
မို့မောက်တဲ့ အရိုးတံကြီးတခု ရှိလေ
တော့၊ သူ့ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲမျက်
မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်နေသလိုထင်
ရတယ်။ တကိုယ်လုံးကိုလဲ ညီမတို့အ
မွေးတွေနဲ့ ဖုံးအုပ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့်
မျက်နှာတို့လက်ဖဝါးတို့၊ ခြေဖဝါးတို့
မှာတော့ အမွေးမရှိဘူးတဲ့ကွဲ့။

အရွယ်ရောက်တဲ့ လူဝံ အထီးရဲ့
ခေါင်းပေါ်မှာ ရှည်လျားသန်စွမ်းတဲ့
အမွေးတွေကြောင့် ဖောင်းကြွပြီး အ
မောက်လိုဖြစ်နေတယ်။ ယခုခေတ်လူ
ငယ်လူရွယ်တွေ ဆံပင် ကို ပြုပြင်ပြီး
အမောက် လုပ် ထား သလိုပေါ့ကွဲ့။
ဒါပေမယ့် လူဝံတွေရဲ့ ခေါင်းပေါ်
က အမောက်ကြီးတွေက ရှိုးပြချင်
လို့ လုပ်ထားတာတော့ မဟုတ်ဘူးကွဲ့။
မိမိကိုယ်ကို မပြုပြင် တတ်သူတွေအ
တွက် သဘာဝကပေးထားတဲ့ အလှ
ပစ္စည်း လက်ဆောင်တခုဘဲကွဲ့။
တချို့ တောင်ပေါ်နေ လူဝံတွေ
ကို ပေတသောင်းသုံးထောင်ကျော်မြင့်
တဲ့ တောင်ပေါ်ဒေသများမှာလဲတွေ့
ရတယ်။ အဲဒီလောက်အမြင့်မှာဆိုရင်
အေးလွန်းတဲ့အတွက် ညအခါမှာ
ရေခဲလေ့ ရှိတတ်တယ်။ သူတို့ရဲ့ နယ်
မြေတွေဟာ တောင်ခိုးတွေရော၊ မီး
နှင်းတွေပါ ရောနေလို့ မြူခိုးဝေတဲ့
နိုင်ငံလို့ဘဲ ဆိုကြပါစို့ကွဲ့။
လူဝံတွေဟာ တောတခွင်မှာဘယ်
အခါမှ နေရာအတည်တကျမရှိဘဲ ခြေ
သလုံးအိမ်တိုင်လုပ်ပြီး လှည့်လည်နေ
တဲ့ သတ္တဝါတွေဘဲ။ သွားလာတဲ့အခါ
အများအားဖြင့်လေးဘက်ထောက်ပြီး
သွားလာကြတယ်။ တခါတရံတော့
လဲ လူလိုမတ်တတ်ရပ်ပြီး သွားလေ့ ရှိ
တယ်။ ဒါပေမယ့် မတ်တတ်နီပြီး
ကြာရှည်သွားလို့ မရဘူး။ တင်ပဆုံရိုး
တည်ဆောက်ပုံက လူလိုမဟုတ်ဘူး။
မတ်တတ်ရပ်တဲ့အခါ ဟန်ချက်လွတ်
တဲ့အနေအထားမှာ ရှိနေတယ်။ သူတို့
ဟာ တနေရာကို တညအပြင် ပိုပြီးမနေ
တတ်ကြဘူးကွဲ့။ ယခုလို လှည့်လည်
သွားလာရင်း နားနေမှုနဲ့ စားသောက်
မှုကို အစုအသင်းလိုက် လုပ်ကိုင်နေ
တာမျက်နှာ ၃၉-ဆီ

“ဖေဖေ ဖေဖေ”
“ဟဲ့ - သမီးဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်
အော်လာရတာလဲ”
ရုံးမှ ပြန်အထွက် မောလှသည်နှင့်
အိမ်ရှေ့ခန်း ထဲ၌ အနားယူရင်း
သမီးစာကိုတိုင်ဖတ်နေစဉ် သမီးငယ်
သည် ကျွန်ုပ်အား အိမ်ပေါက်ဝမှ အော်
ခေါ်ရင်းအိမ်ပေါ်သို့ ပြေးပြီးတက်လာ
သည်။ လက်ထဲ၌လည်း စက္ကူကပ်ပြား
တခုကို ဝှေ့ယမ်း ပြနေသည်ကို တွေ့ရ
ပေသည်။
“ဖေဖေ...သမီး စာမေးပွဲ အောင်
တယ်၊ အဆင့်လဲ ပထမရတယ်။ ပညာ
အရည်အချင်းစစ်မှတ်တမ်း ဒီမှာဖေဖေ၊
ကြည့်ပါအုံး”
သမီးငယ်သည် စတုတ္ထတန်း၊ ဒုတိယ
အစမ်း စာမေးပွဲ အောင်ပြီး ပထမ
ရလာစသောကြောင့်ဝမ်းသာအယ်လဲနှင့်
ဘခင် ဖြစ်သူ ကျွန်ုပ်အား စာမေးပွဲ
အောင်စာရင်း ကပ်ပြားကို ပြလိုစော
နှင့် ယခုကဲ့သို့ အော်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့
တက်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။
“ဟုတ်လား သမီး၊ အေးအေး-သမီး
ကို ဆုချရမယ်”
“သမီးပြသော ပညာ အရည်အချင်း
စစ်မှတ်တမ်းကို ယူပြီး ကြည့်ရင်း သမီး
ငယ်အား ချီးမွမ်းစကား ပြောလိုက်
ရသည်။
“ဖေဖေ၊ သားငယ်လဲ- စာမေးပွဲ
အောင်တယ်။ အဆင့်ကတော့ ဒုတိယဘဲ
ရတယ်ဖေဖေ”
သမီးငယ်၏ ကပ်ပြားကို ကြည့်ပြီး
ချီးမွမ်းစကား ပြောနေစဉ် သားငယ်က

လည်း စာမေးပွဲ အောင်ကြောင်း ဝမ်း
ပန်းတသာ ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်၏။
“ဟုတ်တယ်ဟေ့... သား ငယ်လဲ
အောင်တယ်၊ အဆင့်က ဒုတိယဆိုတော့
မဆိုးပါဘူးကွာ။ ဒါပေမယ့် နောက်
စာမေးပွဲမှာ ပထမ ရအောင် ကြိုးစား
ပေါ့ကွဲ့။ အခု ဒုတိယရပေတဲ့လဲ သား
ငယ်ကို ဖေဖေက ဆုချရမှာပေါ့”
“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ သားငယ် ကြိုး
စားပါမယ်”
ထိုအခိုက် ပဉ္စမတန်းသို့ ရောက်နေ
ပြီ ဖြစ်သော သားလတ်သည် ကျွန်ုပ်
အနားမှဖြတ်သွားသည်ကို အမှတ်တမ
တွေ့လိုက်ရသည်။ သမီးငယ်နှင့် သား

ငယ်တို့က စာမေးပွဲ အောင်စာရင်း
သိရ၍ ဝမ်းသာ အားရ ပြောနေကြ
သော်လည်း သားလတ်ကမူ စာမေးပွဲ
နှင့်ပတ်သက်၍ တစုံတရာ မပြောသည့်
အပြင်၊ အမူအရာမှာ လည်း ခါတိုင်း
ကဲ့သို့ ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိလှချေ။
“ဟဲ့...သားလတ်၊ မင်းတို့ စာမေးပွဲ
အောင်စာရင်း ထွက်ပြီ မဟုတ်လား၊
ဘယ်နဲ့လဲ၊ အောင်ရဲ့လား”
စာမေးပွဲနှင့်ပတ်သက်၍ သားလတ်
က စ၍ မပြောသောကြောင့် သူ့
အပြောကို မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ ကျွန်ုပ်
ကပင် စပြီး မေးလိုက်ရပေသည်။
“သားလတ် တို့ စာမေးပွဲ အောင်
စာရင်း မသိရသေးဘူး ဖေဖေ”
သားလတ်သည် အထက်ပါအတိုင်း
ပင် ခပ်အေးအေးဖြေသည်။ သူ၏အေး
စက်စက်အမူအရာကို မနှစ်သက်သော်
လည်း သူ့ပြောစကားကိုယုံကြည်လိုက်
ရ၏။

+ + +

“သားလတ်-ဘယ်နှယ်လဲ၊ မင်းတို့ စာမေးပွဲ အောင်စာရင်း ခုထိ မထွက်သေးဘူးလား”

သားလတ်သည် သမီးငယ်နှင့်သားငယ်တို့၏ စာမေးပွဲအောင်စာရင်းထွက်ပြီး၍ သုံးလေးရက် ရှိသည်တိုင်စာမေးပွဲနှင့် ပတ်သက်၍ လေသံမျှ မလွှတ် ဟသောကြောင့် ဒုတိယအကြိမ် မေးမြန်းရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ...အောင် စာရင်း ခုတိုင်မထွက်သေးဘူး”

သားလတ်၏အဖြေကို ကျွန်ုပ်လုံးငမကျေနပ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ခံစမ်းကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ မကြာခင် သားလတ်သည် အဝတ်အစား လဲပြီး ဘောကန် ဝတ်စုံနှင့် ထွက်သွားသောကြောင့် သူ့စာကြည့် စားပွဲသို့ သွားပြီး စားပွဲအံ့ဆွဲကို မွေနှောက် ရွာဖွေ ကြည့်မိသည်။ စာအုပ်တအုပ်အကြားတွင်ညပ်ထားသော စက္ကူကပ်ပြားတခုကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရလျှင် မျက်စေ့ များဝေသွားပြီး ဘာကိုမျှ မမြင်ရဘဲ ဖြစ်သွားပါသည်။ စိတ်မကောင်းခြင်းလည်း ဖြစ်ရအေးသလည်းထွက်ရသောကြောင့် တကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေ၏။ သားလတ်သည် စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ထွက်ပြီးဖြစ်ပါလျက် အောင်စာရင်း မထွက် သေးကြောင်း၊ ကပ်ပြား မရသေးကြောင်း၊ အခင်ဖြစ်သူအားလိမ်၍ ပြောခဲ့ချေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည်စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစားပြီးကပ်ပြားကိုထပ်၍ကြည့်မိပြန်သည်။ ဘာသာအလိုက် ရရှိသော အမှတ်များမှာ ပျမ်းမျှ ၇၀-ရာခိုင်နှုန်း ဖြစ်ပြီး စာမေးပွဲအောင်ကြောင်းတွေ့ရသည်။ သို့စဉ်လျက် စာမေးပွဲ အောင်စာရင်း ယခုတိုင် မထွက်သေးဟု ပြောပြီး ကပ်ပြားကိုလည်း ကျွန်ုပ်အားဘာကြောင့်

မပြသည်ကို စဉ်းစား၍ မရ။ စာမေးပွဲ ကပ်ပြားကို နေရာတကျ ပြန်ထားပြီး ညှော်ခန်းသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ စဉ်းစားမိပြန်သည်။ အဖြေကား ပေါ်၍မလာချေ။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သားလတ်အား လုံးဝမကျေနပ်။ သားလတ်သည် မိဘကိုပင်လိမ်၍ပြောခဲ့ချေပြီ။

ညအိပ်ရာ ဝင်သည့်တိုင်အောင်အိပ်ချင်စိတ် လုံးဝ မရှိ။ အိပ်ရာထဲတွင်သာ တလူးလူး တလွင့်လွင့်နှင့် ဖြစ်နေမိသည်။ ညသန်းကောင် ကျော်သည့်တိုင် အောင် အိပ်မပျော် သဖြင့် အိပ်ရာမှ ရုတ်တရက်ထလိုက်ရာ ဇနီးဖြစ်သူမတင်လည်း လန့်နိုးတော့သည်။

“ကိုသန်း...ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာသံကြားလို့လဲ၊ ထိတ်လိုက်တာ ကိုသန်းရယ်”

ဇနီး ဖြစ်သူသည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထပြီး ကျွန်ုပ်အား အထိတ်တလန့်မေးနေသည်ကို တစုံတရာပြန်၍ပြောခြင်း မပြုဘဲ လက်ဖြင့်သာကာပြလိုက်သည်။

“ပြောစမ်းပါအုံး ကိုသန်းရဲ့...၊ ထိတ်ရမှာလား၊ လန့်ရမှာလားဆိုတာ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးမတင်၊ မင်းသားပေါ့ကွာ...မင်းသား လုပ်ပူ”

“ဟင်...သားဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြောစမ်းပါအုံး၊ ထိတ်လိုက်တာ ကိုသန်းရယ်”

ဇနီးဖြစ်သူက အလောသုံး ဆယ်ထပ်မေး နေပြန်သဖြင့် အသာနေခဲ့ရန်သာ လက်ကာပြရင်း သားလတ်၏ စားပွဲသို့ တခါထပ်ပြီး သွားမိပြန်သည်။ စာမေးပွဲ ကပ်ပြားကို ထပ်၍ ကြည့်မိပြန်သည်။ မူလထားသည့် နေရာ၌ပင် အလွယ်တကူ တွေ့ရသောကြောင့် ယခုအကြိမ်တွင် အသေအချာ ကြည့်မိသည်။ အမှတ်များမှာ ပျမ်းမျှ ၇၀-ရာခိုင်နှုန်းရသည်မှာ သေချာသည်။

အဆင့်ကိုမူ ယခုတကြိမ်မှ သတိထားကြည့်မိရာ အတန်းထဲရှိ ကျောင်းသားပေါင်း ၅၅-ဦး အနက် အဆင့် ၄၅-မြစ်သည်။ ကပ်ပြားကို ပထမကြည့်စဉ်က သားလတ် လိမ်ပြောသည်ကို သိရ၍ ဒေါသဖြင့် မှန်ထူ နေသောကြောင့် ၎င်းရရှိသော အဆင့်ကို သတိမပြုမိခဲ့ချေ။ ယခုအကြိမ်ကြည့်မှ ၎င်းရရှိသော အမှတ်များနှင့် အဆင့်မှာ သဘာဝမကျသည်ကို သတိထားမိသည်။ အတန်းထဲ၌ ဘာသာတိုင်း ပျမ်းမျှ ၇၀-ရာခိုင်နှုန်းသည်ဆိုခြင်းမှာ နည်းလှသည်မဟုတ်။ အဆင့်အနေဖြင့် ဤမျှ ကျဆင်းစရာမရှိ။ အနိမ့်ဆုံး အဆင့် တဆယ်ထက် မကျသင့်ချေ။ ရရှိသော အမှတ်များကို သေချာစွာ ထပ်မံ၍ ကြည့်လေ၊ အမှတ်များကိုပြင်ဆင်ထားသယောင်ယောင်၊

ဂဏန်းများမသေမသပ်နှင့် ဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် အမှတ် စာရင်းများကို လိမ်လည်ထားကြောင်း ဟုတ်မဟုတ် ပိုမိုသေချာအောင် နောက်တနေ့မှ မေးတော့မည်ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ကာ အိပ်ရာသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုည တညလုံးအဖို့ ကျွန်ုပ်အိပ်၍ မပျော်တော့ချေ။

နောက် တနေ့ က လေး များကျောင်းမှအပြန်ကို စောင့်နေမိသည်။ “သားလတ်...မင်း အောင် စာရင်း ခုထိ မထွက်သေးဘူးလား” သားလတ် ပြန်လာလျှင် လာခြင်း မေးလိုက်သည်။

“အောင် စာရင်း ဒီနေ့ဘဲ ရပါပြီ ဖေဖေ...၊ သားလတ် အောင် ပါ တယ်၊ ပညာ အရည်အချင်းစစ် မှတ်တမ်းလဲ ပါပါတယ်။ ဒီမှာ ဖေဖေ”

သားလတ်သည် စာမေးပွဲ ကပ်ပြားကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဖြင့်ပင် ထုတ်ပြ

ပင်လယ်ကို မြင် ဘူး သလား။ ပင်လယ်ကိုမြင်ဘူးသတိုင်းသည် ပင်လယ်ရေပြင်၏ ကျယ်ပြောသော အဖြစ်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ခွင့်ရကြမည်ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ကိုမြင်ဘူးသော်လည်း ပင်လယ်အကြောင်း ကြားဘူးသတိုင်းကလည်း ပင်လယ်၏ကျယ်ပြောခြင်းသဘောကို ရိပ်စား နားလည်မိကြသည်သာဖြစ်သည်။

မှန်သည် ပင်လယ် ရေပြင်သည် ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်ရအောင် ကျယ်ပြောလှသည်။ ကမ်းခြေမှနေ အဝေးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင် ပင်လယ်ရေပြင်နှင့် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း ထိတွေ့နေသည်ကိုသာ တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်သည်။ တဖက်ကမ်းခြေကိုကား မမြင်နိုင်။

ပင်လယ်ရေပြင်က ယင်းသို့ကျယ်ပြန့်သကဲ့သို့ ပင်လယ်၏ အကြောင်းကလည်း အတိုင်းအဆမရှိ သိချင်စရာတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေပါသည်။ လူတို့ ရွာဖွေ ဖော်ထုတ်ထားသည့် ပင်လယ်အကြောင်းထက် လူတို့ရွာဖွေ ဖော်ထုတ်ခြင်း မပြုနိုင်သေးသည့် ပင်လယ်အကြောင်းက အဆပေါင်းများစွာပို၍ ရှိနေပေသေးသည်။

ပင်လယ်သည် လူ့သမိုင်း အစကပင် လူတို့၏ မိတ်ဆွေလည်းဖြစ်၊ ရန်သူလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပင်လယ်သည် လူ့ယဉ်ကျေးမှု၊ လူ့လောက စည်ပင်သာယာရေးကိုအကျိုးပြုခဲ့ပြီး လူသား

တို့၏ ဘဝ ရပ်တည်မှုကို စွမ်းဆောင်ပေးခဲ့သည့်အခါရှိခဲ့သလို၊ လူ့လောက၏ အစိတ်အပိုင်း တရပ်ရပ် ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းအောင်လည်း ချေမှုန်း ပစ်တတ်ချေသေးသည်။ ပင်လယ်သည်ချစ်စရာ၊ ပင်လယ်သည် ကြောက်စရာ၊ သို့သော် ပင်လယ်သည်အပြောကျယ်သလောက် ပင်လယ်မှ ပညာရစရာ၊ ဆည်းပူးစရာ၊ လေ့လာစရာ၊ သင်ခန်းစာယူစရာတွေ ဒီနှင့်ဒေး ရှိနေသေးသည်တကား။

လူ့ဘဝအစနှင့် ဤပင်လယ်

လူ့သမိုင်း အစပိုင်းတွင် အပြောကျယ်သော ပင်လယ်ကို နဖူးတေ၊ ဒူးတေ၊ လူတို့ မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ အတိုင်းအဆမရှိ ကျယ်ပြန့်သော ရေပြင်ကျယ်နှင့် ကမ်းခြေသို့ ဒေါသတကြီး မြည်ဟီး ရိုက်ခတ်လာသော ရေလှိုင်းတို့ကြောင့် တအံ့တဩ ဖြစ်ရုံမက တုန်လှုပ်ချောက် ချားသွားခဲ့ရသည်။ ကမ်းခြေ မြေဆိုင် မြေခဲများ၊ ကျောက် လွှာ ကျောက် သားတို့ကို ပင်လယ်ရေလှိုင်းက ဖြိုခွဲသည်ကိုမြင်ရသော အခါ လူသည် ပင်လယ်ကို ကြောက်လန့်သွားခဲ့ရသည်။ သို့သော် လူတို့၏ စားကျက် တောတွင်း၌ ရိက္ခာ ပြတ်လပ်၍ အခက်အခဲ ကြုံရသော်ပင်လယ်သည် လူတို့အား ရိက္ခာဖို့ရာ ဖြစ်လာ ပြန်လေသည်။ ထိုအခါ လူသည် ပင်လယ်ကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့်အတူပင်လယ်၏အကျိုးပြုခြင်းကိုပါ

ခံစားရသောအခါ၊ ပင်လယ်ကို အားကိုးစရာအဖြစ် ယုံမှတ်ကိုးကွယ်ခဲ့တော့သည်။ လူတို့၏ စိတ်ကူးယဉ်လောကတွင်းသို့ လှိုင်းလုံး ကြီးတွေ ကြားတွင် တဖြည်းဖြည်း စီးကာ တေးဆိုလာသော ပင်လယ်ပျော် နတ်ဘုရားမ ဆိုသူများ၊ အလွန်တရာလှပပြေပြစ်သော လူကိုယ်နှင့် ငါးအမြီးများ ဆက်စပ်နေသည့် ရေသူမများ၊ ပင်လယ် ရေအောက်ကမ္ဘာတွင် နိုင်ငံတည်ဆောက်နေသည့် တန်ခိုးတော် ရှင်၊ ပင်လယ်ကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်သူ (နတ်ပုဂ္ဂိုလ်) နတ်ဘုရားစသည် စသည် တို့သည် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရလေသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသောအခါ လူတို့သည် ပင်လယ်နတ်ဘုရားဆိုသူတို့အပေါ် ယုံမှတ်ကိုးကွယ်ခြင်းမပြုတော့ချေ။ သို့သော် ပင်လယ်သည် စိတ်ဝင်စားစရာ လျှို့ဝှက်ချက်တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ရောမ ဘီလူးကြီးများနှင့် မြေနဂါးကြီးတို့က လေ့သဘောများကို ရေအောက်သို့ ဆွဲချသွားသည်ဟု လူတို့ပြောဆိုနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ ဘီလူးတို့နေထိုင်ရာ ပျောက်ကွယ်နေသောကျွန်းကို ရွာသူကရှာခဲ့ကြသည်။ လောကနိဗ္ဗာန်ပမာ သာယာမှုအပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံသည့် ကျွန်းများ ပင်လယ်ပြင်တွင် ရှိသည်ဟု ကြည်သူက ယုံကြည် နေခဲ့ကြသည်။ အတ္တဝါခရီး ကြမ်းကို ထွက်ခဲ့သူကို လန်ဘတ်စ်၏ ခရီးစဉ်နောက်ပိုင်းမှာပင် ယင်းယုံကြည်မှုမျိုးနှင့် ပျောက်ကွယ် နေသော ဘီလူးတို့စံရာကျွန်းများနှင့် လောကနိဗ္ဗာန်ကျွန်းများကို အရှာအဖွေထွက်ခဲ့သူတို့ ရှိခဲ့ပေသေးသည်။ အထင်အရှားဆုံး

ကုန်သွယ်ရေးအခြေ

ကုန်သွယ်ရေးအခြေ

ဆရာ-ဆရာ-အတန်းထဲမှာ စိန်ဝင်းနဲ့ လှမောင် ရန်ဖြစ်နေတယ်။ ဆွဲလို့လဲ မရဘူး၊ တယောက်နဲ့ တယောက် လုံးထွေးနေတာဘဲ”

ကျောင်းသားတယောက်၏ တိုင်ကြားမှုကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆရာခန်းထဲမှ ကပျာကထွက်ခဲ့၏။ စာသင်ခန်းနှင့် ဆရာခန်းမှာ အနည်းငယ် အလှမ်းကွာဝေးလှသည်။ သို့ကြောင့်လည်း စာသင်ခန်းထဲမရောက်မီ “ဟေ့ ကောင်တွေရပ်ကြစမ်း” ဟု လှမ်းအော်လိုက်လည်။

ကျွန်ုပ်၏ဒေါသနှင့် လှမ်းဟောက်လိုက်သော အသံကြောင့် စောစောကသတ်ပုတ်နေသော ကျောင်းသားနှစ်ယောက်မှာ လုံးထွေးနေရာမှထလာကြ၏။ ကယောက်နှင့် တယောက်လည်း မကျေနပ်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ ရန်စောင်နေကြသေးသည်။

ကျွန်ုပ် အတော်ကလေးဒေါသသွားပါသည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း မကျေနပ်ကြီးဖြစ်မိသည်။ သို့တစေ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချုပ်တည်းထားရသည်။ ငြိမ်အောင် ကြိုးစားရသည်။ ဒေါသနေသောစိတ်ကို ရှေ့တန်းတင်ဆုံးဖြတ်မည့်အစား ပြဿနာဇာစ်မြစ်ကို အသေအချာသိမှ ဆုံးဖြတ်သည်က ပို၍ မှန်ကန်သည်မဟုတ်ပါလော။

“ကဲ- ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောစမ်း၊ မင်းတို့ကို ကျောင်းသား အချင်းချင်း

ရန်မဖြစ်ရဘူးလို့ ခဏခဏ ပြောထားသားနဲ့”

ကျွန်ုပ်က ခပ်မာမာဖြင့် မေးလိုက်သည်။ သည့်နောက်- စိန်ဝင်းနှင့် လှမောင်တို့၏မျက်နှာများကို တလှည့်စီ ကြည့်လိုက်သည်။

စိန်ဝင်းက မဝံ့မရဲနှင့် ကျွန်ုပ်ကို တချက်ကြည့်ရင်း-

“ကျွန်တော်ကို သူက အရင်လာစတယ်စရာ၊ အဲဒါနဲ့...”

စိန်ဝင်း စကားမဆုံးမီ လှမောင်က ကြားဖြတ်၍-

“မဟုတ်ဖူးဆရာ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို မစား” ဟု ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ မင်းတို့ကိုယ် မင်းတို့လေးတွေမှတ်လို့လား၊ တယောက်တယောက် မပြောနဲ့ ကွာ၊ ကယောက်စိပြော”

ကျွန်ုပ်က အသံကို မာကျောစွာ မြှင့်၍ ပြောလိုက်ပါသည်။ စိန်ဝင်းနှင့် လှမောင် နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အတော်ကလေး ကြောက်ရွံ့နေပုံ ရသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ကျောင်းသား အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်လျှင် ကျွန်ုပ် ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်တတ်။ ဒါကို သူတို့သိသည်။ အခုလည်း သူက စပြောမလို့၊ ငါက စပြောမလို့နှင့် မဝံ့မရဲဖြစ်နေကြသည်။ ပါးစပ်ပိတ်နေကြသည်။ ခက်ချေပြီ။ အတော်ကို ခက်ချေပြီ။

“တောက်- မင်းတို့အခုမှ ကြောက်နေကြတယ်၊ ဟုတ်လား- ဟေ့ ဟိုဘက်က ကျောင်းသားတွေ သူတို့ ရန်ဖြစ်တာ ဘယ်သူသိလဲ- ဆရာပြောစမ်း”

မတတ်သာသည့်အဆုံး အနီးအနားမှ ကျောင်းသားများထံ အကူအညီတောင်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

ကျောင်းသားအုပ်ထဲမှ တပည့်တယောက်ထွက်လာသည်။ သူ့အမည်မှာ မောင်ရဲမြင့်ဖြစ်ပါသည်။ သည်ရန်ပဲ့အကြောင်းကို သူ့ပုံရပါသည်။

“ကျွန်တော်သိပါတယ်ဆရာ၊ ပထမ မှုစားလွှတ်တော့ ကျောင်းသားတွေ မှုသွား စားကြပါတယ်၊ စိန်ဝင်း တယောက်ထဲ အခန်းထဲမှာစာကြည့်ကျန်ခဲ့ပါတယ်၊ သူကမူ ဘယ်တော့မှ မစားဘူးဆရာ၊ နောက်ပီးကျွန်တော် အခန်းထဲဝင်လာတယ်၊ သူ့ကိုတောင်ပြောင်းဖူးတပိုင်း ပေးလိုက်သေးတယ်၊ သိပ်မကြာပါဘူး လှမောင်ဝင်လာပီး သူ့ကို သိုက်ကားလို့ စတယ်၊ လှမောင်ကစနေကျပ်ဆရာ၊ စိန်ဝင်းအနေနဲ့ ကလဲ ဒီစသံဟာ ရှိုးနေလို့၊ မကြားချင် ယောင်ဆောင်နေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လှမောင်က နောက်တခါ၊ အမာရွတ်ကြီး အမာရွတ်ကြီးလို့ စတယ်ဆရာ၊ အဲဒါ စိန်ဝင်းကမခံနိုင်ဖြစ်ပီး ထ စကားမျိုး ထုကအစ၊ အခုလိုဖြစ်တာပဲဆရာ”

မောင်ရဲမြင့်ရှင်းပြမှု ရန်ပဲ့ ဖြစ်ခြင်းအကြောင်းကို အကြမ်းအားဖြင့် သိလိုက်ရပါသည်။ မောင်ရဲမြင့်သည် လိမ်မည့်သူမဟုတ်တန်ရာ၊ ဟုတ်၏။ သူသည် အတန်း၏ ဒုတိယခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်၊ လှမောင်နှင့် စိန်ဝင်းတို့နှင့်လည်း ညီတူညီမျှခင်မင်ခဲ့သူ ဖြစ်သဖြင့် ဘာကိုမလိုက်တန်ရာ၊ သို့သော် ပို၍ သေချာ

အောင်တော့ သက်ဆိုင်ရာ ကျောင်းသားနှစ်ဦးကို မေးရပါဦးမည်။

“ကဲ မင်းတို့နှစ်ယောက်ပြောစမ်း၊ မောင်ရဲမြင့်ပြောတာ မှန်သလား”

“မှန်ပါတယ်ဆရာ”
“အကုန်မှန်တယ်နော်”
“မှန်ပါတယ်”

ထိုအခါကျမှ ကျွန်ုပ် လေ့လာမိသည်။ လှမောင်သည် အတန်းထဲတွင် အစသန်သော ကျောင်းသားတယောက်။ စိန်ဝင်းသည် လူအေးကလေး၊ သည်နေရာတွင် လှမောင်ကို အပြစ်ဆိုနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကျောင်းသားအချင်းချင်း ခင်တတ် မင်တတ် ပျော်ပျော်နေတတ်သောသူ အလေ့ အကျင့်ကိုမတားဆီးလို့ပါ။ သို့သော် သတ်မှတ်ထားသော အတိုင်း အတာထက် လွန်ကဲ၍ စလာလျှင်ကား ရန်ဖြစ်ဘတ်သည်မှာ ဓမ္မတာပင်ဖြစ်သည်။ သည်တော့ သူ့ကို တနည်းနည်းဖြင့် ဟန့်တား ရပေမည်။ တဖက်က ကြည့်ပြန်လျှင်လည်း ကျွန်ုပ် အနေနှင့်ဆရာသိက္ခာကို အနည်းငယ်မျှ အစွန်းအထေး မခံလိုပါ။ ဘယ်သူလွန်သည် ဘယ်ဝါ လွန်သလဲဟု တရားရုံးဆန်ဆန် ဆုံးဖြတ် အပြစ်ပေးခြင်းမျိုး ကိုလည်း မလိုလားပါ။ ကျောင်းသား အချင်းချင်းရန်ဖြစ်ခြင်းကိုက နှစ်ယောက်အများကြောင့်ဖြစ်ရပေမည်။ ကျောင်းသားအချင်းချင်း ရန်မဖြစ်ရ ဆိုသော စည်းကမ်းကိုသာ အလေးအနက် ထားရပေမည်။ ပသို့ဆိုစေ၊ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် လှမောင်ရော စိန်ဝင်း နှစ်ယောက်စလုံး ကိုပါ ကြိမ်လုံးဖြင့် သုံးချက်ဝီဆော်လိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် မကျေနပ်သော အချက်တချက် ကျန်သေးသည်။ သို့

သော် ဘယ်သူ့ ကိုမှ မကျေနပ်ခြင်း တော့မဟုတ်၊ အလိုလို မကျေနပ်ခြင်း သာဖြစ်သည်။ သိပ်ပြီ-သိပ်ပြီ၊ မောင်ရဲမြင့် ပြောသွားသောစကား။

“လှမောင် ဝင်လာပီး သူ့ကို ဆိုကြား-ဆိုကြားလို့ စတယ်၊ လှမောင်က စနေကျပ်ဆရာ၊ စိန်ဝင်းအနေနဲ့ ကလဲ ဒီစသံဟာ ရှိုးနေလို့ မကြားချင် ယောင်ဆောင်နေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လှမောင်က နောက်တခါ အမာရွတ်ကြီး-အမာရွတ်ကြီးလို့ စတယ်ဆရာ”

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာခန်းထဲ ရောက်သည့်တိုင်အောင် သည်စကားလုံးတွေကို ပြန်ကြားနေမိသည်။ စိတ်မကောင်းပါ။ မကျေနပ်သောကြောင့်လား။ ခံပြင်းသောကြောင့်လား။ ဒါကိုကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် မခွဲခြားတတ်။ သို့သော် နှစ်ခုစလုံးပင် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

လှမောင်က စိန်ဝင်းကို စသည်မှာ ရိုးရိုးသားသား စခြင်းမျိုးမဟုတ်။ နှိမ်လိုသောသဘော၊ အတန်းအစားခွဲခြားလိုသော သဘောကြောင့် စခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆမိပါ၏။

စိန်ဝင်း အဖေသည် ဆိုကြားသမားတယောက်ဖြစ်သည်။ ၎င်းပြင် သူ့အဖေ၏ မျက်နှာပြင် ပေါ်ဝယ်နဖူးမှ ပါးထိအောင် ဓားဒဏ်ရာ အမာရွတ်ကြီးတခုရှိသည်။ သို့ကြောင့်လည်း “အမာရွတ်ကြီး - အမာရွတ်ကြီး” ဟု ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ တိုက်ရိုက် စော်ကားလိုက်ခြင်းဖြစ်တန်ရာသည်။

ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် စိန်ဝင်းကိုယ်စားခံပြင်းမိသည်။ ခံပြင်းသည်က အကြောင်းရှိသည်။ မိမိ၏ အားအကိုးဆုံး အလေးစားဆုံး အရိုသေဆုံးဖခင်ကို မရိုမသေ

ပြောလိုက်ခြင်းသည် နာကျည်းစရာပင် ဖြစ်သည်။ ၎င်းပြင် စိန်ဝင်းအဖေနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက တရားတည်းနေတရေတည်းသောကဲ့သို့မျှား ဖြစ်သည်။ သူ့အကြောင်း ကျွန်ုပ် ကောင်းကောင်း သိသည်။ တကယ် တော့ အရပ်ဆုံးသော စိန်ဝင်းအဖေ၏ မျက်နှာမှ မားဒဏ်ရာသည် ဂျပန် တော်လှန်ရေး အတွင်းက ပေးလိုက် သော လက်ဆောင်ပင် ဖြစ်သည်။ သူကား တော်လှန်ရေးပြန် ရဲဘော် ယောင်းတဦးတည်း။

ပထမဆုံးတော့ ကျောင်းသားတိုင်း ကျောင်းသားတိုင်းသည် အများများ၊ အပြစ်များ ရှိကြစေမည်။ သည် အများတွေကို ဆက်လက် မများအောင် လမ်းညွှန် ပေးရန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ဆရာ တိုင်း၏ ယာယီဖြစ်သည်။ အများကို အမှန်သို့ ပြောင်းပေးရမည်။ ကျွန်ုပ် အနေနှင့် လူမောင်ကို ဒေါ်ပုမိသည်မှာ အမှန်ဖြစ်၏။ သို့သော် ခွင့်လွှတ်ပါ၏။ အကြောင်းမဲ့ ခွင့်လွှတ်ပါ၏။ လူမောင်ကို ခွင့်လွှတ်သည်ဟက်သူ အတွေးအခေါ် အယူအဆကို ခွင့်လွှတ်သည်ဆိုက ပို၍ မှန်ပါလိမ့်မည်။ လူမောင်၏ သေးသိမ် ပြောသော စိတ်ဓါတ်ကို မှန်ကန် ပြတ်သားသော စိတ်ဖြင့် အစား ထိုး ရပေမည်။ ဤသည်က ကျွန်ုပ်၏ တာဝန်။

+ + +
မို့ စားကျောင်း ပြန်တက်ချိန် ဖြစ် သည်။
“ဒီနေ့မင်းတို့ ဆရာ စာမသင်ခင် ရန်ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နဲ့နဲ့ စာမျက်နှာ(၄၁)အို့

လေ ကြောင်း

“အတွက်”
“ဒီတပတ်တော့ အသံထက် မြန်တဲ့ လေ ယာဉ် ပျံ များ အကြောင်း ဘဲ။ အသံထက်မြန်တဲ့လေယာဉ်ပျံ သွား နှုန်းကို အင်္ဂလိပ်လို Super Sonic Speed လို့ ခေါ်တယ်ကွယ်။ ဒီမြန်နှုန်းက တနာရီ ဘယ်နှစ်မိုင်သွားတဲ့ မြန်နှုန်းဆိုပြီး အတိအကျပြောလို့ မရဘူးလေရဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင် လေထုရဲ့ အပူချိန်နှင့် လေယာဉ်ပျံ များ ပျံသန်းနေကြတဲ့ မြေပြင်မှ အကွာအဝေး၊ အမြင့်ကိုလိုက် ပြီး အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေကြပါ တယ်။ ဥပမာ မြေပြင်မှာ အသံထက် မြန်တဲ့ မြန်နှုန်းဆိုတာက တနာရီ မိုင် ၆၆၀- ဧကန်အောင် သွားနိုင်တဲ့ မြန် နှုန်းကို ခေါ်တယ်ကွယ်။ ပေ ၃၆၀၀၀- အမြင့် ထောက်တော့ အသံထက်မြန်တဲ့ မြန်နှုန်းဆိုတာက တနာရီ မိုင် ၆၆၀- သွားနိုင်တဲ့မြန်နှုန်းကို ခေါ်ပါတယ်။ ခုလို အသံထက် မြန်အောင် ပျံ သန်းနိုင်ကြတာက လေယာဉ် ပျံ တိုင်း မဟုတ်ဘူးလေရဲ့။ စက်အားအလွန် ကောင်းတဲ့ ယခုနောက်ဆုံးပေါ်ခေတ် မိုဂျက် လေယာဉ်ပျံ တွေလောက်သာ ပျံသန်းနိုင်ကြပါတယ်။ ဒီခေတ်မိုဂျက် လေယာဉ်ပျံများ ထဲမှာတောင်မှ ခရီး သည်တင်တဲ့ လေယာဉ်ပျံ၊ ကုန်တင်တဲ့ လေယာဉ်ပျံ တို့ဆိုရင် မပျံနိုင်ကြသေး ဘူးကွယ်။ တိုက်လေယာဉ်ပျံ များ နှင့် ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံ အချို့ လောက်သာ ပျံသန်းနိုင်ကြပါတယ်။ ဒီလို ပျံသန်းနိုင် ကြတဲ့လေယာဉ်ပျံများအထက် အတွက် ဗဟုသုတ အတွက် မှတ်ထားဘို့ ဥပမာ ပေးရရင် ရှုရှုလုပ် တိုက်လေယာဉ်ပျံ

ဖြစ်တဲ့ (အမ်အိုင်ဂျီ-၂၁)၊ အမေရိကန် လုပ်(အက်(ဖီ)၁၀၅၊ ပြင်သစ်လုပ် (မီ ရပ်)၊ အင်္ဂလိပ်လုပ် (လိုက်နင်း)အစရှိ တဲ့ လေယာဉ်ပျံများပါ။
အဲဒီအသံထက် မြန်တဲ့ လေယာဉ် ပျံများကတခြားရိုးရိုးလေယာဉ်ပျံများ နှင့်မတူဘူးကွယ်။ တည်ဆောက်ထား ပုံကစပြီး လုံးဝခြားနားမှု ရှိပါတယ်။ ဥပမာ အတောင်ပံ ဆိုရင် ရိုးရိုး လေ ယာဉ် ပျံ များ မှာ တပ်ထားပုံက ပုံ (၁)မှာ ဖော်ပြထားတဲ့ အတိုင်း တဲ့တဲမတ်မတ် ဖြစ်ပါတယ်။ အသံထက် မြန်တဲ့ လေယာဉ်ပျံ များကျတော့ အ တောင်ပံ တပ်ထားပုံက ပုံ (၂)မှာလို စေ့စောင်း နေပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်လို တော့ (Swept Wing) ခေါ်ပုံ ကွယ်။ နောက်တခုက အသံထက်မြန်တဲ့ လေယာဉ်ပျံ များရဲ့ တောင်ပံက ရိုးရိုး လေယာဉ်ပျံ များကလို ထူထူ ကြီး လည်းမဟုတ်ဖူးကွယ်။ ပုံ (၃)နှင့်(၄) မှာ အဲဒီ နှိုင်းယှဉ် ဖော်ပြထားသလို ပါ။ အသံထက်မြန်တဲ့ လေယာဉ်ပျံ များရဲ့ အတောင်ပံက အလွန်ပါး လွှာပြီး အဖျား ၂-ဖက်ဟာ ချွန်ထက် နေပါတယ်။
ဒီလို တောင်ပံ ပုံသဏ္ဌာန်မျိုး လုပ်ထားရတာက အလှ လုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး ညီလေးရဲ့။ အဓိပ္ပာယ် အပြည့်အဝရှိပါတယ်။ အဓိကရည်ရွယ် ချက်ကတော့ အခုလို ချွန်ချွန်ကလေး လုပ်ထား ပေးခြင်းဖြင့် အရှိန် မြန်မြန် သွားနိုင်အောင် အတွက်ပါ။
အသံထက်မြန်တဲ့လေယာဉ်ပျံ များ မှာ တပ်ထားတာကို ပြန်ပြန် ကြည့်

ပညာ

ယာဉ်ကို (Mech Meter) လို့ ခေါ်တယ် ကွယ်။ ဒီကိရိယာက တခြားရိုးရိုး လေ ယာဉ်ပျံ များက မြန်နှုန်းပြကိရိယာလို လေယာဉ်ပျံ ကြီး တနာရီ ဘယ်နှစ်မိုင် နှုန်းဖြင့် သွားနေတယ်ဆိုပြီး မဖော်ပြ ဘူး။ ဒီကိရိယာက လေယာဉ်ပျံ ကြီးရဲ့ မြန်နှုန်းဟာ အသံမြန်နှုန်းထက် တဆ မြန်တယ်။ တဆခွဲမြန်တယ်။ ၂-ဆမြန် တယ်။ ၃-ဆမြန်တယ် စသဖြင့် ဖော် ပြကြပါတယ်။
နောက်တခုက ဒီလေယာဉ်ပျံ များ မှာ လေသူရဲများထိုင်ဘို့ တပ်ဆင်ထား တဲ့ ထိုင်ခုံက ရိုးရိုးလေယာဉ်ပျံ များက ထိုင်ခုံနှင့် မတူဘူးကွယ်။ လေထဲမှာ ပျံသွားနေတုန်း ဘေးအန္တရာယ် တခုခု တွေ့တဲ့ အခါမှာ ခလုတ်တခုကို နှိပ်လိုက်ရုံနှင့် လေသူရဲကို အရှိန်ဖြင့် လေထဲတန်းထုတ်ပေးနိုင်တဲ့ ထိုင်ခုံများ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီထိုင်ခုံကို အင်္ဂလိပ်လို တော့ (Ejection Seat) လို့ ခေါ်တယ် ပေါ့ညီလေး။ ဒီထိုင်ခုံနှင့်တွဲလျက် လေ သူရဲ သက်ကယ် လေထီး တခုလဲ တပ်ဆင်ထားပါတယ်။ အဲဒီလေထီးက လေသူရဲ လေထဲ ထောက်သွားတဲ့အခါ

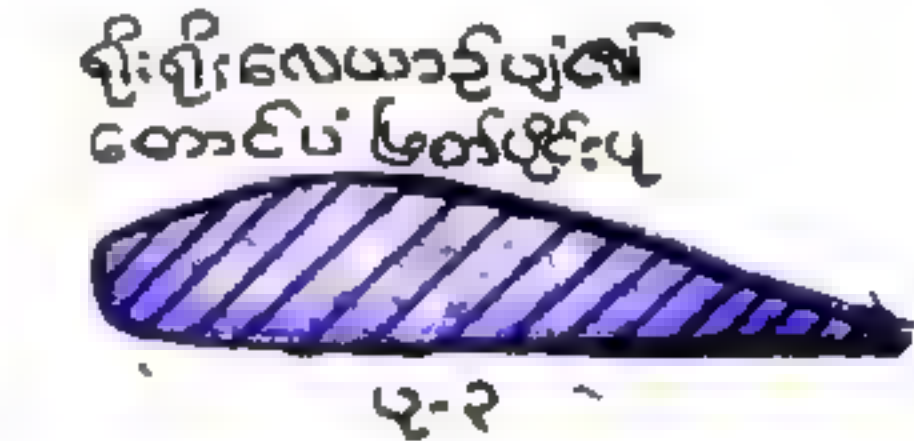

မှာ အလိုအလျောက် ပွင့်ပြီး လေသူရဲ ကို မြေပြင်သို့ ငြင်သာစွာ ဆင်းလာနိုင် စေတယ်ပေါ့။
ညီလေးကတော့ မေး ချင် နေ မှာ ပါ။ “အကိုရယ်၊ ဒီထိုင်ခုံမျိုး လေ ယာဉ်ပျံများမှာ ဘာကြောင့် တပ်ဆင် ထားရတာလဲ” လို့။
မေးလည်း မေး ချင်စရာ ပါ ဘဲ ညီလေး။ ဒီထိုင်ခုံမျိုး တပ်ဆင်ပေးကြ ရတဲ့အကြောင်းက ဒီလေယာဉ်ပျံကြီး များဟာ အသံထက်မြန်အောင် ပျံနိုင် ကြတယ်ဆိုတော့ အရှိန်က သိပ်ပြင်း တယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် လေ ယာဉ်ပျံ ပျက်တဲ့အခါမှာ လေယာဉ်ပျံ ပျက်က လေသူရဲဟာ ရိုးရိုး လေထီးနှင့် ခုန်ချလို့ မရဘူးကွယ်။ လေယာဉ်ပျံ အပြင်ဘက်ကို ခေါင်း ထုတ်လိုက်ရင် လေအရှိန်နှင့် ခေါင်း ပြတ်ထွက်သွား မယ်။ လက်တို့ ခြေတို့ ထုတ်ရင်လဲ လက်တို့ ခြေတို့ ပြတ်ထွက် သွားနိုင်ပါ တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ လဲဒီလို ထူးဆန်းတဲ့ ထိုင်ခုံမျိုး တပ်ဆင် ထား ရတာပေါ့။
နောက်တခုက အသံထက် မြန်တဲ့ လေယာဉ်ပျံ များ ဟာ အရှိန် သိပ် မြန်တော့ အများ မခံဘူး ညီလေးရဲ့။ အထူးသဖြင့် ကွင်းဆင်းကွင်းတက်မှာ ဆိုရင် သိပ် သတိ ထားကြရပါတယ်။ တခုခု များ သွားတယ် ဆိုတာ နှင့် လေယာဉ်ပြေး လမ်းကို ကျော်ထွက် သွားတာတို့၊ ကွင်းမထောက်ခင် ပြတ် ကျသွား တာ တို့၊ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီ လေယာဉ်ပျံ များ ကို မောင်းမယ် လေသူရဲများ ရွေးရင် ထူးချွန်တဲ့ လေသူရဲများကိုသာ ရွေးပါ တယ်။
နောက်ဆုံးအတွက်သိထားသင့်တဲ့ အချက်ကဒီလေယာဉ်ပျံများကိုမောင်း တဲ့ လေသူရဲဟာရိုးရိုးလေယာဉ်မောင်း

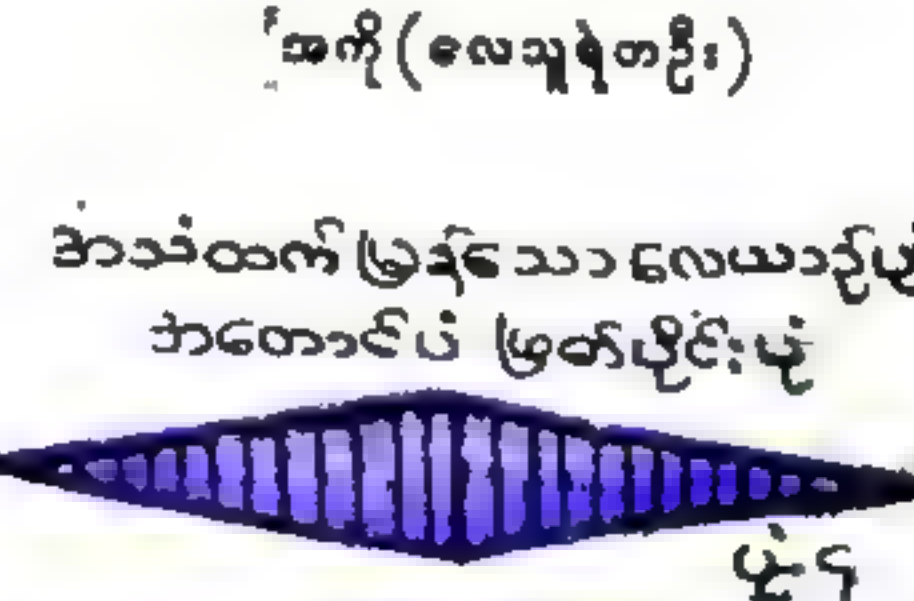
ဝတ်စုံကို ဝတ်ပြီး မောင်းလို့မရဘူး ကွယ်။ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ ဆွဲငင်ခြင်း အားနှင့် လေဖိအားကို ကြံ့ကြံ့ ခံနိုင် အောင် အထူးစီမံထားတဲ့ လေယာဉ်

မောင်း ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ပြီး မောင်း ကြ ရပါ တယ်။ ဒီ အင်္ကျီကို (G-SUIT) လို့ အင်္ဂလိပ်လို ခေါ်ပါ တယ်။ တခါတုန်းကဒီအင်္ကျီအကြောင်း အနည်းကကျဉ်းဖော်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။

ကိုင်း-အသံထက်မြန်တဲ့ လေယာဉ် ပျံများ အကြောင်းကတော့ ဒီလောက် ဘဲမှတ်ထားပါဦး ညီလေး။

မကူညီပါလျှင် ရောင်နီဝင်း

ဆွည့်သော မြည်သံများသည် ရွာထိပ်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ကျနော်တို့သည် ပေသီးထုတမ်း ကစားရင်းမှ ကစားဝိုင်းကို ဖျက်၍ ရွာထိပ်ဆီ ပြေးသွားကြပါသည်။

အခြားသော ကလေး များလည်း ကျနော်တို့ကဲ့သို့ ပြေးထွက်လာကြပါသည်။

အသံမြည်သောအရာ ဘာဆိုသည်ကို ကျနော်တို့ သိသော်လည်း ထိုအရာကို မြင်ခြင်းမရှိပါ။

နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ထိုအရာ လာတိုင်း ကျနော်တို့ ပြေး၍ လွှား၍ ကြည့်တတ်ကြစမြဲ။

ကစားဝိုင်းကိုလည်း ဖျက်ပစ်တတ်ကြစမြဲ။

ထိုအရာမှာ အခြားမဟုတ်ပါ။ လယ်ထွန်စက်များ ဖြစ်ပါသည်။

လယ်ထွန်စက် သံများသည် ရွာတွင်းသို့ မဝင်မီကပင် ဟိန်း၍ထွက်နေပါသည်။

ရွာတွင်းသို့ ထွန်စက်များဝင်လာကြပါသည်။

စုစုပေါင်း သုံးစီးဖြစ်ပါသည်။ ရေဆုံးမှ ထွန်စက်မောင်း လုပ်သားကြီးက ကျနော်တို့ကို ပြုံး၍ လက်ဝှေ့ယမ်း နှုတ်ဆက်ပါသည်။

ကျနော်တို့လည်း လက်ကို အပေါ်မြှောက်ယမ်း၍ နှုတ်ဆက်ပါသည်။

ထွန်စက်များ လွန်သွားသောအခါ ကျနော်တို့သည် ထွန်စက်များ နောက်သို့ ပြေးလိုက်ကြပါသည်။

ပျော်လည်း ပျော်ပါသည်။

“ဟေ့ - ကလေးတွေ၊ လဲကွဲ ကုန်မယ်” ဟု လူကြီးတယောက်၏ အသံကြားလိုက်ရပါသည်။

ကျနော်တို့ အမှုမထားမိပါ။

ထွန်စက်များ ရပ်သွားသောအခါ ကျနော်တို့လည်း ရပ်သွားပါသည်။

ထွန်စက်မောင်း အလုပ်သမားကြီးများသည် မြေယာ ကော်မီတီ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဘဖေ အိမ်ထဲ ဝင်သွားကြပါသည်။

သူတို့သည် စာရွက်စာတမ်းများကို ထုတ်၍ ထွန်ယက်ခြင်းနှင့် ဆိုင်သော စကားများကို ပြောနေကြပါသည်။

ထိုမြင်ကွင်းနှင့်သူတို့ပြောကြသော အကြောင်း စကားတို့ကို ကျနော်တို့ နေ့စဉ် မြင်ရ တွေ့ရ သော်လည်း ရိုးသည်ဟူ၍မရှိပါ။ ကျနော်တို့အဖို့ ဆန်းသစ်နေပါသည်။

+ + +

ကုလားက တစ်ခုခုကို ကျနော် အနီးတိုး၍ တိုးတိုး ပြောလာသည်။ သူသည် ကုလားတယောက်မဟုတ်ပါ။

သူ့အမေ အဖေက ‘ကုလား’ ဟု အမည်ပေးထားခြင်းပါ။

ထို့ကြောင့် သူ့ နာမည် သည် ‘ကုလား’ အမည် တွင်နေပါသည်။

“ကျယ်ကျယ်ပြောပါကွ။ မင်းပြောတာ မကြားရဘူး”

ကုလားသည် စော စော ကထက် အနည်းငယ် ကျယ်ပြောပါသည်။

စာမျက်နှာ (၄၃) သို့

ကဗျာ ပြိုင်ပွဲ ၅၆-တွင် မိမိ ပညာသင်ယူရာဖြစ်သော ကျောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိမြင်မိ၊ တွေ့မိခံစားမိ၊ တွေးတောမိ၊ ဆင်ခြင်မိသော အကြောင်းအချက်များကို တို့ကျောင်း ဟု အမည်ပေးကာ ကဗျာဖွဲ့ဆိုရန် စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားသည်။

ယင်းပြိုင်ပွဲ အတွက် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ ပြိုင်ပွဲဝင်ကဗျာ ၃၀၃-ပုဒ် ရောက်ရှိလာသည်။ အားလုံးကို ပြု၍ လေ့လာပါက သံပေါက်ကဗျာဖွဲ့ဆိုရာ၌ တိုးတက်မှုရှိလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယင်းတို့အထဲမှ အောက်ပါ ကဗျာ ရှင် သုံးဦး၏ ကဗျာ ၃- ပုဒ်ကို ဆုအသီးသီး ချီးမြှင့်ကြောင်း အဖွဲ့က ကြေညာပါသည်။

ပထမဆု (၂၈)

မောင်ဌေးအောင်
(ချောက်မြေ-မြတ်လွင်အောင်)
အမှတ် ၉၇-ဈေးရပ်၊ ချောက်မြို့။

ဒုတိယဆု (၁၅)

ကျော်ကျော်
တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း(က)
အထက (၂)
မှော်ဘီမြို့။

တတိယဆု (၁၈)

မောင်မြင့်ကို
တဆင့်- ဦးသန်းမောင်
မြေတိုင်းစာရေးကြီး
ကျောက်စံပြရပ်
ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့။

+ + +

ဆုရကဗျာ ၃ ပုဒ်လုံးပင် သံပေါက်ကဗျာဖွဲ့ဆိုရာ၌ နည်းစနစ်ကျသည်။ အရေးအခွဲကောင်းသည်။ အကြောင်းအရာလည်းသင့်သည်။ တပုဒ်နှင့်တပုဒ် အရည်အသွေး မတိမ်းမယမ်းပင် ဖြစ်သည်။ ချောက်မြေ မြတ်လွင်အောင် ၏ ကဗျာကို ပထမဆု ပေးသည်မှာ အခြား ၂-ပုဒ်နည်းတူ အရေးအ

ကောင်း၍ အကြောင်းအရာ သင့်သည် သာမက ခွဲဆိုရာ၌ ပို၍ စကားလုံးလှခြင်း၊ အသံသာခြင်းတို့ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကျော်ကျော်ကဗျာမှာ ဒုတိယဆုနှင့် ထိုက်တန် ပါသည်။ မောင်မြင့်ကို ကဗျာမှာ ပြင်ဆင် တည်းဖြတ်ရာ ရှိနေ၍ တတိယဆု ရသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ မောင်မြင့်ကို၏ ကဗျာတွင် (၁၁)အပိုဒ်မှာ (ကျောင်းစည်းကမ်းတွေ၊ ဒို့ မသွေးရုံသေ လေးစားရ) ဆိုရာတွင် (ရုံသေလေးစားရ) အစား (ရုံသေ လိုက်နာကြ) ဟု ဆိုက ပို၍ ကောင်းမည်။ စာလုံးပေါင်း သတ်ပုံအနေဖြင့် (ယန့်.) ကို (ရန့်.) ဟု၎င်း၊ (မိဌာန်) ကို (မိဌာန်) ဟု၎င်း- (ပနာရ) ကို (ပနရ) ဟု၎င်း ပြင်ရပါမည်။

+ + +

တို့ကျောင်း

သာစွဌာနေ
တို့ကျောင်းမြေ
ချစ်ဆွေ ရှုစမ်းပါ။
အားကစားကွင်း
မြေတလင်း
ပျံရှင်း ညီညီညာ။
နှင်းဆီ သဇင်
စုံစုံလင်
ဥယျာဉ် အတွင်းမှာ။
ဖရုံ သခွား
သီးနှံများ
စိုက်ထားကြပြန်တာ။
ညောင်ညိုရိပ်၌
စာကြည့်တိုက်
သိုက်မြိုက် တင့်ဆန်းစွာ။
ကျောင်းသားကျောင်းသူ
ပညာယူ
သွင်မှ လန်းဆန်းစွာ။

သွေးရင်းလိုပင်
ရင်းနှီးခင်
ပျော်ရွှင် ညီညွတ်စွာ။
ကျောင်းစည်းကမ်းများ
ချမှတ်ထား
မှတ်သား၊ လိုက်နာကာ။
ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်း
ခိုးဝှက်ခြင်း
အလျဉ်း မရှိပါ။
သင်ရပ်စွာလျှင်
ဝတ်ဆင်ယင်
ချစ်ခင်စဖွယ်ပါ။

ဆရာသင်ကြား
စာပေများ
မှတ်သား သေအချာ။
လေ့လာမှတ်ကျက်
ကြိုးစားလျက်
တိုးတက်စေရန်ပါ။
ကျောင်းဆင်းချိန်များ
အားကစား
ကြိုးစားလေ့ကျင့်ကာ။
ပြေးခုန်ပစ်ပွဲ
စဉ်အမြဲ
ဆင်နွှဲ ယှဉ်ပြိုင်ကာ။
တို့ကျောင်းဂုဏ်ရောင်
ထွန်းလင်းအောင်
ကြံဆောင် ကြိုးစားမှာ။

ချောက်မြေ မြတ်လွင်အောင်

တို့ကျောင်း

တို့ကျောင်းတော်မှာ
မြတ်ပညာ
ဓမ္မရှာ သင်ယူကြ။
ပညာဆည်းပူး
ပန်းနွယ်ခူး
ရှင်မြူး တို့ဘဝ။
မိဌာန်ငါးချက်
ဦးထိပ်ရှက်
မပျက် ပန်ဆင်ကြ။
ကျောင်းသားချင်းချင်း
ညီနောင်ရင်း
ယိုင်းပင်းညီညာစွာ။

စာမျက်နှာ (၂၀) သို့

ဘဗျက်နာ (၂) မှ အဆက်

ကျောင်းများတွင် စာဆိုတော်နေ့ ရှင်းပခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တခုသာ စင်ပြလိုပါသည်။

အချို့သော ကျောင်းများသည် စာပေဟောပြောပွဲ စာပေလေ့လာပွဲများကို အဓိကအာသီသထား၍ စာဆိုတော်နေ့ကို ကျင်းပကြ သော်လည်း အချို့သောကျောင်းများသည် အကအခုံ ကဇာတ်ပြဇာတ်ကို အဓိက အာသီသထား၍ ကျင်းပကြသည်ကိုတွေ့ရပေသည်။ အကအခုံ ပြဇာတ်စသည်တို့ မပါဝင် မထည့်သွင်းရဟူ၍ အကြံမပေးလိုသော်လည်း ဤကဲ့သို့ အကအခုံ ပြဇာတ် စသည်တို့ကို အဓိက အာသီသ ထားပါက စာဆိုတော် နေ့၏ မူလ ရည်ရွယ်ချက် ပျောက်ကွယ်ထွားမည်ကို စိုးရိမ်မိပေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျောင်းများတွင်ကျင်းပသော စာဆိုတော်နေ့သည် စာပေအနုပညာပုံသဏ္ဌာန်တွင် မှန်ကန်သော အတွေးအခေါ်များ ထွန်းကားရေးကို ဦးစားပေး အလေးထားသင့်ကြောင်း ဆန္ဒပြုလိုက်ရပေသတည်း။

စာဗျက်နာ ၂၅ မှ အဆက်

ဆရာပြောကြား
မြတ်စကား
မှတ်သားမြေကျေ။
လူချွန်လူမွန်
ပေါ်ပြည့်လွန်
အားသွန် ကြီးပမ်းကြ။
ကျောင်းတွင်းကျောင်းပြင်
လုပ်ငန်းခွင်
တိုပင် ဦးဆောင်ကြ။
တိုကျောင်းဥယျာဉ်
ပန်းသစ်ပင်
လန်းရှင် စိမ်းစိုစွ။

စာတွေလည်းလုပ်
လက်တွေထုတ်
သရုပ် ပီပြင်လှ။
ကျောင်းတော်ဂုဏ်ရောင်
တိုးမြှင့်အောင်
မြားမြောင် ကျင့်ဆောင်ကြ။

ကျော်ကျော်

တို့ကျောင်း

ဖေဖေပေါင်းစုံစွာ
တို့ကျောင်းမှာ
ပညာ သင်ကြားကြ။
မိဘဆရာ
လက်တွဲကာ
ညီညာ ဝိုင်းဝန်းကြ။
ကျောင်းတော်သားချင်း
ရန်ခွဲကင်း
သွေးရင်း ပမာပ။
ချစ်ချစ်ခင်ခင်
ပြုံးပန်းဆင်
ကြည်ရှင် ဆက်ဆံကြ။
စိမ်း-နီ-ပြာ-ဝါ
သင်းဖွဲ့ကာ
စိဖြာ လုပ်ငန်းချ။
ကျောင်းပန်းခြံတွင်း
ယန့်သင်း
ပွင့်ခြင်း ယှက်ကာပ။

အိမ်တွင်းလက်မှု
အတတ်စု
ကျိုးပြုလှပေစွ။
ဝိတ ပန်းချီ
အလီလီ
ရွှင်ကြည် သင်ကြားရ။
ခုန် ပျံ ပြေးလွှား
အားကစား
လှုပ်ရှား ပါဝင်ရ။
မိဌာန်ငါးချက်
သွေမပျက်
နေဆက် ရွတ်ဆိုကြ။
ကျောင်းစည်းကမ်းတွေ
ဒီ့မသွေ
ရိုသေလေးစားရ။
ကျောင်းသန်ရှင်းရေး
များစုဝေး
မနွေး ဆောင်ရွက်ကြ။
ဒီ့ဆရာများ
ဦးထိပ်ထား
လေးစား ချစ်ခင်ရ။
သိပ္ပံ ဝိဇ္ဇာ
များပညာ
ဒီ့မှာ သင်ကြားရ။
အလံတော်လွင့်
ကျောင်းတော်နှင့်
လွန်တင့် ပနာရ။

စောင်မြင့်ကို

ဇာဗျာဖြင့်ပွဲ (၅၈)

- (၁) စစ်ဆိုရမည့် ကဗျာအမျိုးအစားမှာ သံပေါက်ကဗျာ အမျိုးအစားဖြစ်သည်။အနည်းဆုံး ၃-ပုဒ်တွဲ စစ်ဆိုရပါမည်။ငါးလုံးချဖြစ်စေ၊ ခုနစ်လုံးချဖြစ်စေ စစ်ဆိုနိုင်သည်။
- (၂) စစ်ဆိုရမည့် အကြောင်းအရာမှာ လွတ်လပ်ရေးနေ့နှင့် ပတ်သက်၍ မိမိမြင်မိ၊ တွေ့မိ၊ ခံစားမိ၊ တွေးတောမိ၊ ဆင်ခြင်မိသော အကြောင်းအချက်များ ဖြစ်သည်။ ကဗျာ ခေါင်းစဉ်ကို 'လွတ်လပ်ရေးနေ့'ဟု အမည်ပေးပါ။
- (၃) ဖြင့်ပွဲဝင်ကဗျာများကို ဆုရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့သို့ ၁၉၆၉-ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၃၀-ရက်နေ့ကိုနောက်ဆုံးထား၍ ပေးပို့ရမည်။
- (၄) ဆုရ ကဗျာများကို ဝေဖန် ဆွေးနွေးချက်နှင့်တကွ ၁၉၇၀-ခု၊ ဇန်နဝါရီလထုတ် ရွှေအောင်လူငယ် ဂျာနယ်တွင် ဖော်ပြမည်။

ဆုရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့

ပုသိမ် အမြန် သင်းဘောသည် အရှိန် ရလာသည်နှင့် တပြည်းပြည်း မြန်လာပါသည်။ တဒိန်းဒိန်း မြည်သော သင်းဘော စက်သံနှင့် အတူ ကျွန်တော် ရင်သည်လည်း တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေပါသည်။

မကြာမီ လက်မှတ်စစ်များ ထောက်လာကြပါသည်။

ကျွန်တော် ရင်သည် ခုန်သည်ထက် ခုန်လာပါသည်။

လက်မှတ် စစ်များ သည် အလွန် တိကျပါသည်။ ကလေး လူကြီး တယောက်မကျန် အကုန် စစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အိမ်သာ များရှိရာသို့ အမှတ်မထင် လစ်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

အိမ်သာ အားလုံးမှာ တံခါး ပိတ်ထားပါသည်။ အစွန်ဆုံး အခန်းတခန်းသာ တံခါး အနည်းငယ် ဟနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် တံခါးကို အသာ တွန်းကာ ကျွန်တော် လှမ်းဝင်လိုက်ပါသည်။

ရေချိုးခန်းထဲတွင် ကောင်လေး တယောက်ကို တွေ့ရာ ရုတ်တရက်မို့ လန့်သွားကြပါသည်။ ပြီးမှကျွန်တော်ကို "လက်မှတ်စစ်လို့ ပြီးသွားပလား" ဟု သူက မေးပါသည်။

သူလည်း ကျွန်တော် လိုပင် သင်းဘော ခိုးစီးလာဟန် တူပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်နှင့် ရွယ်တူလောက် ဖြစ်၍ ကျွန်တော် လိုပင် ကျောင်းဝတ်စုံနှင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူ့အဝတ်အစားများမှာ ဟောင်းနွမ်းညစ်ပေနေပါသည်။ ခေါင်းက ဆံပင် များကလည်း မွဲခြောက်ခြောက်နှင့် အတော် ရှည်နေပါသည်။

သူသည် ကျွန်တော်ကို အကဲခပ်သလို ကြည့်နေရင်းက "ဘယ်သွားမလို့လဲ" ဟု မေးရာ ကျွန်တော်က "ပုသိမ်ကို"ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ "တယောက်ထဲလား" ဟု သူက မေးပြန်ပါသည်။

"အေး- တယောက်ထဲဘဲ"
"ငါလဲ တယောက်ထဲဘဲ၊ ပုသိမ်သွားမလို့"
ထို့နောက် သူက ဆက်မေးပြန်သည်။
"ပုသိမ်မှာ အသိ ရှိသလား"
"ငါ့အမ ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်မှာနေမှန်း မသိဘူး"

ထို့နောက် သူနှင့်ကျွန်တော်သည် ရေချိုးခန်းထဲမှထွက်လာကြပြီးနောက် လှေကားနှင့် အိမ်သာထောင့် လူသွားလမ်းဘေးနားတွင်အတူနေရာယူလိုက်ကြပါသည်။

+ + +
အချိန် တပြည်းပြည်းကုန်လာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော် ထမင်းဆာလာပါသည်။ သူလည်း ကျွန်တော် လိုပင် ထမင်းဆာဟန် တူပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် နည်းတူ သူ့တွင်လည်းလိုက်ဆံပါပု မရပါ။
မကြာမီ မှာပင် မြို့တမြို့ကို သင်းဘော ဆိုက်ပါသည်။

“ဒါမအုပ်ပေါက်”ဟု သူက ပြော ပါသည်။ “မင်းလိုက်အုံးမလား၊ ငါ ခဏဆင်းမလို့”ဟု သူက မေးရာ ကျွန် တော်က ခေါင်းခါပြလိုက်ပါသည်။ ထို့ ကြောင့် သူ တယောက်တည်း ဆင်း သွားပါသည်။

ခဏကြာလျှင် သင်းဘော ပြန်ထွက် ပါသည်။ သူသည် အလျား ဖားလျား နှင့် သင်းဘောပေါ်သို့ ပြေးတက်လာ ပါသည်။ သူ့ လက် ထဲ တွင် လည်း ကော်ညှင်းထုပ်များ ပါလာပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်ကို ဝေပေး သဖြင့် အဝအပြစားကာ ခဏကြာလျှင် ဗိုက်လေးလေးနှင့် နှစ် ယောက် သား ပုဆိုးခြုံပြီး ကျေးအိပ်လိုက်ကြပါသည်။

+ + +

ကျွန်တော်မည်မျှကြာအောင် အိပ် ပျော်သွားသည် မသိပါ။ လူသံဆူသံ များကြောင့် လန့်နိုးလာပါသည်။ သူ့ လည်း အိပ်ရာက နိုးနေပြီဖြစ်၍ ကျွန် တော် အနားတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေပါ သည်။

“ဒါ ဝါးခယ်မပေါက်၊ ပီးတော့ ဒို့ ခဏဆင်းရအောင်”ဟု သူက အဖော် ညှိပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည်ဆင်း တော့မည့်ခရီးသည်များကို တိုးငွေပြီး အပေါက်ဝသို့ လာခဲ့ကြပါသည်။

“မင်းအရင် ဆင်းနှင့်၊ ပီးတော့ ငါ လိုက်ခဲ့မယ်”ဟု သူက ပြောသဖြင့် ကျွန် တော် တယောက်တည်း လူကြားထဲမှ တိုးဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

ကမ်း နဖူး ပေါ် သို့ပင် ကျွန်တော် ထောက်ခဲ့ပါပြီ။ ခုထိ သူ့ထောက်မလာ သေးပါ။ ထို့ကြောင့် ခဏရပ်၍ သူ့ကို

စာဖတ်နှာ(၄၆)သို့

လျှိုဇွန်ဆန်းကြယ် ဒြပ်တို့နယ်

ဇာတ်ပွဲ တပွဲ၌ ဇာတ်ဆောင် တဦး သည် မင်းသားက ကလိုက်၊ ဘီလူးက ကလိုက်၊ သမင်က ကလိုက်နှင့်ပွဲကြိုက် သူတို့အား အတော့ကို အကြည်ဓာတ် ရိုက်စေပါသည်။ အမြင်အားဖြင့် ရုပ် အသွင်တခုမှတစ်ဆင့် ပြောင်းလဲသွား၏။ အကယ် စင်စစ်မှာမူ ကသူကတော့ မပြောင်း။ သည်လူ သည်လူသာဖြစ်၏။

အလားတူပင် လောက၌ ရှိရှိကြ ကုန်သော အရာဝတ္ထုတို့သည် ရုပ်အသွင် အမြင်သာ တချို့ ပြောင်းလဲနေကြ သည်။ ၎င်း၌ ပါဝင်သော ဒြပ်သား အဖွဲ့ အစည်းနှင့် ပင်ကိုယ်ဓာတ်ဂုဏ်သတ္တိမှာ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိကြချေ။

ရုပ်ပြောင်းလဲခြင်း

ပုစုံပြရသော် ရေကို အပူပေးက ရေခွေးငွေ့ အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွား ပြီး အအေးခံက ရေအဖြစ်သို့ ပြန်လည် ပြောင်းလဲ လာကာ ဆက် လက်၍ အအေးခံ သွား ပါက ရေခဲအဖြစ်သို့ ပြောင်း သွား ပေလိမ့်မည်။ ရေသည် အရည် အသွင်မှ အငွေ့ အသွင် သို့ လည်းကောင်း၊ (ငါ) အခဲအသွင်သို့

လည်းကောင်း၊ အထက်ပါ နည်းအား ဖြင့် ပြောင်းလဲနိုင်သည်။ ထိုသို့ ပြောင်း လဲရာ၌ ၎င်းတွင်ပါရှိသော ဒြပ်သား အဖွဲ့အစည်း၊ အလေးချိန်အချိုးအဆနှင့် ပင်ကိုယ်ဓာတ်ဂုဏ်သတ္တိတို့မှာမူ ပြောင်း လဲခြင်းမရှိချေ။ ဆိုလိုသည်ကား ရေ၌ ဟိုက်ထရိုဂျင်အက်တမ်နှစ်ခုနှင့် အောက်စီဂျင်အက်တမ်တစ်ခုတို့ ပါဝင်ဖွဲ့စည်း ထားပြီး အလေးချိန်အားဖြင့် ဟိုက်ထရို ဂျင်တစ်ခု၊ အောက်စီဂျင်ရှစ်ဆ ပါဝင် ကြသကဲ့သို့ ရေခွေးငွေ့နှင့် ရေခဲတို့ တွင်လည်း အလားတူပါဝင်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ မင်းသားအသွင်နှင့် ဘီလူး အသွင်သာ ပြောင်း လဲ သွား သည်။ က-သူကတော့ သည်လူ-သည် လူသာဖြစ်သကဲ့သို့တည်း။

ထိုသို့(အရာဝတ္ထု၏ ဒြပ်သားအဖွဲ့ အစည်း၊ အလေးချိန်အချိုးအဆနှင့် ပင် ကိုယ်ဓာတ်ဂုဏ်သတ္တိတို့)ပြောင်းလဲမှုမရှိ သော ပြောင်းလဲခြင်းမျိုးကို ရုပ်ပြောင်း လဲခြင်းဟု ခေါ်လေသည်။

ရုပ်ပြောင်းလဲရာတွင် အပူ၊ အလင်း ရောင်နှင့် လျှပ်စစ်ဓာတ်တို့ ထင်ရှားစွာ ထွက်ပေါ်ခြင်းမရှိသည့်အပြင် အရာ

ဝတ္ထုသစ်လည်း ထွက်ပေါ်၍ မလား။ ယာယီ ပြောင်းလဲခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်၍ မူလအရာဝတ္ထုသို့ လွယ်ကူစွာပြောင်းယူ နိုင်သည်။

ထင်ရှားသောပြယုဂ်များ

ထင်ရှားသော ပြယုဂ်တခုကိုပြဆိုရ သော်....

သကြားရည်တွင်ပျော်ဝင်ခြင်းသည် ရုပ်ပြောင်း ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အသွင်အားဖြင့် သကြားပွင့်ပုံခဲ(Crystal) မှ သကြားပျော်ရည် (Solution) သို့ ပြောင်းလဲသွား၏။ အတွင်းဓာတ်ခံဖြစ် သော ချို ခြင်း သတ္တိ ကမပြောင်း။ သကြားရေတွင် ပျော်ဝင်ရာ၌လည်း အပူ၊ အလင်းနှင့် လျှပ်စစ်ဓာတ်တို့ထွက် ပေါ်၍မလား။ သကြား ပျော်ရည်ကို အငွေ့ပျံစေသော် သကြားကို ပြန် လည်ရရှိနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သကြား ခဲမှ သကြားရည်သို့ ပြောင်းလဲခြင်း သည် ရုပ်ပြောင်းလဲခြင်းသာ ဖြစ်လေ သည်။

ဆား ရေ တွင် ပျော် ဝင် ခြင်း၊ ဖယောင်း ရည် ပျော်ခြင်း၊ ကာဗွန် အ သွင်ကွဲခြင်း၊ သံစိမ်းမှသံလိုက်ဖြစ်ခြင်း၊ ရေမှ ရေခဲ(သို့မဟုတ်) ရေငွေ့ ဖြစ်ခြင်း အစရှိသည်တို့မှာ ရုပ်ပြောင်းလဲခြင်း၏ ထင်ရှားသောပြယုဂ်များပင်တည်း။

ဓာတ် ပြောင်းလဲခြင်း

သကြားရည်တွင်ပျော်ဝင်ခြင်းသည် ရုပ်ပြောင်းလဲခြင်းဖြစ်သည်ဟု အထက် ၌ ဆိုခဲ့ပြီ။ ယခုသကြားကို ရေတွင် မ ပျော်ပဲ ဒယ်အိုးထဲထည့်ပြီးလျှင်ကြည့် ပါ။ သကြားသည် မည်းနက်သော မီး နှော့အသွင်သို့ ပြောင်းသွားပေလိမ့်မည်။

အဆိုပါမီးသွေးအသွင်သို့ ပြောင်းသွား ပြီဖြစ်သော သကြားကို သကြားဟု မခေါ်ဆိုတော့။ သကြား မီးသွေးဟု သာ ခေါ်ဆိုကြသည်။ အကြောင်း ကား သကြားနှင့်သကြားမီးသွေးတို့၏ ဖွဲ့စည်းပုံ ဂုဏ်သတ္တိနှင့် အလေးချိန်တို့ သည် လုံးဝ မတူတော့သောကြောင့် ဖြစ်၏။ လက်တွေ့စမ်းသပ် ကြည့်ပါမူ သကြားသည် ရေတွင်ပျော်ဝင်ပြီး သ ကြားမီးသွေးမှာမူ ရေတွင် မပျော်ဝင် ချေ။ ထို့ပြင် တဝ သကြားပါဝင်သော အရည် (သကြားပျော်ရည်) ကို လျှာ ပေါ်တင်ကြည့်ပါ။ ချိုသောအရသာ ကို ခံစားရမည်။ သကြားမီးသွေး ပါ ဝင်သောအရည်မှာမူ ချိုသောအရသာ မရှိ။

ထိုသို့(အရာဝတ္ထု၏ ဒြပ်သား အဖွဲ့ အစည်း၊ အလေးချိန် အချိုး အဆနှင့် ပင်ကိုယ် ဂုဏ်သတ္တိတို့) ပြောင်းလဲ ခြင်းမျိုးကို ဓာတ်ပြောင်းလဲခြင်းဟု ခေါ်လေသည်။

ဓာတ်ပြောင်းလဲရာတွင် အပူ၊ အ လင်းရောင်နှင့် လျှပ်စစ်ဓာတ်တို့ ထင် ရှားစွာ ထွက်ပေါ် လာ သည့် အပြင်၊ အရာဝတ္ထုသစ်လည်း ဖြစ်ပေါ်၍လာ သည်။ ထာဝရ ပြောင်းလဲခြင်းမျိုးဖြစ် သဖြင့် မူလအရာဝတ္ထုသို့ လွယ်ကူစွာ ပြောင်းယူ၍မရပေ။

ထင်ရှားသောပြယုဂ်များ

ထင်း(သို့မဟုတ်)မီးသွေးကို မီးရှို့ လိုက်သော် ပြာအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ သွား၏။ ထိုသို့ ပြောင်းလဲရာတွင် အပူနှင့် အလင်းထွက်ပေါ် လာသည့်အပြင် အရာ ဝတ္ထုသစ်ဖြစ်သော ကာဗွန်ဒိုင်အောက် သို့မဟုတ်လည်း ကွက်ပေါ် လာသည်။

ပြာကို လေ့လာကြည့်လျှင် မူလ အရာ ဝတ္ထုနှင့် ဂုဏ်သတ္တိချင်း မတူညီတော့။ ပြာ၏အလေးချိန်မှာ မူလရှိရင်းစွဲ ထက် (သို့မဟုတ်) မီးသွေးအဖြစ်သို့ ပြန်လည် ပြောင်းယူရန်လည်း မလွယ်ကူတော့။ သို့အတွက် ထင်းမီး လောင်ခြင်းသည် ဓာတ်ပြောင်းလဲခြင်း တမျိုးဟု ဆိုရ ပေမည်။

ကျွန်ုပ်တို့ နေ့စဉ် ကြုံတွေ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို ဆန်းစစ်ကြည့် ပါ။ ဓာတ်ပြောင်းလဲမှု အမျိုးမျိုးကို တွေ့ရပေမည်။ ဥပမာ ထုံးကျောက် ပြိုကွဲ ခြင်းကို လေ့လာပါ။ ထုံး ကျောက် သည် အပူကို ရရှိ လျှင် မဖောက်ထုံး (Calcium Oxide) နှင့် ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်ဓာတ် အဖြစ် သို့ ပြိုကွဲသွား၏။

ထုံးကျောက် အပူ

မဖောက်ထုံး + ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်

ထုံးကျောက်နှင့် မဖောက်ထုံးတို့ ၏ ဖွဲ့စည်းပုံနှင့် ဂုဏ်သတ္တိ များသည် မတူညီကြပါ။ မဖောက်ထုံး၏ အလေး ချိန်သည် မူလထုံးကျောက်၏ အလေး ချိန်ထက် လျော့နည်းနေ ၏။ ထို့ ကြောင့် ထုံးကျောက် ပြိုကွဲခြင်းသည် ဓာတ်ပြောင်း လဲခြင်းဟု ဆိုရပါမည်။

ဒြပ်ဟူသည်မှာ

ရုပ် ပြောင်းလဲခြင်း၊ ဓာတ်ပြောင်း လဲခြင်း ဟူသည်တို့သည် ဒြပ် Matter ပေါ်တွင် အခြေခံလျက် ရှိသည်။ ဒြပ် အမျိုးအစားကို လိုက်၍ ပစ္စည်းအမျိုး မျိုးပြုလုပ်နိုင်သည်။ သို့ဆိုလျှင် ဒြပ်ဆို သည်ကား အဘယ်နည်း။

(ဒြပ် ဆိုသည်မှာ ဟင်းလင်း ပြင် တွင် နေရာယူနိုင်သော (ဝါ) ထုထည် နှင့်အလေးချိန်ရှိသော အရာဟူသမျှကို ခေါ်သည်။

ပထဝီ(မြေကြီး)၊ တေဇော(မီး)၊ အာပေါ(ရေ) ဝါယော(လေ)အစရှိ သည့် တွေထိနိုင်သော အရာ ဟူသမျှ သည် ဒြပ်ဖြစ်သည်။ စကြဝဠာတွင်း၌ တည်ရှိသော ဒြပ် အရေ အတွက်သည် သိန်းနှင့် ချီ၍ ရှိသည်။ အကြမ်းဖျင်း အားဖြင့် ဒြပ် အမျိုးအစားကို သုံးမျိုး ခွဲခြားထားနိုင်၏။ ဒြပ်စင်၊ ဒြပ်ပေါင်း နှင့်ဒြပ်နှောဟူ၍ဖြစ်သည်။

ဒြပ်စင်-ဒြပ်ပေါင်းနှင့် ဒြပ်နှော
ဒြပ်စင်များ Element

(စကြဝဠာ အတွင်းရှိ ဒြပ်တို့၏ အခြေခံ အကျဆုံးသော အရာကို ဒြပ် စင်ဟုခေါ်သည်။)

ဥပမာ-ရေကို ဓာတ်ခွဲ လိုက်လျှင် ဟိုက်ထရိုဂျင်နှင့် အောက်စီဂျင် တို့ကို ရရှိ၏။ဟိုက်ထရိုဂျင်နှင့် အောက်စီဂျင် တို့ကိုမူ ထပ်မံ ဓာတ်ခွဲ၍ မရတော့။ ဟိုက်ထရိုဂျင်ကိုဓာတ်ခွဲလျှင် ဟိုက်ထရို ဂျင်သာ ရရှိ ပေမည်။ ဟိုက်ထရိုဂျင် သည်ဒြပ်တို့၏ အခြေခံအကျဆုံးသော အရာဖြစ်သည်။

အလားတူ အောက်စီဂျင် သည်လည်း ဒြပ်တို့၏ အခြေခံအကျဆုံးသော အရာ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရကား ဟိုက်ထရိုဂျင် နှင့် အောက်စီဂျင် တို့ကို ဒြပ်စင် ဟု ခေါ်ဆိုသတ်မှတ်လေသည်။

ဒြပ်စင်ကို အ ကြမ်း ဖျင်း အားဖြင့် နှစ်မျိုး နှစ်စား ခွဲခြား ထားနိုင်ပြန် သည်။ ၎င်း တို့မှာ သတ္တု ဒြပ်စင်နှင့် သတ္တုမဟုတ်သော ဒြပ်စင်တို့ ဖြစ်ကြ သည်။ သဘာဝအားဖြင့်သတ္တု ဒြပ်စင် မှာအရင်းအမြစ်ပြီးသတ္တုမဟုတ်သော

ဒြပ်စင်မှာ အခဲ၊ အရည်၊အငွေ့ သုံးမျိုး ဖြစ်နိုင်သည်။ ပုံစံပြရသော်-

ကန့် (ဆာလ်ဖာ)၊ ကယ်လ်စီယမ်၊ ဖေါ့စဖေါ့ရပ်၊ ကာဗွန် အစရှိသည် တို့မှာ အခဲဖြစ်ကြပြီး အိုင်အိုဒင်းမှာ အရည် ဖြစ်ကြသည်။ အောက်စီဂျင်၊ ဟိုက်ထရိုဂျင်နှင့် နိုက်ထရိုဂျင်တို့မှာမူ အငွေ့များဖြစ်ကြလေသည်။

ယနေ့ထိ ကမ္ဘာပေါ်တွင် သဘာဝ ဒြပ်စင် ၉၂-မျိုးနှင့် လူလုပ်ဒြပ်စင် ၁၂- မျိုး စုစုပေါင်း ဒြပ်စင် ၁၀၄-မျိုးရှိနေ ပေပြီ။ယင်းဒြပ်စင်များ အမျိုးမျိုးအဖုံ ဖုံ ပေါင်း စပ်ခြင်း၊ ရောနှောခြင်းဖြင့် ဒြပ်ပေါင်း၊ ဒြပ်နှောဟု ခေါ်ဆို အပ် သော၊အလုံးစုံသော အရာဝတ္ထု ဖြစ် ပေါ်လာလေသည်။

ဒြပ်ပေါင်းများ (Compound)

ဒြပ်စင်များသည် တခုနှင့်တခု မမြင် ရသော စည်း နှင့် မရေ မတွက်နိုင် လောက်သော ပူးပေါင်းနည်းမျိုးဖြင့် ပူးပေါင်းပြီး ဓါတ် ပြုကြသော အခါ ဒြပ်ပေါင်းများ ဖြစ်ပေါ် လာသည်။ ဒြပ်ပေါင်းတခုတွင် သီးခြား ဂုဏ်သတ္တိ များနှင့် တိကျသော ဖွဲ့စည်းပုံ ရှိပြီး သက်ဆိုင်ရာ ဒြပ်စင်တို့ ပုံသေအလေး ချိန် အချိုးဖြင့် အစဉ်ပေါင်းစပ် ပါ ဝင်ကြ၏။

များသောအားဖြင့် သတ္တုဒြပ်စင် များသည် ဓာတ်ဖိုသတ္တိရှိရာ ဓာတ်မ သတ္တိရှိသည့် သတ္တုမဟုတ်သော ဒြပ် စင်များနှင့် ပေါင်းစပ်နိုင်သည်။ထိုသို့ ဒြပ်စင်အသီးသီး ပေါင်းစပ်ဓာတ်ပြု ပြီး ဒြပ်ပေါင်းတခု ဖြစ်လာသောအခါ ပါဝင်ဓာတ်ပြုကြသော ဒြပ်စင်တို့၏ မူလဂုဏ်သတ္တိ များပျောက်ကုန်ကြ၏။ ဒြပ်ပေါင်းတွင်မူ ကိုယ်ပိုင် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တိ ရလာလေသည်။

ဥပမာ-အိမ်သုံးဆား (ဆိုဒီယမ်က လိုရိုဒ်)ကိုကြည့်ပါ။ ဆိုဒီယမ် (သတ္တု ဒြပ်စင်)နှင့်ကလိုရင်း (သတ္တုမဟုတ် သောဒြပ်စင်)တို့ တိကျသောအလေး ချိန် (၂.၃)ဖြင့် ပါဝင်ပေါင်းစပ်ထား သော ဒြပ်ပေါင်းဖြစ်သည်။

ဆိုဒီယမ်ကလိုရိုဒ်ဓာတ်ပေါင်းတွင် ပါသော ဆိုဒီယမ်ကို လေ့လာကြည့် လျှင် ပျော့ပြီး ငွေရောင်အဆင်းရှိသည့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သတ္တု တမျိုးဖြစ် သည်။ ဓာတ်ပြုလွယ်ပြီး ရေ-လေနှင့် ဓာတ်ပြုသည့်အခါ လွန်စွာမှ ပြင်းထန် အားကြီးသည့်အတွက် ရေနင့်လေဝေး သော ရေနံဆီတွင် သိမ်းဆည်းထား ရသည်။

ဟင်းချက်ဆားတွင် ဆိုဒီယမ်နှင့် တွဲဖက် ပေါင်းစပ်ထားသည့် ကလို ရင်းကိုလေ့လာကြည့်သောအခါ၊စိမ်း ဝါရောင် ဓာတ်ငွေ့ဖြစ်ပြီး၊ ရှူရှိုက်မိ လျှင် အဆိပ်ဖြစ်၏။ အခြားဒြပ်စင် အတော်များများနှင့် ပေါင်းစပ်နိုင်၏။ ဤမျှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ဒြပ်စင်နှစ်ခုတို့ ထိတွေ့၍ ပေါင်းစပ် ကြသောအခါ သူတို့၏ မူလဂုဏ်သတ္တိ များပျောက်ကုန်ကြပြီး ဟင်းချက်ရာ တွင် အလွန်မှအသုံးဝင်သော အိမ်သုံး ဆားဖြစ်လာလေတော့သည်။ ယင်းအိမ် သုံးဆားကိုလေ့လာကြည့်လျှင် ဆိုဒီ ယမ်ဂုဏ်သတ္တိလည်းမဆောင်၊ကလိုရိုဒ် ဂုဏ်သတ္တိလည်းမရှိတော့ပေ။ ၎င်းသည် ဖြူဖွေးသည့် ပွင့်ပွဲ ခဲဖြစ်ပြီး နေသော အရသာရှိသည်။ ရေထဲတွင် ကောင်း စွာ ပျော်ဝင်နိုင်သည့်အပြင် တော်ရုံနှင့် လည်းပြိုကွဲပျက်စီးခြင်းမဖြစ်။ဆန်းသစ် သော ဂုဏ်သတ္တိထူးတခုကို ရလာလေ သည်။ အလားတူပင် ဆားခါး၊ အချို ပုပ်၊ ကာနုပိုင်အောက်ကိုး စာနက်ကုန်

လည်း ဒြပ်ပေါင်းများဖြစ်ကြ၏။ ဒြပ် ပေါင်းများမှာသန်းနှင့်ချီ၍ပင်ရှိကြ၏။

ဒြပ်နှောများ (Mixtures)

ဒြပ်စင် (သို့မဟုတ်) ဒြပ်ပေါင်းနှစ် မျိုးသုံးမျိုးတို့ကို ကြိုက်ရာအလေးချိန် အချိုး အဆဖြင့် ရောလိုက်သော အ ခါ၊ ဒြပ်နှောဖြစ်လာလေသည်။ အဆို ပါ ဒြပ်စင်နှင့်ဒြပ်ပေါင်းတို့သည် ဓာတ် သဘောအရ ပါဝင်ပေါင်းစပ်ခြင်းမျိုး မဟုတ်။ မူလရုပ်သဘောအရ ရောနှော နေကြသည်။ သို့အတွက် ဒြပ်နှောတွင် တိကျသောဖွဲ့စည်းပုံ နှင့် ဂုဏ်သတ္တိများ မရှိ။ ပါဝင်သော အရာဝတ္ထုတို့၏ ဂုဏ် သတ္တိများကိုသာဆောင်လျက်ရှိသည်။ မူလ အရာ ဝတ္ထု များ တို့ လွယ် ကူစွာ ခွဲထုတ်နိုင်၏။

ဥပမာ-ရေနံကြမ်းသည် သဘာဝအ လျောက် ဓာတ်ငွေ့ အမျိုး တမျိုးဖြစ် သည်။ယင်းအရည်၊အငွေ့ နှင့်အခဲတို့ကို အပူပေးလိုက်၍ဖြင့် တချိုးတခု ခွဲထုတ် နိုင်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်၊ အဆိုပါ ပစ္စည်းများသည် မတူညီသော ဆူမှတ်အသီးသီးရှိကြပြီး သက်ဆိုင်ရာ အပူချိန်တွင်သက်ဆိုင်ရာပစ္စည်းဆူပွက် လာနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ မြေကြီး၊ လေ၊ ဆားပျော်ရည် စသည်တို့သည် လည်း ဒြပ်နှောများဖြစ်သည်။

၇ ရုပ်အကောင်အထည်ရှိသည့် (ဝါ) ထုထည်နှင့်အလေးချိန်ရှိသည့် ဒြပ်တို့၏ နယ်ပယ်ကား ကျယ်လှပါ၏။ ဒြပ် ပစ္စည်းများသည် ဓါတုဗေဒ ပညာရှင် များ၏ ဓာတ် ခွဲခန်းတွင် ကုန် ကြမ်း သဖွယ် ဖြစ်နေပါသည်။ ဒြပ်ပစ္စည်းကို ဂဓဇာန လေ့ လာ ကြခြင်းဖြင့် လူ့ လောကတွက် လိုအပ်ချက် မှန်သမျှကို ဖန်တီး ယူနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ရွှေမြိုင်-ဘုန်းကြွယ်

ယေဘုယအားဖြင့် အိမ်တိုင်း အိမ် တိုင်းတွင် အထက်ဆုံး ဓားတချောင်း တော့ရှိစမြဲပင်ဖြစ်ပါသည်။ထိုဓားမှာအ သုံးပြုလွန်းသဖြင့် ခါးလယ်တွင် ဟိုက်၍ နေတတ်ပါသည်။ အရိုးမှာလည်း ပဲ၊ ရွှံ့ နေတတ်ပါသည်။ လက် ကိုင် သည့် နေရာတွင် ချေးများဖြင့်မဲညစ်နေတတ် ပါသည်။

လုံးက ထိုဓားကို“ဓားဦးချွန်းကလေး” ဟု ခေါ်ကြပါသည်။

“ဓား ဦး ချွန်းလေး သွား ယူစမ်း၊ ဒီဓားကြီးနဲ့ ဘယ်လိုမှ လှီးလို့ မရဘူး”

ဤသို့ မေမေက ကျွန်တော် ကို စေခိုင်းလေ့ရှိပါသည်။

“ဟေ့ သား၊ ဖေဖေ့ ကို ဓားဦးချွန်း လေး ယူပေးစမ်းကွာ....၊ ဖေဖေ့ ခုတ် ကျီးသွားလို့။”

ကျွန်တော် တို့ အိမ် တွင် ထို ကဲ့ သို့ သော ဓားတချောင်းရှိပါသည်။ အား

ဖေဖေကလည်း ပန်းချီရေးဆွဲနေရာမှ တောင်းလေ့ရှိပါသည်။

“ဟေ့-ညီညီရေ၊ ဓားဦးချွန်းလေးရှာယူခဲ့စမ်းပါကွာ၊ သားရေပင်စိတ်ချင်လို့”ဟု ကိုကိုကလည်း တောင်းယူလေ့ရှိပါသည်။

အလွန်ဟောင်းနွမ်းနေပြီ ဖြစ်သော ထိုဓားဦးချွန်းကလေးသည် မီးဖိုချောင်တွင်နေရရှာပါသည်။ သို့သော် ဖေဖေ၏ မြက်ခတ် ဓားရှည်ကြီး ဆိုလျှင် ဘီဒိုကြီး၏နောက်တွင် အေးအေးချမ်းချမ်းနေရပါသည်။ ငှက်ကြီးတောင် ဓားကြီးဆိုလျှင် ငွေထောင် ဓား၊ အိမ်ကြီးနှင့် အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းဆောင်မှာ အခန့်သားနေရပါသည်။ ဓားအိမ်တွင်လည်းလှပသော အနီထောင် ပန်းပွားများ တပ်ဆင်ထားပါသေးသည်။

ဖေဖေသည် ထို ငှက်ကြီးတောင် ဓားကြီးကို အမြဲ ဂရုစိုက်ပါသည်။ သံချေးမတက်စေရန်မကြာခဏထုတ်၍ သွေးလေ့ ရှိပါသည်။ ထို့နောက် အဝတ်နှင့် အသေအချာ သုတ်ပြီး ဓားအိမ်နှင့်အတူ ပြန်ချိတ်ထားပါသည်။

ညှော်သည် များကလည်း ဖေဖေ၏ ငှက်ကြီးတောင် ဓားကြီးကို ချီးကျူးကြပါသည်။ ဖေဖေကလည်း ပြုံး၍ ထုတ်ပြလေ့ရှိပါသည်။

ဤကဲ့သို့ငှက်ကြီးတောင်ဓားကြီးကို အရေးတယူ ပြုလုပ် ကြသော်လည်း နေရာတကာတွင် အသုံးဝင်သော ဓားဦးချွန်းကလေးကိုကား မီးဖိုချောင်တွင်ပင် ထားကြပါသည်။ သူတို့သည် ဓားဦးချွန်းကလေးရှိမှန်း သတိရကြဟန်မဟုတ်ပါ။

+ + +

တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ် ရက်တွင် ဖေဖေသည် ကျွန်တော်အား လှမ်းပြောပါသည်။

“သားရေ- ဓားဦးချွန်းကလေး ယူခဲ့စမ်းပါကွာ”

ကျွန်တော်သည်မီးဖိုချောင်သို့ပြေးထွက်လာခဲ့ပြီး ဓား ဦးချွန်းကလေးကို ရှာပါသည်။ နေရာအနှံ့ ရှာပါသည်။ ကြောင်အိမ်နောက်၊ ပန်းကန်စင်အောက်၊ စသည်နေရာများပင် မကျန်ပါ။ ရှာရလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော်ပင် ဦးခေါင်းနောက် လာပါသည်။ မြေပြင်သို့ပင် ဆင်း၍ ရှာကြည့်ပါသေးသည်။ အရိပ်အထောင်မျှ မတွေ့ပါ။

ကျွန်တော်တွေးမိပါသည်။ အလွန်အသုံးဝင်သော ဓား ဦးချွန်းကလေးသည် သူ့ကိုဂရုမစိုက်သဖြင့် မကျေနပ်ဖြစ်ကာ ထွက်ပြေးပြီ ဟူ၍ပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဓား ဦးချွန်းကလေး ထွက်ပြေးသွားပြီ ဖေဖေ”ဟု ကျွန်တော်က ဖေဖေကို သွားဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဟ- ဓားဦးချွန်းလေးက ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးသွားရမှာလဲသားရဲ”

ဤသို့ဖေဖေက ကျွန်တော်ကိုပြုံး၍ မေးပါသည်။

“မကျေနပ်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့ ဖေဖေရဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ မကျေနပ်ရတာလဲ” ဖေဖေသည် ပြုံးနေပါသည်။

“ဖေဖေဘဲစဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ ဓားဦးချွန်းကလေး ခမျာမှာ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်လှီးဖြတ်ပေးရတယ်၊ တော်ကြာ ဓားဦးချွန်းလေး ယူခဲ့စမ်း၊ ယူခဲ့စမ်းနဲ့”

သူ့မှာ အမြဲလုပ်ပေးရတယ်။ ပြီးတော့ ဖေဖေတို့က သူ့ကို မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ပစ်ထားကြတယ်။ အိမ်ရှေ့က ငှက်ကြီးတောင် ဓားကြီးကိုတော့ ဂရုစိုက်ကြတယ်။ ဘာမှလဲ မခိုင်းဘူး၊ လူတွေက ငှက်ကြီးတောင် ဓားကြီးကိုဘဲ ချီးကျူးကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဓားဦးချွန်းကလေးမှာတော့ အချီးကျူးမခံရဘူး၊ ဒါကြောင့် သူမကျေနပ်တာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကောင်းတယ်၊ ခု သူထွက်ပြေးသွားပြီ”

ဤသို့ ကျွန်တော်က ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း ဖေဖေတို့ကို မကျေနပ်ပါ။

“ဟား...ဟား...ငါ့သားကအတော် တွေးနေပါလား၊ အေးအေး-သားပြောတာဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေတို့ မတရားဘူး ဟုတ်တယ်”

ဖေဖေသည် အားပါးတရ ရယ်မောရင်း ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်းကို သူ၏ လက်ဝဲကြီးဖြင့် ပွတ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဖေဖေအား ရှင်းပြလိုက်သဖြင့် အလွန် ကျေနပ် မိပါသည်။

နှစ်ရက် သုံးရက် ကြာသော အခါ ဓားကလေးကို တနေရာမှ ပြန်တွေ့ပါသည်။ သံချေးများတက်လျက် အနွှန်အရုပ်ဆိုးနေပါသည်။

သည်တကြိမ် တွင်မူ ဖေဖေသည် ဓားကလေးကို ငှက်ကြီးတောင် ဓားကြီးနှင့်အတူ ဂရုစိုက် သွေးပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဓားကြီးသည် သူ့နေရာနှင့်သူ တန်ဖိုးရှိသလို ဓားကလေးသည်လည်း သူ့နေရာနှင့်သူ တန်ဖိုးရှိကြောင်း အဖေသည် ဝန်ခံတိတိသိ။

အဆက်

• ဗျာက်နှာ (၁၁) ၌ အဆက်

သည်။ သားလတ်သည် စာမေးပွဲ ကပ်ပြားကို လွန်ခဲ့သောနေ့များကတိုင် ရရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါလျက် ဒီနေ့မှ ရရှိသည်ဟု လိမ်လည်၍ ပြောခြင်း သည်ပင် လျင်သားလတ် အပေါ် သံသယ ဖြစ်စရာ ဖြစ်နေပေပြီ။ စာမေးပွဲ၌ ရရှိသော အမှတ်များသည်ပင်လျှင် ဟုတ်မှဟုတ်ပါ မလားဟု တွေးရပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ခဲ့သည့်အတိုင်း အမှတ်များကို ပြင်၍ ထားသည်မှာ သေချာနေပေပြီ။

“သားလတ် ထိုင်ပါအုံး...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ” သားလတ်သည် ကျွန်ုပ်၏ တင်းမာလျက် ရှိသော အမူအရာကိုမြင်ပြီး ကြောက်ရွံ့သွားဟန်ဖြင့် ကလားထိုင် ပေါ်သို့ ယိုယိုကလေးထိုင်လိုက်လေသည်။

“သားလတ်ကို မမေးခင် ဖေဖေ သားကို တခု ကြိုတင်ပြောထားချင်တယ်”

ကျွန်ုပ်သည် စကားကို ဆက်မပြောသေးဘဲ စာမေးပွဲ ကပ်ပြားကို တဖန် ကြည့်လိုက်ပြန်ပါသည်။ ၎င်းကိုလည်း တစေ့တစောင်း အကဲခတ်လိုက်ရာတွင် ၎င်း၏အမူအရာမှာ အနည်းငယ် ပျက်စပြုနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

“ဒီလိုပါ သားလတ် ဖေဖေ.... သားလတ်တို့လို ကျောင်းသား ဘဝက ကြိုးလာတဲ့လူဆိုတော့၊ ခု သားလတ်တို့ ကျောင်းသား ဘဝမှာ လုပ်တာတွေ၊ တွေ့ကြုံ နေရတာတွေဟာ ဖေဖေတို့ အဘို့မဆန်းဘူး။ ဖေဖေတို့ ကျောင်းသား ဘဝတုန်းကလဲ ကြားခဲ့ရတယ်။ တွေ့ကြုံခဲ့ရတယ်။ ဒီတော့သားလတ်သမ္မုကိုလဲဖေဖေအားလုံး သိထားပြီးဆိုတာ သားလတ်ကို ကြိုတင် သတိပေးထား

ချင်တယ်။ သားလတ်ကတော့ ဖေဖေကို မေးလိမ့်မယ်။ သိရက်သားနဲ့ ဘာလို့ မေးသလဲလို့၊ အေး- မေးတဲ့ အကြောင်းကသားလတ် မုသားစကား ပြောတတ်ခြင်း ရှိမရှိ သိချင်လို့ ဘဲ၊ အဲ တနည်းအားဖြင့်သားလတ် မှန်မှန်ပြောတတ်တဲ့ အလေ့ အကျင့်တခုကို ပေးချင်တဲ့ ဆန္ဒ ကြောင့်ဘဲ”

သားလတ်သည် ကျွန်ုပ် မေးတော့မည့် မေးခွန်းကို ရိပ်စား မိဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ငုံ့ထားသည်။

“ဒီကပ်ပြားအရဆိုရင် သားလတ် စာမေးပွဲ အောင်ပါတယ်။ ဖေဖေဝမ်းလဲသာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သားလတ်ရတဲ့ အမှတ်တွေနဲ့ အဆင့်ကို နှိုင်းစာကြည့်လိုက် ရင်တော့ သားလတ်ရဲ့ ကပ်ပြားဟာ မှမမှန်ဘူးလို့ ဖေဖေသံသယ ဖြစ်မိတယ်။ သားလတ်ရဲ့ သိက္ခာကို ထိခိုက်ပြီး ပြောနေတာရယ်လို့တော့ သားလတ် မယူဆ လိုက်နဲ့နော်”

ကျွန်ုပ်၏စကားအဆုံး၌ သားလတ်သည် တစုံ တရာကို ပြောတော့မည့် ဟန်ဖြင့် ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်စဉ် အမေဖြစ်သူ မီးဖိုခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး ကလားထိုင်လွှတ်တခုတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်သောကြောင့် စကား မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းကို ငုံ့သွားပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုသန်း.... သားမျက်နှာလဲမကောင်းပါလား၊ ကျောင်းမှာ ဘယ်သူနဲ့ များ ရန်ဖြစ်လာခဲ့သလဲဟင်၊ သားလတ် ပြောစမ်း”

မိခင်ဖြစ်သူသည် အဖြစ်မှန် မသိဘဲ တလွဲတွေးပြီး စိုးရိမ်မှု ဖြစ်နေရှာသည်။

“မတင့်....သား ကျောင်းမှာ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဖြစ်အပျက်

တခုကိုတော့ မင့်သားက ပြောပါလိမ့်မယ်”

သားလတ်မှာ တစုံတရာ ပြောဆိုခြင်း လုံးဝ မရှိတော့ဘဲ ခေါင်းကို ငုံ့ထားပြီး မျက်ရည်များ သုတ်နေလေသည်။

“ဒီမှာ သားလတ်.... ဖေဖေ တခု ထပ်ပြောအုံးမယ်၊ သားလတ်ကို ငယ်စဉ်ကတဲက မှန်တဲ့ စကား ပြောဘို့ရယ်၊ အမှားတခု ကျူးလွန်ရင်လဲ ဖွင့်ဟ ဝန်ခံရန် သတ္တိမွေးဘို့ရယ်၊ ဖေဖေ ပြောခဲ့တယ်၊ ဒီတော့....”

ကျွန်ုပ်သည်သားလတ်အား ၎င်း၏ အမှားကို ဝန်ခံရဲစေရန် ပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။

“မှန်တာပြောပါ သားရယ်....သား မလိမ့်တတ်ဘူး ဆိုတာ မေမေ သိပါတယ်....သားလတ် မှန်တာပြောလို့လဲ မေမေ အပြစ် မယူခဲ့ဘူးဘူး ဆိုတာ သားလတ် အသိသားဘဲကွယ်”

အမေဖြစ်သူကပါဝင်ပြီး သူ့သားကို အားပေးစကားပြောနေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ ဖေဖေထင်သလို သားအမှားတခုကို ကျူးလွန်မိခဲ့ပါတယ်။ သားလတ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

သားလတ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပြီး သူ့အမေ၏ ပေါင်ပေါ်သို့ သူ့ခေါင်းကို တင်လိုက်သည်။ နောက်ခေါင်းကိုမော်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ဒီလိုပါ ဖေဖေ၊ သားလတ် စာကြိုးစားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပထမအစမ်းမှာ အောင်တာဘဲ၊ ဒါပေမယ့် သားလတ်တို့ ကျောင်းနဲ့ အခြားကျောင်းတွေဘောလုံးကန်တော့သားလတ်တို့ကျောင်းကရှုံးတယ်။ ဒါကို သားလတ် မခံ ချင် စိတ်ပေါက် ပြီး

ကျောင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆယ်ချင်တဲ့
ငါတို့နဲ့ အချိန်ရှိသရွေ့ ဘောလုံးကိုဘဲ
ဖိပြီး လေ့ကျင့်နေမိပါတယ်။ဒါကြောင့်
ပညာဘက်က ညံ့ပြီး ဒုတိယအစမ်း
မှာ သားလတ် ကျသွားပါတယ်”

“ဟင် သားလတ်ပြောတော့ ကျ
တယ်။ ဒီကပ်ပြားထဲမှာတော့ သား
လတ်အောင်နေပါကလား”

အမေလုပ်သူမှာ အဖြစ်အပျက်ကို
ဆက်လက် မသိသေးသဖြင့် ကပ်ပြားမှာ
အောင်ကြောင်း တွေ့ရသော်လည်း
သားလတ်က စာမေးပွဲကျသည်ဟုပြော
ခြင်းကို နားမလည်အောင် ဖြစ်နေ
သည်။

“သားလတ် ရှင်းပြပါရစေ မေမေ။
စာမေးပွဲတခါတုန်းမှမကျခဲ့ဘူးဘဲ အခု
တကြိမ်ကျတော့ ဖေဖေတို့ဆူမှာကြောင့်
တာနဲ့ အခုလို သားလတ်အမှတ်တွေ
ကို ပြင်ရေးမိပါတယ်။အိမ်နီးနားချင်း
နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က သိသွားမှာလဲရှက်
မိပါတယ်။ အဲဒီတော့”

သားလတ်သည်စကားဆက်မပြော
ဘဲနေသည်။

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“သားလတ် မှားပါတယ်ဖေဖေ။
ဖေဖေပေးတဲ့အပြစ် သားလတ်ခံယူပါ
မယ်”

သားလတ်သည် ပြောပြောဆိုဆို
ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ပြီး ရှက်ကြီးတ
င်ငင်ငင် ငိုတော့သည်။

“ဒီလိုပါသားလတ်။ လူဆိုတာ
အမှား မကင်းပါဘူး။ မှားဘူးမှလဲ
အမှန်ကို တွေ့ရမှာပေါ့။ အဲဒီအမှား
ကိုသာ ထပ်ခါတလဲလဲ မကျူးလွန်မိ
ဘို့က အရေးအကြီးဆုံးပါ။ ကျောင်း

သားဘဝမှာ စာမေးပွဲအောင်ခြင်းနဲ့
ကျရှုံးခြင်းဆိုတဲ့ လောကဓံတရားကို
မလွဲမသွေတွေ့ရမှာဘဲ။ အောင်ရင်လဲ
နောက်အတန်းတွေမှာ အောင်ဘို့ဆက်
ကြိုးစားရမယ်။ စာမေးပွဲရှုံးရင်လဲ
စိတ်ဓာတ်ကျပြီး အမှားတွေကို မကျူး
လွန်ဘဲ ဝီရိယကို နှစ်ဆတိုးပြီး ကြိုး
စားရမယ်။ ဆုံးရှုံးမှုများသည် အောင်
မြင်ကြောင်းရဲ့ အထောက်အကူများ
သာ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ သံမဏိစိတ်ဓာတ်
ကို မွေးပေးရမယ်”

ကျွန်ုပ်သည် စကားကို ခေတ္တရပ်
ပြီး ကပ်ပြားကို လှမ်းရှုယူလိုက်ပြီးမှ
ပြောလက်စ စကားကို ပြန်ဆက်ကြ
သည်။

“အရေးအကြီးဆုံးအချက်တချက်ရှိ
သေးတယ်။ဒါကဘာလဲဆိုတော့ သား
လတ်တို့ဟာ အနာဂတ် တိုင်းပြည်ရဲ့
ထွန်းတောက်မယ် ငွေကြယ်ပွင့်ကလေး
တွေဖြစ်တဲ့အတွက် သားတို့ကြီးလာရင်
ကြီးလေးတဲ့တိုင်းပြည်တာဝန်ကို သားတို့
လက်ထဲ ယူယူကြည့်ကြည့်နဲ့ အပ်ရမှာ
ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ သားလတ်တို့ဟာ
ရိုးသားရမယ်၊ တည်ကြည်ရမယ်၊ သစ္စာ
ရှိရမယ်၊ သတ္တိ လဲ ရှိရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်
ဓာတ်တွေကို ခုကတဲက မွေးထားမှုဖြစ်
မယ်။ ကျောင်း သား အရွယ်က တဲက
စာမေးပွဲမှာ ရတဲ့အမှတ်တွေ ပြင်တတ်
တဲ့ အကျင့် ဆိုးတွေကို မွေးသွားရင်
နောင်အခါ ဒီထက် ကြီးလေးတဲ့ ပြစ်
မှုတွေ ကိုတောင် ကျူးလွန် ဘို့ ဝန်
မလေးဘဲ ဖြစ်တတ်တယ်”

ကျွန်ုပ်၏ ပြောစကားများ ရှည်နေ
သောကြောင့်နားထောင်ရတာ ဦးငွေ
နေလေမလားဟု စိုးရိမ်ပြီး သားလတ်
ကို တစေ့တစောင်း ကြည့်မိရာ ပြော

စကားများကို စိတ်ဝင်စားစွာ နား
ထောင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ စော
စောကကဲ့သို့ ခလေးဆန်ဆန် ငိုယိုနေ
ခြင်းမရှိတော့ဘဲ သူ့မျက်နှာမှာ တည်
ကြည်ရင့်ကျက်သည့်အသွင်ကို ဆောင်
နေပေသည်။

“အလုပ်သမားနေ့ အစည်းအဝေး
တခုမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးတင်စိုး ပြောခဲ့တဲ့
စကားတွေကို ဖေဖေ သတိရမိတယ်။
သားတို့လို အမှတ်စာရင်းတွေပြင်တတ်
တဲ့ ခလေးတွေဟာ နောင်အခါပြည်
သူ့ဘဏ္ဍာငွေစာရင်းတွေလိမ်ပြီး တိုင်း
ပြည်ကိုတင်ပြတတ်တဲ့ “စာရင်းလိမ်က
လေး”တွေ ဖြစ်သွားမှာကို ဖေဖေတော့
စိုးရိမ်မိတယ်ကွယ်....”

“ဖေဖေ....သားလတ် မှားပါတယ်။
သားလတ်ရဲ့အပြစ်ဟာ ဒီလောက်ကြီး
လိမ်မယ်လို့ မတွေးမိခဲ့လို့ပါ....”

“အေး....သားလတ်ဒီလို ကိုယ်အ
မှား ကိုယ်သိလို့ ဒီ အပြစ်အမှုမျိုး ထပ်
မကျူးလွန်ဘူး ဆိုရင်တော့ သားလတ်
ကို ဒီတကြိမ် ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့ကွယ်။
ဒါပေမဲ့ ဒီကပ်ပြားထဲက ပြင်ထားပြီး
ဖြစ်တဲ့ အမှတ်တွေကို ထပ်မံပြင် ဘဲ၊
အတန်းပိုင်ဆရာမကို အဖြစ်အပျက်အ
မှန်အတိုင်း ဝန်ခံပြောဆိုပြီး ကပ်ပြား
ကိုပြန်အပ်ပါ။ ဆရာမပေးတဲ့ အပြစ်ကို
လဲ ကိုယ် မှီကပ်ပြန်နဲ့ ကိုယ် သတ္တိရှိရှိ
ခံယူပေတော့....”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ....”

သားလတ်သည် ကပ်ပြားကိုပြန်ယူ
ပြီး သူ့အခန်းတွင်းသို့ လေးကန်သော
ခြေလှမ်းများဖြင့် ဝင် သွား သည် ကို
ကျွန်ုပ်မှာငေး၍ကြည့်နေမိတော့သည်။

စဉ်းစားရင်း အရာရှိတဦး

ယခုခေတ်အားကစားလောကတွင်
အားကစား အမျိုးမျိုး ရှိသည့် အနက်
အထူးတလည် ထင်ပေါ် ကျော်ကြား
ခြင်း မရှိသေး၍ လူအများစု စိတ်ဝင်
စားမှု အပြည့်အဝ မရှိသေးသော
အားကစား နည်းများတွင် လေ့လျော်
အားကစားခြင်းတခု အပါအဝင် ဖြစ်
လေသည်။ လေ့လျော်အားကစားတွင်
မြန်မာ လေ့လျော်အားကစား၊ ရွက်
လှေနှင့် အနောက်တိုင်း လေ့လျော်
အားကစား ဟူ၍ ရှိသည့် အနက်
အနောက်တိုင်း လေ့လျော်အားကစား
အကြောင်း တင်ပြလိုပါသည်။

အနောက်တိုင်း လေ့လျော် အား
ကစား၌လေ့များအကြောင်းကို ဦးစွာ
ထင်ပြ လိုပါသည်။ အနောက်တိုင်း
လေ့အမျိုးမျိုးတွင် ရှစ်တက်ပြိုင် လေ့၊
လေးတက် လေ့ကျင့်ရေးလေ့၊ လေး
တက် ပြိုင်လေ့၊ နှစ်တက် လေ့ကျင့်
ရေးလေ့၊နှစ်တက်ပြိုင်လေ့၊ တယောက်
လှော်လေ့ စသည်ဖြင့် ရှိလေသည်။
လေ့လျော်သင်စ လေ့လျော်သား တဦး
အနေဖြင့် ပထမ ဦးစွာ သင်ကြားမှု
အထောက် အကူဖြစ်သည့် ရေစပ်တွင်
အသေတပ်ဆင်ထားသော (Fixtub)
ခေါ် လှော်တမျိုးဖြင့် လေ့ကျင့် သင်
ကြားရပါသည်။ထို့နောက်သင်ကြား

သည့်သင်ခန်းစာ ကြေညက် ပါမှ
လေးတက်လှော် လေ့ကျင့်ရေးလေ့
(သို့မဟုတ်) လေ့ကျင့်ရေး နှစ်တက်
လှော်ဖြင့် လေ့ကျင့်ရပါသည်။ အများ
အားဖြင့် လေးတက်လှော်လှော်ဖြင့်သာ
လူသစ်များကို သင်ကြား ပေးလေ့
ရှိပါသည်။ ထိုလေးတက်တွင် ပဲနင်း
အပါအဝင် စုစုပေါင်း ငါးယောက်
ပါရှိပါသည်။ လေးတက် လှော်ဖြင့်
သင်ကြား လေ့ကျင့်သောအခါ ပဲ
နင်းနှင့် နီးသော နေရာတွင် လူသစ်
တဦးကို ထားပြီး ကျန် သုံးတက်တွင်
လှော်သက် ပြည့်ဝ၍ ကျွမ်းကျင်သော
လေ့လျော်သား သုံးယောက် ထားပြီး
လူသစ်အတွက် အရည်အချင်း ပြည့်ဝ
သည်အထိ လေ့ကျင့် သင်ကြား ပေး
ပါသည်။

အတော်အတန်ရင့်ကျက်လာသော
အခါတွင် လူသစ် နှစ်ယောက်နှင့်
လူဟောင်းနှစ်ယောက်၊ ထိုနောက်မှ
တဆင့် လူသစ်သုံးယောက် လူဟောင်း
တယောက်၊ ၎င်းနောက် လူသစ်
လေးယောက် စသည်ဖြင့် တဆင့်ပြီး
တဆင့် လေ့ကျင့် သင်ကြား ပေးပြီး
စိတ်ချရသော အခါမှသာလျှင် လေး
တက်ပြိုင်လှော်ပေါ်တွင် တက်ရောက်၍
လှော်ခတ်ခွင့်ပြုပါသည်။

၃၇
၎င်းမှ ရင့်ကျက်လာသော လှော်
လှော်သားများအား ရှစ်တက်ပြိုင်လှော်၊
နှစ်ယောက်လှော်ပြိုင်လှော်၊ တယောက်
လှော်ပြိုင်လှော် စသည်တို့ကို လှော်ခတ်
ခွင့်ပြုခြင်းဖြင့်၎င်း၊ အချို့ကို ပဲနင်း
အဖြစ်၎င်း အဆင့် မြှင့်ပေးပါသည်။

လေ့လျော် သားများတွင် ဝဲတက်
လှော်သူ၊ ယာတက် လှော်သူဟူ၍ ရှိ
ပါသည်။ဥပမာ လေးတက် လှော်လှော်
တွင် ဝဲတက်နှစ်တက်၊ ယာတက် နှစ်
တက်ရှိသဖြင့် ဝဲတက် လှော်သူ နှစ်
ယောက်၊ယာတက်လှော်သူ နှစ်ယောက်
ရှိပါသည်။ ဝဲတက်လှော်သူနှင့် ယာ
တက်လှော်သူမှာ မိမိ၏ လက်ဝဲဘက်
တွင် မိမိလှော်သော လှော်တက်သည်
ရေတွင် ထိနေပါက ၎င်းသူကို ဝဲတက်
လှော်သူဟု ခေါ်ပါသည်။ ယာတက်
လှော်သူမှာလည်း ထိုနည်းတူပင် ဖြစ်
ပါသည်။ ဝဲတက်နှင့် ယာတက်ကို
လည်း ခွဲခြား၍ ထားပါသည်။ လှော်
လှော်သားတဦးသည် လှော်တက်များ
ထဲမှ မိမိနှင့်ဆိုင်သောတက်ကို ရွေးယူ
ရလေသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ဆိုလျှင်
ဝဲတက် လှော်သူသည် လှော်တက်၏
အပြားကို မိမိ၏ ဝဲဘက်တွင် ရှေ့သို့
လှည့်၍ ထားလိုက်သောအခါ မိမိ
လက်ကိုင်သည့်ဘက် သားရေ ဘုလုံး
နှင့် တက်အပြားတို့ ကြားတွင်ရှိသော
သားရေပတ်၏အဆက်သည် အပေါ်
ဘက်တွင် ရှိရပါသည်။ ယာတက်
လှော်သူသည်လည်း ထိုနည်း အတိုင်း
ပင်လှော်တက်ကို မိမိ၏ ယာဘက်တွင်
ထား၍ ကြည့်ရှု ရွေးချယ် ရပါသည်။

လှော်ပေါ်တွင် ထိုင်သည့် ပုစုံမှာ
ပဲနင်းသည် လှော်ဦးကို မျက်နှာပြု၍
ထိုင်ပြီးလှော်လှော်သားများမှာမူကား
လှော်ဦးကိုကျောခိုင်း၍ထိုင်ရပါသည်။

ထို့ပြင် လှေလှော်သားများသည် နေ့လယ်ခိုလှုံရာတွင် ချဉ်းရပ်သလို တက်၍ နေထိုင်သည်။ လှေလှော်သားများသည် အမိန့်အတိုင်းသာ လှေပေါ်သို့ တက်ရပါသည်။ ပဲနင်းသည် လှေဘေးတွင် တန်းစီဟု အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ လှေလှော်သားများသည် လှေဦးကို ကျောခိုင်း၍ လှေဘေးတွင် တန်းစီ ရပ်ကြရပါသည်။ လက်ခွဲထောက်ဟူသော အမိန့် ရသောအခါ မိမိ၏ လှော်တက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ချုပ်၍ ထောက်ရပါသည်။ ခြေတဖက် ဘက်ဟူသော အမိန့်ရလျှင် လှေနှင့်အနီး ဆုံးသော ခြေတဖက်ကို လှေတွင် မိမိ ထိုင်သည့် ခုံ၏တန်းပေါ်သို့ နင်းလိုက်ရပါသည်။ ၎င်းနေရာတွင် သတိပြုရမည်မှာ တန်းပေါ်သို့သာ နင်းရပြီး လှေဝမ်းကို မနင်းရချေ။ လှေဝမ်းကို နင်းမိပါက လှေဝမ်းသည် အလွန်ပါးလွှာသော အထပ်သားနှင့် ပြုလုပ်ထားသဖြင့် လှေဝမ်း ပေါက် သွားမည်ကို စိုးရိမ် ရပါသည်။ ထို့နောက် စုံဝင် (သို့မဟုတ်) ဝင်ထိုင်ဟူသော အမိန့်ကို ရမှသာလျှင် ကျန်ခြေတဖက်ကို ပထမ ခြေ၏ ဘေးတန်းပေါ်သို့ တင်ပြီး ဝင်ထိုင်ရပါသည်။ လှေပေါ်မှ ဆင်းသော အခါတွင်လည်း ဤကဲ့သို့ပင် စနစ် တကျ ဆင်းရလေသည်။

လှေလှော်သောအခါတွင်လည်း ပဲနင်း၏အမိန့်အရသာလျှင် လှော်ရလေသည်။ ပဲနင်းက ရှေ့သို့လာဟု အမိန့်ပေးလျှင် မိမိလှော်သောတက်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ရှေ့သို့ အစွမ်းကုန် ဆန့်ထုတ်ပြီး ကိုယ်ကိုလည်း ရှေ့သို့အစွမ်းကုန်ဆန့်ထုတ်ရပါသည်။ ၎င်းနောက်မှ

စာမျက်နှာ (၁၉) ၄

သာဓကမှာ စပိန် လူမျိုး ဂျွန်ပွန်စီဒီလီယွန် (Juan Ponce Deleon) ဆိုသူသည် ၁၅၁၃-ခုနှစ်တွင် ယင်း ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့ဘူးခြင်းဖြစ်သည်။ တွေ့လိုမြင်လိုသည့် ကျွန်းများကို မတွေ့ခဲ့ရသော်လည်း ဂျွန်သည် နောင်အခါ ရေစီးကြောင်းဟူ၍ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ဖလိုရီဒါ ရေစီးကြောင်းကိုသာ တွေ့ခဲ့ရလေသည်။

နှစ်ပေါင်းရာချီ၍ ကြာမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ လူတို့သည် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ အသွယ်သွယ်ကို ရေကြောင်းသွားယာဉ်အမျိုးမျိုးတို့ထွင်ပြုလုပ်ကာ ဥဒဟို ကူးသန်း သွားလာ ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် လူတို့စိတ်ကူးယဉ် လျှို့ဝှက်ချက်များမဟုတ်တော့ဘဲ သဘာဝအတိုင်း တည်ရှိနေသည့် လျှို့ဝှက်ချက်များဖြစ်၍ နေပေပြီ။

သမုဒ္ဒရာတို့၏အတိမ်အနက်၊ သမုဒ္ဒရာတို့၏အောက်ခြေကြမ်းပြင်၊ ရေလှိုင်းတွေဖြစ်ပေါ်လာပုံ၊ မည်သည့် ရေအနက်အထိ သက်ရှိတို့ ဆင်းသက်နိုင်ပုံ စသည့် သိချင်စရာ ကောင်းသော လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ခြင်းများ ရှိလာရလေသည်။ လူတို့၏သိချင်စိတ်ကြီးထွားလာသောအခါ အဆက်မပြတ်သောစူးစမ်းလေ့လာမှုများ ပေါ်ထွန်းလာရလေသည်။ စနစ် ကျ သော၊ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်သော၊ ယုတ္တိရှိသော၊ တိကျမှန်ကန်သော စူးစမ်း လေ့လာသုတေသန ပြု လာ ကြခြင်းကြောင့် အဏ္ဏဝါဗေဒဟူသော ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာတို့အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်သည့် သိပ္ပံပညာရပ်သည် ဖွားသန့်စင်လာရလေသည်။

ယခုဆိုလျှင် သမုဒ္ဒရာကြီးတို့၏ ရေအနက်ကို တိုင်းထွာပြီးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ရေအနက်တိုင်းတွင် သက်ရှိတို့နေထိုင်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း တွေ့ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်မှ ရေအောက်သို့ ၁၁-ကီလိုမီတာထိ လူတို့အောင်မြင်စွာဆင်းသက်ခဲ့ပြီးဖြစ်ရုံမက ရေအောက်သက်ရှိတို့အကြောင်းကို မျက်ဝါးထင်ထင် ရှုမြင်လေ့လာခွင့် ရခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။ သို့တိုင်အောင် ပင်လယ်သည် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုများဖြင့် ပြည့်နှက်နေဆဲရှိပြန်သည်။ ပင်လယ်အောက်ခြေတွင် ရေအသစ်လဲခြင်း၊ မည်သို့ ကြိမ်ဖန်များစွာပြုလုပ်သလဲ၊ ပင်လယ်အောက်ခြေရှိ ရေများသည် နှစ်ပေါင်းရာထောင်ချီ၍ တသမတ်တည်း တည်ရှိမနေဘူးလား။ ရေအောက်တောင်များမှ တောင် ထိပ် ပိုင်း များကို ဓားနှင့်တိတ်ကျ ကျ ပိုင်းဖြတ်ထားသကဲ့သို့ ပိုင်းဖြတ်ပြီး မည်သို့ကျန်းအဖြစ် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ တိုးထွက်စေခဲ့သလဲ။ ပိုရှူးပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် နေထိုင်သူတို့အား အကြီးအကျယ်ဆုံးရှုံးပျက်စီးစေခဲ့သော တောင်အမေရိကတိုက် ကမ်းခြေအလွန်ရှိ အယ်နီနိုရေစီးကြောင်း၏ လျှို့ဝှက်ချက်၏အစမှာ ဘာလဲ။ ငါး သန်းပေါင်း များစွာကို ပျက်စီးစေခဲ့သော ဒီရေနီဆိုသည်မှာ ဘာလဲစသဖြင့် သိစရာတွေ အမြောက်အမြား ရှိနေပေသည်။

သိပ္ပံပညာရပ်တိုင်းတွင်အကြောင်းရင်း ဇာစ်မြစ်ကိုလေ့လာရာ၌ အဆင့် ၃-ဆင့်ရှိသည်။ အကြောင်း ရင်း ကို စူးစမ်းဆင်ခြင်ခြင်း၊ ယင်း၏ သဘာဝကိုလေ့လာခြင်းနှင့် လူအကျိုးစီးပွားအတွက် အသုံးပြုခြင်း ဖြစ်သည်။ အဏ္ဏဝါဗေဒ ပညာရပ်မှာ ယခုအခါ တတိယ အဆင့်သို့ ဝင်ရောက်လာပြီ ဖြစ်ပေသည်။

စာမျက်နှာ ၁၆-၄ အဆက်

ထိုင်ကြတယ်။ တနေ့-တနေ့ကို စတုရန်းမိုင်ပေါင်း ၁၀-မိုင်က ၁၅-မိုင်အထိ လည်မှတ် သွားလာလေ့ ရှိကြတယ်။ တကယ်ဆိုတော့ အဲဒီတောတောင်ကြီး တခုလုံးဟာ သူတို့ရဲ့ နိုင်ငံကြီးတခုလဲ ဖြစ်တယ်။ မြို့နယ်ကြီး တခုဆိုရင်လဲ မမှားဘူး။ သူတို့ရဲ့ ကျယ်ဝန်းလှတဲ့ သဘာဝခြံကြီးဆိုရင် ပိုပြီးမှန်လိမ့်မယ်။

အုပ်စုတခုမှာဆိုရင် အကောင်ဦးရေဟာ ၂-ကောင်ကနေပြီး ၃၀-လောက် အထိ ပါဝင်လေ့ ရှိတယ်။ အုပ်စုကို အထီးတကောင်က ဦးဆောင်မှု၊ ထိန်းသိမ်းမှု၊ ကာကွယ်မှု ပေးလေ့ ရှိတယ်။ တကယ်လို့ ကျူးကျော်ရန်စတဲ့ တခြားအုပ်စုနဲ့ တွေ့ရင် ခွက်သဏ္ဌာန်ခုံးနေတဲ့ သူ့လက်ဖဝါးနဲ့ သူ့ ရင်ဘတ်ကို ပြင်းထန်စွာ တီးတော့တတ်။ အဲဒီလို သူ့ရင်ဘတ်ကိုတီးလို့ ထွက်လာတဲ့အသံကတော့ ဗုတ်တီးသလို မြည်ပြီးတဖက်ရန်သူကိုထိတ်လန့် စေတယ်။ နောက်ကြောက်မက်ဘွယ်အသံကြီးနဲ့ ကျယ်လောင်စွာ အော်တဲ့အခါ တောတခွင်ကိုတောင် ဟိန်းသွား စေတယ်။ ဘာကြောင့် ခုလို ကျယ် လောင်ပြီး ဟိန်းသွား စေရသလဲ ဆိုတော့ အသံအိတ်ဟာ လေအိတ်နဲ့ ဆက်သွယ်နေပြီး ရင်ခေါင်းထိအောင် ရှည်ပြီး ကျယ်နေလို့ ဘဲဖြစ်တယ်။

ညီညီမတို့လို ငယ်ရွယ် သူတွေဟာ ၁၅ နှစ် ၁၆ နှစ် လောက်မှာ အရွယ်ရောက်ကြတယ်ကဲ့။ ဒါပေမယ့် လူဝံတွေကျတော့ အမဟာ ၇ နှစ်မှာ အရွယ်ရောက်ပြီး အထီးကတော့ ၁၀ နှစ်ကျမှ အရွယ်ရောက်တယ်။

ပုထိုးမှာ လူဝံ မဟာသူ ကလေးကို လူလိုဘဲ နို့တိုက် နေတာကို တွေ့လိမ့်မယ်။ လူဝံ တို့ရဲ့ ကိုယ်ဝန် ဆောင်ချိန်ကတော့ ၈-လ ကနေပြီး ၉-လ အထိ ကြာလေ့ ရှိတယ်။ မွေးဖွားစ လူဝံ ပေါက်စကလေးဟာ ဆိုရင် အလေးချိန် အားဖြင့် ၄-ပေါင်လောက်ရှိပြီး မိခင်နဲ့ အတူ ၃ နှစ်လောက်နေတယ်။ လက်ဦးဆရာဖြစ်တဲ့ မိခင်ရဲ့ လက်ထဲမှာ လူဝံဘဝကို ရာသက်ပန် ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အတတ်ပညာတွေ သင်ကြားခဲ့ရတယ်။ သူတို့တွေမှာ မိဘ ကျင့်ဝတ်၊ သားသမီး ကျင့်ဝတ်ဆိုပြီး ရွတ်ဆိုစရာလင်္ကာတွေ မရှိပေမယ့် သူ့ စရိုက်၊ သူ့ ဓလေ့၊ သူ့ ဇာတိအရ လူတွေလို လုပ်ကိုင် ထမ်းဆောင်လျက်ဘဲ။

နောက်လူဝံတွေရဲ့ တနေ့တာလုပ်ငန်းကို ကြည့်ကြရအောင်၊ နံနက်စောစောတောင်ခိုးဝေဝေ မြူခြေဆိုင်းဆိုင်း မှာ လူဝံတွေဟာ အိပ်ရာက ထပြီး

တောတခွင်က အရွက်၊ အဖူး၊ အခေါက် အသီးအနှံ တွေကို ရှာဖွေ စားသောက်ကြတယ်။ အထူးသဖြင့် ဝါးမျှစ်စို့ နုနုလေးတွေကိုပိုပြီး နှစ်သက်ကြတယ်။ သူတို့ဟာ သက်သတ်လွတ်စားတဲ့သူတော်ကောင်းကြီးတွေ ပေါ့ ကွယ်။ လူတွေထက်တောင် အကျင့်ကောင်းကြသေးတယ်။ ၎င်းကလေးတွေ တွေတာတောင် မနှောင့်ရှက်တတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ ရှာဖွေစားသောက်မှုဟာ နယ်ကျွံပြီး လူတွေ စိုက်ပျိုး ထားတဲ့ ငှက်ပျောပင်တွေကိုပါ ဝင်ပြီး စားမိတဲ့ အခါလဲ ရှိတတ်တယ်။ ဆန္ဒမပါတဲ့ အမှားများဘဲပေါ့ကွယ်။

နေခင်း နေ့လယ် ရောက်တဲ့အခါ သစ်ပင် ခွဆုံတွေ၊ သစ်ရွက် ကြွေတွေ ပေါ်မှာ တုန်းလုံး ပက်လက် လှန်ပြီး အနားယူ အိပ်စက် ကြတယ်။ လူကြီးများ အစာစားပြီးတဲ့အခါ တရားတမောအိပ်ရင်း ထမင်းလုံးစီသလိုဘဲပေါ့

ကွယ်လွန်ကြီးတွေအနားယူအိပ်စက်နေကြတုန်း၊ လူဝံလေးတွေကနွယ်ကြီးတွေနဲ့ မျိုးစုံအောင် ဆော့ကစားတတ်ကြတယ်။ အခုလိုနားနေမှုယူပြီး လူဝံတွေဟာ တခါထပ်ပြီး အစာ စားကြပြန်တယ်။ သူတို့ရဲ့ ကြီးမားလှတဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကြီးတွေ ကျေနပ်မှုရအောင်ဆိုရင် အဖူးအပွင့် အသီးအခေါက်တွေ တော်တော် ကုန်တယ်ကွဲ့။ ဒါပေမယ့် အစာကုန်မှာ အစာပြတ်မှာကို သူတို့ ပူစရာမလိုပါဘူး။ သဘာဝ မိခင်ကြီးက လိုသလောက်စားသောက်ဖို့ ပြုစုစိုက်ပျိုးဖန်တီးပေးထားတယ်။

ညနေအချိန် နေဝင်ရိုးရီမှာ တောင်ရိုးတခွင်ဟာ မောင်စပြုလာတယ်ဆိုရင် ဘဲရပ်ရှစ်ခွင်မှာ မြေချေတွေဆိုင်းစပြုလာတယ်။ အေးမြတဲ့ တောင်တကြောက လေပြေနဲ့ အတူ တောင်ခိုးတွေကလဲ လွင့်မျောနေလေ့ ရှိတယ်။ အဲဒီအခါမှာဆိုရင် လူဝံတွေဟာ သူတို့ရဲ့

တောင်တကြောမှာ အမှောင်ရိပ်မသန်းခင် သူတို့အတွက် အိပ်ဖို့ရန် အသိုက်ဆောက်ကြရတယ်။ ရတဲ့ သစ်ရွက်တွေ သစ်ကိုင်းတွေကို ချိုးဖဲ့ပြီး တညတာ အိမ်စက်အိပ်ရာ ပြုလုပ်ကြရတယ်။ တချို့ကလဲ သစ်ခွဆုံမှာ သစ်ခက်တဲနန်းထိုးပြီး အိပ်ဖို့အတွက် ဆောက်လုပ်ကြတယ်။

မိုးတိမ် မိုးသားတွေကလဲ တောင်ခြေကို ရစ်ဆိုင်းနေတယ်။ သစ်ပင်ကြီးတွေကလဲ လူမပြုဘဲ သဘာဝက မေးထုတ်လိုက်တဲ့ မိမ္မေးတိုင်း ဖမ္မေးတိုင်း လှပတဲ့ အရိုင်းပုကြီးတွေ တွေ့ရမယ်။ သစ်ကပ်ပင်၊ မှော်ပင်၊ ရေညှိပင်တွေကလဲ သစ်ပင်ခွဆုံတွေက နေပြီး နွယ်ပင်များနှင့် အတူ တွဲရ၍ ကျနေလေ့ ရှိတယ်။ အဲဒီလို အရိုင်းဆန်ဆန် လှပပြီး ဒန္တာရီဆန်ဆန် မှိုင်းလှတဲ့ လူဝံကြီးတို့ရဲ့ တိုင်းပြည်ဟာ ဟိုပဝေဏီကာလ လူ့သမိုင်း ပေါ်ဦးက ခေတ်တိုင်းဘဲ

တည်ရှိနေတယ်ကွယ်။ ယခုလက်ရှိ တိုးတက်နေတဲ့ လောကကြီးနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်သလို အဆက်ပြတ်လွတ်ကင်းနေတယ်။ ဒီလို လူသူမရောက်တဲ့သဘာဝရဲ့ ရိုင်းစိုင်းတဲ့ အလှတွေကို အမေရိကန်ပြည်က ဘတ္တဗေဒပညာရှင် ‘ဂျော့ရှယ်လာ’ဟာ ၂-နှစ်လုံးလုံး အဲဒီတောထဲမှာနေပြီး လူဝံတွေကို လေ့လာမှတ်တမ်းတင်ခဲ့တယ်။ သစ်ခက်တဲ နန်းထိုးပြီး လူဝံတွေရဲ့ ဘဝနဲ့ စပ်ဟပ်အောင် နေတယ်။ မှန်ပြောင်းနဲ့ အဝေးကနေပြီး သူတို့ရဲ့ အရိုင်း သဘာဝစစ်ကို အရအမီ ယူခဲ့တယ်။ တို့တွေများ ကျတော့ အလွယ်တကူ ကြည့်ရတဲ့ တိရစ္ဆာန်ရုံကလေးကိုတောင် တလတခါမရောက်မိကြဘူးကွဲ့။ တို့များဟာ သဘာဝရဲ့ အထောက်အပံ့ ပစ္စည်းများနဲ့ နေထိုင် စားသောက် နေကြ ပေမယ့် သဘာဝကို လေ့လာရ ကောင်းမွန်းမသိကြဘူး။

ဒီတော့ တို့တွေက အရာရာကို စူးစမ်းလေ့လာမှုပြုပြီး သဘာဝရဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေကို ဆက်ကြရအောင်။

အနာဂတ်ရဲ့ သဘာဝတ္ထ ဗေဒ ပညာရှင် ကလေးတွေ ဖြစ်ကြ ပါစေကွယ်။

- ၀၁ Zoologist
- ၉၁ George Schaller
- ၁၀၁ Nuturalist

စောင်လွကြယ်

စာမျက်နှာ (၂၂)မှအဆက်

ပြောပြမယ်။ စောစောက လှမောင်နဲ့ စိန်ဝင်း ရန်ဖြစ်တာကိုတော့ ဘာမှ ဆရာ မပြောချင်တော့ဘူး။ ဆရာလဲ ဒေါသအလျောက် ရိုက်ပီးဘီ၊ ထားတော့-ထားတော့၊ ဒါတွေကပီးသွားဘီ၊ ဒါပေမယ့် နဲ့နဲ့လောက်တော့ စကားကြောရှည်ရအုံးမယ်။ တယောက်နဲ့ တယောက် နောက်တယ် ပြောင်တယ် ဆိုတာ ရိုးရိုးသားသားနောက်ရင်သိပ် ပျော်စရာကောင်းတာပေါ့။ ဆရာတို့လဲ နောက်တပဲ၊ ဒါပေမယ့် မရိုးမသားပဲ နှိမ်တဲ့ သဘော မတူတန်တဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ နောက်လာရင် ခံရတဲ့လူက အောင့်သက်သက်နဲ့ နာကျည်း လာတတ်တယ်။ ဒါဓမ္မတာပဲ၊ နောက်ပီးလူတဦး တယောက်ရဲ့ အားနဲ့ချက် ပြောညွှချက်ကို ထောက်ပီး ဘယ်တော့မှ မနောက်မပြောင်ရဘူး။ ဘယ်လောက်ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ဖြစ် ဒါမျိုးစလာရင် အထင်သေး သွားကြတာချည်းပဲ။ ကဲ.....ဆိုပါစို့၊ ဒီ့က ကျောက်ပေါက်မာတွေ ပြည့်နေတဲ့ လူတယောက်ကို “ကျောက်ဘီလူး..... ကျောက်ဘီလူး”လို့ စရင် သူခံနိုင်ပါ့မလား၊ သူ့ကို မလေးစားရာ ရောက်တာပေါ့။ အဲဒီလိုလူတွေရဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်ကို ဘယ်တော့မှ မဖေဖ် ထုတ်ရဘူး။

ကျွန်ုပ်က စကားကို ခဏဖြတ်ထားလိုက်သည်။ တပည့်တို့သည် ကျွန်ုပ်၏ စကားကို အာရုံစိုက်နေကြသည်။ တခန်းလုံးလည်း တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် နေပါ၏။

“မင်းတို့ကို ဆရာဆက်ပြောရအုံးမယ်၊ ဟောဒီ စိန်ဝင်း အဖေနဲ့ ဆရာ

ဆိုတာ ငယ်ငယ်ထဲကကျောင်းနေဘက်တွေပဲ။ သူ့အဖေခံမယ်က ဦးထိန်ဝင်းလို့ ခေါ်တယ်။ သူဟာ အတန်းပညာလေးတန်းအထိပဲ နေဘူးတယ်။ သူတို့အိမ်က သိပ်ဆင်းရဲတာကိုး။ သူ့မှာ အဖေမရှိဘူး။ သူငယ်ငယ်ကတည်းက ဂျပန်တွေ သတ်သွားတယ်လို့ ရွာက လူကြီးတွေက ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ အမေအိုကြီးကိုပဲ လုပ်ကျွေးနေတယ် ဆိုပါတော့။ သိပ်မကြာပါဘူး။ အမေကြီးလဲ ဆုံးပြန်တာပဲ။ အဲဒီ အချိန်မှာ ဂျပန်တွေကို ဗမာတွေက တော်လှန်တဲ့အချိန်ပေါ့။ ထိန်ဝင်းဟာ မထူးတော့ဘူး ဆိုပီး စစ်ထဲဝင်သွားတယ်။ ဝင်သွားတုန်းက သူ့ကြွေ ကိုယ်ကြွေ နဲ့ဘို့ပဲ။ နောက်ပီး သူ့အဖေကိုသတ်တဲ့ ဂျပန်တွေကို လက်စားချေဘို့ဘဲ။ ဒါနဲ့ ဗိုလ်ချုပ် အောင် ဆန်း ဦးဆောင်တဲ့ တော်လှန်ရေးစစ်တပ်ထဲမှာ အညတြ ရဲဘော်တယောက်အဖြစ် ပါခဲ့တယ်။ တိုက်ပွဲတွေ အများကြီးကြုံခဲ့တယ်။ အခု မင်းတို့ထဲက သိတဲ့လူတွေ သိပါလိမ့်မယ်။ မျက်နှာမှာ အမာရွတ်ကြီးရှိတယ်လေ။ အဲဒီအမာရွတ်ဟာ ဂျပန်ဓား အခုတ်ခံထားရတာဘဲ။ သေရာပါဒဏ်ရာဆိုပါတော့ကွာ။ နောက်ဆရာလဲ မြို့ကိုပြောင်းလာပီး ထိန်ဝင်းနဲ့ ကွဲသွားတာ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော် ကြာခဲ့တယ်။ ပြန်တွေ့တော့လဲ မမြော်လင့်ပဲ ဆိုကြားသမားဘဝနဲ့ တွေ့ရတယ်။ နောက်ပီး ဟောဒီစိန်ဝင်းအပါအဝင် ကလေးငါးယောက်ဖခင်တောင် ဖြစ်နေဘီ၊ ဦးထိန်ဝင်းဟာ အခုထက်ထိ သူ့ဘဝကိုရုန်းကန်တုန်းဘဲ။ သူဟာ ဆင်းရဲပေမယ့် အလုပ်ဆို ဘယ်အလုပ်မှ မရွေးဘူး လုပ်တာဘဲ။ အခု မင်းတို့ ကြည့်လေ၊ တော်လှန်ရေးပြန် ရဲဘော်ဟောင်းတဦးဟာ သိက္ခာရှိရှိ၊ သတ္တိရှိရှိ

ဆိုကြားသမားဘဝကို ခံယူပီး သူ့ဘဝအတွက် ရုန်းကန်နေတယ်။ ဒါပါဘဲ ဆရာပြောချင်တာတွေ။

“နောက်ဆုံး မင်းတို့ကိုမှာချင်သေးတယ်၊ တယောက်နဲ့ တယောက် စရင် နောက်ပြောင်ချင်ရင် တဖက်ကခံနိုင်မယ်၊ အတိုင်းအတာအထိသာ နောက်ပြောင်သင့်တယ်။ အပျော်သက်သက်ပဲ စရမယ်။ ညီရင်းအကို မောင်ရင်းနမလို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံရမယ်။ ကဲ-ဆရာပြောတာ နား လည် ကြ သလား။”

“နားလည်ပါတယ်ဆရာ”

ကျောင်း သား များ ၏ အသံသည် တသံတည်း ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ သည်အသံတွေ ကြားရ တော့ လည်း ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ကြည်နူးမိသည်ဖြစ်ခြင်း။

သည့်နောက် ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးအစုံသည် စိန်ဝင်းနှင့် လှမောင် နှစ်ယောက်စလုံးဆီသို့ တလှည့်စီ ရောက်သွားပါသည်။

လှမောင်သည် တည်ငြိမ်စွာနှင့် တခုခုကို စိတ်ဝင်စားနေ၏။ စိန်ဝင်းကတော့ မသိမသာ တချက်ပြုံးလိုက်သည်။

လှမောင်၏ တည်ငြိမ်ခြင်းသည် မှန်ကန်သော တည်ငြိမ်ခြင်းဖြစ်သလို၊ စိန်ဝင်း၏ အပြုံးသည်လည်း မိမိ၏ အဖေအတွက် ‘ဂုဏ်ယူသော အပြုံး’ ပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

စောသားကြီး (ပြင်ဆန်းစာအုပ်)

ကျနော်တို့အားလုံး ကြည့်လိုက်ကြပါသည်။

ထွန်စက်၏ နောက်ဘီးတဖက်သည် မြေကြီးတွင် ပြားချပ်နေပါသည်။

“ဒါဟာသူ့ အလိုလိုဖြစ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ကျနော်တို့တော့ ဦးခေါင်းကိုငုံ ထားလိုက်ပါသည်။

“ဒီလို လုပ်တာကလဲ မင်းတို့ဖြစ်မှာဘဲ”

“ကျနော်တို့ မဟုတ်ပါဘူး”ဟု ဝင်းတင်က ဖြောင် လိမ် လိုက်ပါသည်။

ဦးဘဖေက ပိုမို ပြုံးထားလိုက်ပါသည်။

“မင်းတို့မလုပ်ဖူးဆိုပေမယ့် လုပ်ပါတယ်လို့ ပြောပြမယ် သူတော့ရှိတယ် ဘယ်နယ်လဲ”

ကျနော်တို့ ဣန္ဒြေ ပျက် သွားပါသည်။

စင်စစ် ဦးဘဖေက ကျနော်တို့ကို အစ်၍ မေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဝင်းတင်နှင့် ကုလားတို့က ပိုမိုဣန္ဒြေ ပျက်နေပါသည်။

“အေး...မင်းတို့ ဒီလို လုပ်တာကို ငါ အပြစ် မပြောပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် ဒီ့မှာအတော်ကသိ ကအောက်ဖြစ်နေရတယ်။ ခုလယ်သွား ထွန်ဖို့ မထွန်နိုင်တော့ဘူး။ အချိန်ဆိုတာ သိပ်တန်ဖိုးရှိတာ၊ ဒီလိုမထွန်နိုင်တော့ ဘယ်သူနစ်နာသလဲ”

“ဘယ်သူနစ်နာသလဲဟင်”

ရုတ်တရက် ကျနော် နှုတ်မှ မေးမိပါသည်။

“လယ်တော့ဟာ ဒီ့ရွာကလယ်တော့ဆိုတော့ ဒီ့ရွာဘဲ နစ်နာတာပေါ့။

ဒီ့ရွာနစ်နာတယ်ဆိုတော့ မင်းတို့အပေများ၊ ဦးလေးများနဲ့ မင်းတို့လဲပါသပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ခလေးတို့ရယ်”ဟု ထွန်စက်မောင်းလုပ်သားကြီးကစကားပြောပါသည်။ “တကယ်တော့ မင်းတို့က ဒီ့ကို အနှောင့်အယှက် ပြုလိုတဲ့သဘော မဟုတ်ပေမယ့် အနှောင့်အယှက်ပြုရာ ရောက်နေတာပေါ့။ ဒီတော့ အားလုံး နစ်နာကုန်တာပေါ့။ အလုပ်ကို အချိန်နဲ့မပီဘဲ ဖင့်နေတာပေါ့။ ခလေးတို့ကို တခုပြောချင်တာက နောင်ကို ဒါမျိုးမပြုဖို့ မေတ္တာရပ်ချင်တာပါဘဲ”

ကျနော်တို့ တယောက် မျက်နှာတယောက်ကြည့် လိုက်ကြပါသည်။

ကျနော် အတော်လေး သဘောပေါက်မိပါသည်။

ကျနော်ကဲ့သို့ ဝင်းတင်တို့ ကုလားတို့လည်း သဘောပေါက် တန်ရာပါသည်။

“ကျ-ကျ-ကျနော်တို့ လုပ်တာပါ။ နောက် မလုပ်ပါတော့ဘူး”ဟု ကုလား၏အသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ဦးဘဖေသည် ကြင်နာသော အကြည့်နှင့် ကျနော်တို့ကိုကြည့်လိုက်ပါသည်။

ကျနော်တို့လည်း ဝန်ခံ ကတိပေး လိုက်ကြပါသည်။

နောက်နောင်တွင် လူကြီးများလုပ်ကြသောအလုပ်၊ သို့မဟုတ် ပစ္စည်းတန်ဆာပလာတို့ကို မဆိုင်ဘဲနှင့် နောင်ရှက်သည့် အပြုအမူများကို မလုပ်ပါ။ ကူညီနိုင်က ကူညီပါမည်။

မကူညီ ပါက မနှောင့်ရှက် ပါတော့ပါ။

ဂျူဒိုပိုင်ပွဲသည် ကျွန်းဆွယ်အားကစားပွဲတော်တွင် တတိယအကြိမ်မြောက် (၁၉၆၅-မလေးရှား) မှစပြီး ပါဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မြန်မာအနေဖြင့် ထိုအကြိမ်မှစ၍ စတင်ပါဝင်ခဲ့သည်။တတိယအကြိမ်နှင့်စတုတ္ထအကြိမ်များတွင် မြန်မာ ဂျူဒိုသမားတို့သည် ဒုတိယမှ တတိယအဆင့်အထိ အဆင့်များ၌သာရှိနေပေသည်။ ပထမအဆင့်တွင် မရရှိခဲ့ဘူးသေးပေ။ ထိုနှစ်ကြိမ်စလုံး မြန်မာဂျူဒိုသမားသုံးဦးစီ သွားရောက် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြပေသည်။

တတိယအကြိမ်တွင်(၁၉၆၅-မလေးရှား)၌ ကြေး ၂၊ စတုတ္ထအကြိမ်တွင် (၁၉၆၇-ဘန်ကောက်၌) ငွေ ၁-ရရှိခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂျူဒိုသည် ထိပ်ဆုံးတန်းသို့ စာရင်းပေါက်လာအောင် ကြိုးပမ်းဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အားကစားနှင့် ကာယပညာကော်မတီ၏ ဦးစားပေး အားကစားအဆင့်တွင် အမှတ်စဉ် ၁၆-အဆင့်တွင် ရှိနေသည်ဟုသိရသောကြောင့် အားပေးမှု တွင်လည်း ထိပ် ဆုံးတန်းကမဟုတ်သေးပေ။ အတော်ပင် အခက်

ဧရာဝတီ

အခဲများကြားမှ ကြိုးစားအားထုတ်နေရသော အားကစားနည်းပင်တည်း။

ဂျူဒိုအနေဖြင့်ကျွန်းကျင်သူအခက်အခဲကိုငြင်း၊ ပစ္စည်းအခက်အခဲကိုငြင်း၊ ငွေကြေးအခက်အခဲကိုငြင်း တပြိုင်နက် ဖြေရှင်းရင်း ရသမျှသောလူ၊ ပစ္စည်း၊ ငွေအင်အားဖြင့် လုပ်ဆောင် ခဲ့ရပေသည်။

ကျွန်း ကျင် သူများ ကို တစတစ မွေးထုတ်ခဲ့ရသည်။ ၁၉၆၈-ခုမှ စပြီး စစ်တိုင်းများ၌ လေ့ကျင့် စခန်းများဖွင့်ခြင်း၊ တပ်မတော် ကြည်း၊ ခေ၊ လေ၊ ဂျူဒိုပိုင်ပွဲကျင်းပ၍လူရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း၊

ချုပ်က ကျွန်းဆွယ်ပွဲအတွက် အတန်းလိုက် ပတ်လည်ပြိုင်ပွဲ ကျင်းပပြီး ရွေးချယ်ခဲ့လေသည်။ ၎င်းတို့မှာ ဖယ်သာဝိတ်တွင် မောင်မောင် (တပ်မတော်)၊ တင်မောင်အေး (တက္ကသိုလ်)၊ လိုက်ဝိတ်မောင်စော(တပ်မတော်)၊ မျိုးဝင်း (အကောက်ခွန်)၊ မယ်ခဲလ် ဝိတ်တွင် မြင့်လွင်(တက္ကသိုလ်)၊ ကြီးရှိန်(တပ်မတော်)၊ လိုက်ဟဲဗီးဝိတ်တွင် ဆလန်ရှားမား (တပ်မတော်)နှင့် ဟဲဗီးဝိတ်တွင် စိန်မြင့်၊ ဝင်းမောင်(တပ်မတော်)တို့ဖြစ်ကြလေသည်။ ၎င်းတို့ပြင် ဂျပန်ပြန်

လိုက်ဝိတ်နှင့် မယ်ခဲလ်ဝိတ်တို့ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွက်ဆထားပြီး ဖြစ်ပေသည်။

ဂျူဒို မှာ အနိုင် မြန် သလောက် တချက်မှားလျှင် အရှုံး မြန်နိုင်သော ကစား နည်း ဖြစ်ရာ အတပ် သေချာ မပြောနိုင်ပေ။ထို့ကြောင့် မြန်မာဂျူဒိုသမားများကို ယခုလက်ရှိ လေ့ကျင့်ပေးနေရာတွင် နည်းစနစ် ဆိုင်ရာသာမက စိတ်ဓာတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာကိုလည်း အထူး လေ့ကျင့်ပေးနေသည်။ ‘တိုင်းပြည်အတွက် မျက်နှာ ပန်းလှရေး’ဟူသော စိတ်ဓာတ်မှာ အရေးအကြီးဆုံးပင် ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် လည်း ဂျူဒို အဖွဲ့သည် မိမိတို့၏ လေ့ကျင့်အားနှင့် စိတ်ဓာတ်ကို အားကိုးထားသည်။ အခြားပြိုင်ပွဲဝင် နိုင်ငံများ အနေဖြင့်လည်း အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်ကြမည်ဟု မြော်လင့်ထားသဖြင့် ဆုတံဆိပ်များကို မှန်းဆတွက်မထားပါဟု ဆို၏။ သို့သော် အကောင်းဆုံးနှင့် အစွမ်းဆောင်နိုင်ဆုံး ဖြစ်ရန်မှာ ဂျူဒိုအဖွဲ့ချုပ်တစ်ခုလုံး၏တာဝန်ဟု ယုံကြည်ထား ကြသည်။ လက်ရှိ အခြေအနေ အရ အတော့အကြံရှိသော၊ ဆရာဘူးသော ဂျူဒိုသမားများ ရှိသကဲ့သို့ နိုင်ငံတကာ အတော့အကြံ မရှိသေးသော သွေးသစ် ဂျူဒိုသမားများလည်း ပါဝင် လေ့ကျင့်နေပေသည်။

အချုပ်အားဖြင့် ဂျူဒိုသည်အခက်အခဲများကြားမှ တတ် စွမ်း နိုင် သမျှ ကြိုးစား အားထုတ်နေဆဲ၊ အားထုတ်သော လုံ့လကြောင့် ဆုတံဆိပ်များကို ပထမမှ တတိယအဆင့်အထိစာရင်းဝင်လာလိမ့်မည် ဟူ၍ကား မြော်လင့်ယုံကြည်ထားမိပါသည်။

မောင်ကောင်းမြင့်

ဂျူဒို စစ်ဆင်ဖြူ

— မောင်ကောင်းမြင့် —

တက္ကသိုလ်နှင့် ကျောင်းပေါင်းစုံ ဂျူဒို ပြိုင်ပွဲများ ကျင်းပခြင်းဖြင့် ပြိုင်ပွဲများကို အဆင့်ဆင့် ကျင်းပ၍ ရွေးခဲ့သည်။ သို့အတွက် ဒု-အရာခံဗိုလ် ရန်အောင်၊ ခွဲထောက် တင်စိုး၊ တကက လှမြင့်၊ တကက ဇော်လတ် စသော ဂျပန်ပြန် တပ်မတော် ဂျူဒို သမားကောင်းများကို မွေးထုတ်ခဲ့သည်။ ယခုအခါ ၎င်းတို့က နည်းပြဆရာများအဖြစ် ပြန်လည်၍ ဂျပန် နည်းစနစ်များကို သင်ကြားပေးနေလေပြီ။

ဂျူဒိုမှာ ဖယ်သာဝိတ်၊ လိုက်ဝိတ်၊ မယ်ခဲလ် ဝိတ်တန်း များအတွက် လူမရှားသော်လည်း လိုက်ဟဲဗီးဝိတ်နှင့် ဟဲဗီးဝိတ်များတွင် အတော်ပင် ရွေးချယ်ယူရသည်ဟု သိရလေသည်။

● မကြာသေးမီ စက်တင်ဘာလ ၂၄မှ ၂၆ ရက်အတွင်း ဗထူးတွင် ဂျူဒို အဖွဲ့

ဇော်လတ်၊ ရန်အောင်တို့အား ရွေးချယ်ထားလေသည်။

ဂျူဒိုမှာ မြန်မာနိုင်ငံအတွက် ယခုအကြိမ်သည် ဖိမ့်ရှင်အဖြစ် လက်ခံကျင်းပမည့် နိုင်ငံတကာပြိုင်ပွဲ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း အကောင်းဆုံးလူများကို ရအောင် လေ့ကျင့် မွေးထုတ်ပြီး ဆုတံဆိပ် ပထမတန်း စာရင်းများဖြစ်လာအောင် ကြိုးပမ်းရန် ‘မူ’ချထားပြီး ဖြစ်သည်။

လက်ရှိ ရွေး ချယ်ထားသူများကို ဗထူးတွင် လေ့ကျင့်ပေးလျက် ရှိပြီး အဖွဲ့ချုပ်ဆေးမှူး၊ အရိုးကုပါရဂူဗိုလ်မှူး ကျော်ခင်က ကြပ်မတ် ပေးနေသည်။ ဂျူဒိုအဖွဲ့ချုပ်အနေဖြင့် အဓိက ပြိုင်ဖက်များအဖြစ် ထိုင်း၊ စင်္ကာပူနှင့် ဗီယက်နမ်တို့ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မြော်လင့်နေသည်။ အထူးသဖြင့် ဖယ်သာဝိတ်၊

စောင့်နေစဉ်မှာပင် ကျွန်တော် နောက်ဖက်မှ ဆူဆူညီညီ လူသံများ ကြားရပါသည်။

သူသည် ကျွန်တော် ဘေးနားက ဖြတ်ပြေးသွားရင်း “ဟေ့ ကောင်... ပြေးပြေး” ဟုလှမ်းအော်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဘုမသိဘဲမသိနှင့် ခြေဦးတည်ရာ ထွက်ပြေးမိပါသည်။

သိပ်မကြာပါ။ လူကြီး တယောက်သည် ကျွန်တော် ဂုတ်ကို လှမ်းဆွဲပြီး လက်ကို လိမ်ကာ ဖမ်း ချုပ်လိုက်ပါသည်။

ဆိုက်ကားသမား သုံးလေးယောက်လည်း ပြေးလာကာ “မအေပေးလမ်းသရဲတွေ” ဟု သဲလျက် ရိုက်မည်လုပ်ပါသည်။

“ဟေ့-ဟေ့-မလုပ်နဲ့၊ လက်လွန်ကုန်မယ်၊ ရဲကိုအပ်လိုက်” ဟု လူကြီးက ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်သက်သာသွားပါသည်။

+ + +

ရဲဌာနာရောက်လျှင် သူ့ကို ကျွန်တော်တွေ့ရပါသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဖူးဖူး ရောင်လျက် ချိုစောင်း တွင်လည်း သွေးစို့နေပါသည်။ ဖမ်းမိသူ အရပ်သားများက ဝိုင်းရိုက်လိုက်ဟန် တူပါသည်။

ရဲကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ကိုကြည့်လိုက်ပြီး “ကဲ-ချာတိတ်တွေ၊ ဘယ်မလဲ မင်းတို့နှိုက်လာတဲ့ပိုက်ဆံအိတ်” ဟုမေးပါသည်။

ကျွန်တော်က မသိကြောင်း၊ မယူကြောင်း ပြောသော်လည်း မယုံပါ။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်ကို ရိုက်တော့မည်ပြုသဖြင့် သူက သူဝက်ခဲသောနေရာကို ပြောလိုက်ပါသည်။

“မင်းတို့ငယ်ငယ်လေးတွေနဲ့ တော်တော်ပေးတယ်။ မဖြစ်ဖူး၊ ခလေးတရားရုံးပို့မှ” ဟု ရဲကြီးက ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ခုမှပိုကြောက်လာမိပါသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်များ ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်၏အမှား၊ ကျွန်တော်၏အပြစ်ကို နောင်တရမိပါသည်။

ကျွန်တော်သည်စာမေးပွဲကျသဖြင့် ရှက်ရှက်နှင့် ကျောင်းမထက်ဘဲ လျှော့လည်နေခဲ့မိပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို အိမ်ကသိသဖြင့် ကျောင်းပြန်ထားရာ စိတ်ညစ်လွန်းသည့်အတွက် ပြေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ခုတော့ ကျွန်တော်မှားမှန်း သိပါပြီ။ ဖေဖေနှင့် မေမေကိုလည်း တမိသတိရမိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းတက် ရသည်ကို စိတ်ညစ်လှသဖြင့်အိမ်မှပြေးလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ နောင်ကို ထိုသို့မဖြစ်အောင် ကောင်းကောင်းနေပါမည့် အကြောင်း ဝန်ခံကတိပေးကာ ဖေဖေနှင့် မေမေ တို့ကို မှာခိုင်းရပါသည်။

+ + +

နောက်ညတွင် ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ရောက်လာကြပါသည်။ မေမေသည် ကျွန်တော်ကို တွေ့တွေ့ ချင်း ငိုပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကြိုးစား၍ စိတ်ကိုတင်းထားပါသည်။ သို့သော် မရပါ။

“မင်း အိမ်ပြန် လိုက် ရင်တော့ ဒီအတိုင်း မလွှတ်နိုင်ဘူး။ ဦးလေး ကိုကတိတခုပေးရမယ်။ နောက်ကို ခုလို မိဘစိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ပါဘူး၊ ကျောင်းမှန်မှန် တက်ပြီး လူတော် လူကောင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါမယ်လို့ ဘယ်နှယ်လဲ ကတိပေးမလား” ဟု ရဲကြီးကမေးပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း မနေ့ည ကပင် နောင်တရပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ နောင်ကိုထိုသို့မဖြစ်ရန်နှင့် လူတော် လူကောင်းတယောက်ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားမည် အကြောင်း သတိပေးလိုက်ပါသည်။

“ကဲ-မိဘ တွေက လဲ ရုတ်စိုက်နဲ့ အုပ်ထိန်းကြပေါ့ခင်ဗျာ၊ ခုလိုငယ်ငယ်ထဲက မပြုပြင်နိုင်ရင် သူ့အဖို့ကောတိုင်း ပြည်အတွက်ပါ နာပါတယ်၊ ကဲ-ကဲ- သူ့ကို ခေါ်သွားနိုင်ပါပြီ၊ ဟိုခလေးကိုတော့ မိဘမဲ့ အုပ်ထိန်းသူ မရှိလို့ ခလေး တရားရုံးကတဆင့် လူငယ်ဂေဟာပို့ရမှာဘဲ” ဟု ရဲကြီးကပြောပါသည်။

+ + +

ရဲဌာနအတွင်းမှ ကျွန်တော်တို့ထွက်လာကြသည့်အခါ သူနှင့် ကျွန်တော်မျက်စိချင်းဆုံမိကြပါသည်။ သူ့မျက်နှာကလေးကို ညှိုးညှိုး ငယ်ငယ်နှင့် သနားစရာမြင်ရပါသည်။

ထိုမျက်နှာကလေးကို ကျွန်တော်သည် မေ့ပျောက်၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ထိုနည်းတူစွာ ကျွန်တော်၏အိမ်ပြေးဘဝကိုလည်း သည်တသက်တွင် မမေ့နိုင်တော့ပါ။

ကျောင်းစာတွင်ထူးချွန်၊ ဗဟုသုတတွင် ပြည့်စုံ၊ အားကစား၌ တော်လျှင်လူ ရည်ချွန် အဖြစ် အရွေးခံရသည်။ ယင်းသို့လူရည်ချွန် ဖြစ်ပြီးသည့်နောက်တွင် စာပေတွင်လည်းကောင်း၊ အားကစားတွင်လည်းကောင်း ထွန်းပေါက်ထင်ရှားလာရန် ဆက်ဆက် ကြိုးပမ်းသင့်သည်။ ဤသို့လူရည်ချွန်ဆိုကို ဆုတ်ခူးပြီးနောက်တွင် ပြင်ပလုပ်ခွင်များ၌ လူရည်ချွန်ပီသစွာ လုပ်ဆောင်ကျင့်ကြံနိုင်ရမည်။

ဤသို့ ကျင့်ကြံနိုင်သူများ ထဲတွင် ၁၉၆၆-ခုနှစ် အဋ္ဌမတန်း လူရည်ချွန် ဆုကို လားရှိုး ခရိုင်မှအရွေးချယ် ခံရသည့် နန်းနှင်းသက် သည်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်ပေသည်။

နန်းနှင်းသက်သည် လူရည်ချွန် ဆုကို တကြိမ်သာ ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့သည်။

ပညာလည်းချွန် အားလည်းချွန်

သို့ရာတွင် လူရည်ချွန် စိတ်ဓါတ်ကိုမူ အမြဲတစေ မွေးမြူနိုင်ခဲ့သဖြင့် ယနေ့ကာလတွင် ကျန်းဆွယ် အားကစား ပြိုင်ပွဲတွင် ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်မည့် မြန်မာ့လက်ရွေးစင်ဘတ်စကက်ဘော အသင်းဝင်အဖြစ် ရွေးချယ်ခြင်း ခံရသူ၊ တက္ကသိုလ် စာမေးပွဲကို (က) အဆင့်မှ အောင်သူ၊ စီးပွားရေး တက္ကသိုလ် ဝါထိဇ္ဇာဗေဒ အဓိက ကျောင်းသူဘဝ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ပေသည်။

လူရည်ချွန် များထဲမှ အားကစား ထူးချွန်၍ မြန်မာ့လက်ရွေးစင် ဘဝသို့ တက်လှမ်းနိုင်သူမှာ နန်းနှင်းသက်ဦးတည်းသာ ရှိပေသေးသည်။

နန်းနှင်းသက်အား မိဘ နှစ်ပါး ဖြစ်သူ ဦးလွယ်ခမ်း-ဒေါ်ယာလွယ်ခမ်း တို့က လားရှိုးခရိုင်၊ မူဆယ်မြို့ တွင် ၁၉၅၀-ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၂၇-ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားခဲ့ပေသည်။ ဘတ်စကက်ဘော ထူးချွန်သူတဦး ဖြစ်သော်လည်း အများထင်သလို နန်းနှင်းသက်မှာ တရပ်သွေးပါသည့် အမျိုးသမီးလေး မဟုတ်မူပဲ ရှမ်း ဗုဒ္ဓ ဘာသာ တဦးစစ်စစ်ဖြစ်ပေသည်။

မူဆယ် မြို့ငယ်လေးတွင်မူ ထူးချွန်သည့် အားကစားသမားအဖြစ် လူသိများခဲ့ပေသည်။ သံပြားဝိုင်း၊ သံလုံး၊ စက်ဘီးစီး၊ ကြက်တောင်၊ ဘော်လီ

နန်းနှင်းသက်

ရွှေဝါချိုင့်သို့ သွားရောက် အပန်းဖြေခဲ့ရသည်။

၆၇-၆၈-ခုနှစ်တွင်မူ လားရှိုးခရိုင် ဘော်လီဘော လက်ရွေးစင် အဖြစ် အရွေးခံရပြီး ရှမ်းပြည်နယ် ဗိုလ်လှပွဲတွင် ပါဝင် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သည်။ ဘော်လီဘော ပြိုင်ပွဲ ကျင်းပသည့် အချိန်၌ အားကစားကို ဦးစားပေးခဲ့သည်။

နန်းနှင်းသက်သည် ဘော်လီဘောတွင် ရှမ်းပြည်နယ် လက်ရွေးစင် အဖြစ် အရွေးခံရသည်။ သို့သော် ယင်းနှစ်က ရှမ်းပြည်နယ် လက်ရွေးစင်အသင်းတွင် ကစားသူတဦး ပိုနေသည်။ ဖြစ်ပုံမှာ၊ နောင်တွင်မြန်မာ့လက်ရွေးစင်ဘော်လီဘောသမား ဖြစ်လာမည့် အေးအေးသင်းသည် ပြေးခုန်ပစ် သမားအဖြစ် ရန်ကုန်တွင် လာပြိုင်လျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် အေးအေးသင်း၏ အစွမ်းအစကိုသိသော ရှမ်းပြည်နယ် ဘော်လီဘော တာဝန်ခံများက ပြည်နယ်သင်း

အတူက ရွေးချယ်လိုသည်။ သို့ရာတွင် ကစားသမား ဆယ်ဦးကလည်း ရွေးပြီး ဖြစ်နေသည်။ လူကြီးများ အနေဖြင့် ရွေးပြီး သူများထဲမှလည်း မဖြုတ်ချင်၊ အေးအေးသင်းကိုလည်းသုံးချင်သည်။ ဤတွင် နန်းနှင့်သက်သည် အစားက စားသမားပီသကြောင်း၊ လူရည်ချွန် စစ်မှန်ကြောင်း ပြတော့သည်။

ဘော်လီဘော တာ ဝန် ခံ များ ၏ အခက်အခဲကိုကူညီ ဖြေရှင်း ပေးသည့် အနေဖြင့် မိမိဖာသာ အေးအေးသင်း နှင့် လူစားလဲလိုက်သည်။ အားကစား သမားများအဖို့ ရခဲလှသော တိုင်းနှင့် ပြည်နယ်လက်ရွေးစင်ဘဝကို မိမိ ပြည် နယ်၏ အကျိုးအတွက် စွန့်လွှတ်ခဲ့ သည်။

ဘော်လီဘော လက်ရွေးစင်ဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီး နန်းနှင့်သက်သည် ဘတ် စကက်ဘော ကစားနည်းတွင် အစမှ ပြန်ကစားခဲ့သည်။ လာရိုးခရိုင် လက် ရွေးစင် ဖြစ်ရေးအတွက် ဝင်ရောက် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သည်။ ခရိုင်လက်ရွေးစင်ဖြစ် ပြန်တော့လည်း တိုင်းလက်ရွေးစင် ဖြစ် ရေးမှာ မလွယ်လှသေးပေ။ တောင်ကြီး မြို့တွင် ကျင်းပသည့် ရှမ်းပြည်နယ်ခရိုင် ပေါင်းစုံပြိုင်ပွဲတွင် ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင် ခဲ့ရသည်။ အားကစားတွင် မျိုးစေ့ ကောင်းလှသည့် နန်းနှင့်သက်သည် ဘတ်စကက်ဘောတွင်လည်း ရှမ်းပြည် နယ် လက်ရွေးစင်အဖြစ် အရွေးခံခဲ့ရ ပြန်သည်။

၆၈-ခုနှစ် တိုင်းနှင့်ပြည်နယ် ဘတ် စကက်ဘော ပြိုင်ပွဲတွင် နန်းနှင့်သက် ပါဝင်သည့် ရှမ်းပြည်နယ်အသင်းသည် ဗိုလ်စွဲခဲ့သည်။

ယင်းနှစ်ကပင် အကယ်၍ မြန်မာ့ လက်ရွေးစင် အမျိုးသမီး ဘတ်စကက် ဘော သင်းဖွဲ့ဖြစ်လျှင် ဟူသော ခံယူ ချက်ဖြင့် ဘတ်စကက်ဘော အဖွဲ့ချုပ် က ပဏာမရွေးချယ်ထားခဲ့သူများတွင် ရှမ်းပြည်နယ်မှ နန်းနှင့်သက် သည် လည်း အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

၆၉-ခုနှစ် တိုင်းနှင့်ပြည်နယ် ဘတ် စကက်ဘောပြိုင်ပွဲတွင်လည်း ရှမ်းပြည် နယ်အသင်းပင် ပထမ ရခဲ့ပြန်သည်။ ယခုနှစ်တွင်မူ ကျွန်းဆွယ် ပြိုင်ပွဲတွင် အမျိုးသမီး ဘတ်စကက်ဘော ပြိုင်ပွဲ ထည့်သွင်းကျင်းပတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် အမျိုးသမီး ပဏာမ လက်ရွေးစင်များ ရွေးချယ်ရာ နန်းနှင့်သက်သည် ရှမ်း ပြည်နယ်မှ မအေးမြ၊မစောရင်၊ ရင်ရင် မေတို့နှင့်အတူ ရွေးချယ် ခံခဲ့ရပေသည်။

နန်း နှင့် သက် သည် လားရှိုးတွင် နဝမတန်း အောင်မြင်ပြီး တောင်ကြီး အမှတ် (၃) အစိုးရ အထက်တန်း ကျောင်း အခြေခံ ပညာရေးအထက် တန်းတွင် ဆက်လက်ပညာ ဆည်းပူး ခဲ့သည်။ ယင်းကျောင်းမှ အခြေခံ အ ထက်တန်း စာမေးပွဲ ဝင်ရောက် ဖြေဆို ခဲ့ပြီးအောင်မြင်ခဲ့သည်။ နန်းနှင့်သက် သည် အားကစားလိုက်စားလျှင် စာ ဘက်တွင် ညံ့တတ်သည်ဟူသော အ တွေးအခေါ် ဟောင်းများကို လက် တွေ့ချေဖျက်ပြသ တဦးပင် ဖြစ်သည်။

အားကစားတဖက်၊ စာတဖက်ဖြင့် ပင် နိုင်ငံ့ လက်ရွေးစင် အားကစား သမားတဦးအဖြစ် အရွေးခံရရုံ မက တကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲကိုပင် အ ဆင့် မြင့်မြင့် အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။

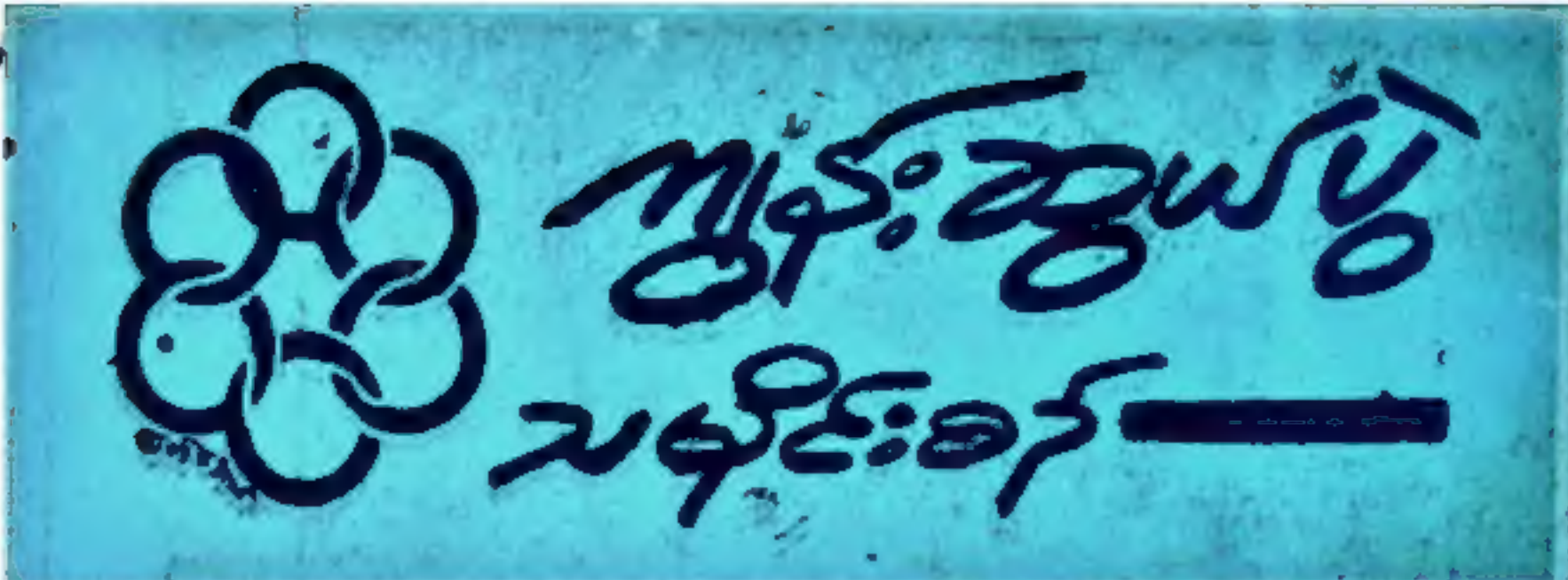
ခင်မောင်ထွေး (ဖျဉ်းမနား)

ဒီဇင်ဘာလသည်ပြည်သူ့ အားကစား လ ဖြစ်သည်။ ပြည်သူ့ တရပ်လုံးသည် နှစ်စဉ် ဒီဇင်ဘာလတွင် အားကစား လှုပ်ရှားမှုအရပ်ရပ်၌ ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့ကြ သည်။

ယခုနှစ် ဒီဇင် ဘာ လ တွင် ကား ပြည်သူတို့သည် ပြည်သူ့ 'အားကစား လှုပ်ရှားမှုတွင်သာ မက နိုင်ငံ တ ကာ အားကစား လှုပ်ရှားမှု၌ ပါဝင် ဝင် ရောက် ဆင်နွှဲကြတော့မည် ဖြစ်သည်။

မှန်သည်။ ၅-ကြိမ်မြောက် အရှေ့ တောင်အာရှ ကျွန်းဆွယ် အားကစားပွဲ သည် ယခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ ပြည်သူ့ အား ကစားလတွင် ပြည်ထောင်စု၏မြို့တော် ရန်ကုန်မြို့၌ ကျင်းပ ချေ တော့ မည်။ ကျွန်းဆွယ် ၆-နိုင်ငံမှ အားကစား လူ ရည်ချွန်တို့သည် ပြည် ထောင်စုသား လုပ်သားပြည်သူတို့၏ ရှေ့မှောက်တွင် အပြိုင်အဆိုင် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး စိတ်ဖြင့် ယှဉ်ပြိုင် ကြပေ တော့မည်။ ပြည်သူတို့သည် ပြည်သူ့ အား ကစား လှုပ်ရှားမှုတွင် တဖက်မှ ပါဝင်ဆင်နွှဲ ရင်း ပြည်သူ့ အားကစား လှုပ်ရှားမှု အသွယ်သွယ်မှ ဘွားသန့် စင် လာကြ သော မြန်မာ့အားကစားလူရည်ချွန်တို့ ၏ စွမ်းရည်ပြပွဲများကို တခဲနက် ပါဝင် အားပေးကြပေလိမ့်မည်။

ကျွန်းဆွယ်အားကစားပွဲနှင့် မြန်မာ့ အားကစား ပရိသတ်သည် အကျွမ်း တဝင် ရင်းနှီးပြီး ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်း ဆွယ် အားကစားပြိုင်ပွဲများကို ၁၉၅၉- ခုနှစ်တွင်ပထမဆုံးအကြိမ် စတင်ကျင်း ပခဲ့သော် လည်း ကျွန်း ဆွယ် ပြိုင် ပွဲ ကျင်းပရေးအတွက် သန္ဓေတည်ရာမှာ ၁၉၅၈-ခုနှစ် တိုကျို အာရှ အားကစား ပြိုင်ပွဲ ကျင်းပစဉ် အတွင်း ဖြစ်ခဲ့ပေ သည်။

ယင်း အာရှအားကစားပြိုင်ပွဲများ တွင် အရှေ့တောင်အာရှ ကျွန်းဆွယ် တွင် ပါဝင်ကြသည့် နိုင်ငံများသည် အခြား အာရှနိုင်ငံကြီးများကြားတွင် အောင်မြင်မှု အရ နည်း ခဲ့ ကြ သည်။ အာရှအဆင့်တွင် ပုံမှန် ရပ်တည်ရေး အတွက် ခြေကုတ်ယူရာ ပြိုင်ပွဲတရပ် ကျင်းပသင့်သည်ဟု ခံယူခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ တိုကျို အားကစားပြိုင်ပွဲရက် အတွင်းဝယ် ကျွန်းဆွယ် နိုင်ငံများ၏ အစည်း အဝေး တရပ်ကို ကျင်းပပြီး အရှေ့တောင်အာရှ ကျွန်းဆွယ် အား ကစားပွဲကို ၁၉၅၉-ခုနှစ်မှစ၍ ၂-နှစ်လျှင် တကြိမ် ကျင်းပ သွားရန် သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

ပထမ ကျွန်းဆွယ်ပွဲကို ၁၉၅၉-ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် ထိုင်းနိုင်ငံကလွဲပြီး ဘန်ကောက်မြို့တွင် ကျင်းပ ခဲ့ သည်။ ယင်းပြိုင်ပွဲသို့ ကျွန်းဆွယ်နိုင်ငံများဖြစ် စာညီ ထိုင်း၊ လော၊ မလေးရှား၊ စင်္ကာပူ၊ တောင်ဗီယက်နမ်နှင့် မြန်မာ တို့ အစုံအညီပါဝင်ယှဉ်ပြိုင် ခဲ့ကြသည်။

ပထမအကြိမ်ပြိုင်ပွဲတွင် ထိုင်းနိုင်ငံ က ရွှေတံဆိပ် ၃၅၊ ငွေ ၂၆၊ ကြေး ၁၃- ဖြင့် ဗိုလ်စွဲသည်။ မြန်မာနိုင်ငံက ရွှေ ၁၊ ငွေ ၁၊ ကြေး ၁၅-ဖြင့် ဒုတိယ၊ မလေးရှားက ရွှေ ၈၊ ငွေ ၁၅၊ ကြေး ၈-ဖြင့် တတိယ ရခဲ့ကြသည်။ ဤပြိုင်ပွဲ တွင် မြန်မာဘောလုံးသင်း အရေးမယှ ဝှားပြီး မြန်မာဘော်လီဘောသင်းမှာ

တန်းနှင့် အရှေ့ဘက်ပွဲကြည့်စင်၊ အား ကစားပြိုင်ပွဲရုံနှင့် တောင်ဥက္ကလာ သေ နတ်ပစ်ကွင်းတို့မှာ ယင်းပြိုင်ပွဲအတွက် ဆောက်ရာမှ ရရှိခဲ့သည့် အမြတ်များ ပင် ဖြစ်သည်။

ဒုတိယကျွန်းဆွယ်ပွဲတွင် မြန်မာနိုင်ငံက ဗိုလ်စွဲသည်။ ရွှေ ၃၅၊ ငွေ ၂၅၊ ကြေး ၂၂-ဖြင့် ဗိုလ်စွဲခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုင်းနိုင်ငံက ရွှေ ၂၁၊ ငွေ ၁၈၊ ကြေး ၂၂-ဖြင့် ဒုတိယ၊ မလေးရှားက ရွှေ ၁၂၊ ငွေ ၁၆၊ ကြေး ၁၆-ဖြင့် တတိယ ရခဲ့လေသည်။

ဒုတိယအကြိမ်ပြိုင်ပွဲတွင် မြန်မာအ သင်း ရွှေတံဆိပ် အများဆုံးရအောင် စွမ်းဆောင်ပေးခဲ့သည့် ကစားနည်းမှာ

ရေကူးပင်ဖြစ်သည်။ လက်တွေ့မှလည်း အတန်း ၈-တန်းအနက်၊ ၇-တန်းတွင် ရွှေတံဆိပ်ရခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မြန်မာ တိုရသည့် ရွှေတံဆိပ်များမှာ မြန်မာနိုင်ငံ တို့ ညစ်ရှ် ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြည် တွင်းမှာပင် ဂယက်ထခဲ့သည်။ တိုင်း ပြည်က အားအထားဆုံး ဘော်လုံးမှ အပြီးသတ်ဗိုလ်လုပွဲတွင် မလေးကိုရှုံး ကာ ဒုတိယသမ္မာရခဲ့သည်။ မြန်မာ အမျိုးသား ဘော်လီဘော သင်းမှာ ပထမအကြိမ်က သမိုင်းကြေးကို ဆပ် ကာ ရွှေတံဆိပ် ရခဲ့ပေသည်။ ထူးခြား ချက်မှာ ကား ပထမ အကြိမ် ဘန်ကောက်ပြိုင်ပွဲတွင် ပါဝင်ခြင်း မပြု ခဲ့သည့်ကမ္ဘောဒီးယား သင်း ပါဝင် ယှဉ်ပြိုင်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တတိယအကြိမ် ပြိုင်ပွဲကို ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘောဒီးယား နိုင်ငံ က လက်ခံ ကျင်းပရန် ဖြစ်သော်လည်း နိုင်ငံရေး အကြောင်း များကြောင့် ၁၉၆၅-ခုနှစ်ကျမှသာလျှင် မလေးရှား နိုင်ငံက လက်ခံကာ ကွာလာလန်ပူမြို့ တွင် ကျင်းပခဲ့ရသည်။

တတိယအကြိမ်မြောက် ပြိုင်ပွဲတွင် လည်း နိုင်ငံစုံ ပြိုင်ကြသည်။ ယင်း ပြိုင်ပွဲတွင် ထိုင်း နိုင်ငံ က ရွှေ ၃၀၊ ငွေ ၃၃၊ ကြေး ၃၅-ဖြင့်ပ ထမ။မလေး

ရှားက ရွှေ ၃၃၊ ငွေ ၃၆၊ ကြေး ၂၉- ဖြင့်ဒုတိယ၊စင်ကာပူက ရွှေ ၂၆၊ငွေ ၂၃၊ ကြေး ၁၇-ဖြင့် တတိယ ရခဲ့ပြီး မြန်မာ နိုင်ငံကမူ ရွှေ ၁၀၊ ငွေ ၁၄၊ ကြေး ၁၆- ဖြင့် စတုတ္ထတနေရာသာ ရခဲ့ပါသည်။ ဤပွဲတွင် မြန်မာ ဘော်လုံးသင်း ရွှေ တံဆိပ်ရခဲ့သည်။ အမျိုးသားဘော်လီ ဘောတွင် ကမ္ဘောဒီးယားက ရွှေတံ ဆိပ်ရကာ မြန်မာအသင်းနံပါတ်မချိတ် နိုင်ခဲ့ပဲရှိသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ယှဉ်ပြိုင်သော အမျိုးသမီး ဘော်လီ ဘောသင်း ရွှေတံဆိပ် ရခဲ့လေသည်။ စင်ကာပူ နိုင်ငံမှာ ရေကူးပြိုင်ပွဲမှချည်း ရွှေတံဆိပ် ၁၆-ခု ရသွားခဲ့လေသည်။

စတုတ္ထ ကျန်းဆွယ်ပွဲကို ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်ကောက်မြို့တွင် ၁၉၆၇-ခုနှစ် ဒီဇင် ဘာလတွင် ကျင်းပခဲ့ရာ၊ ကမ္ဘောဒီး ယာမှ အပ ကျန်နိုင်ငံများပါဝင်ယှဉ် ပြိုင်ကြသည်။

စတုတ္ထ အကြိမ် ပြိုင်ပွဲတွင်လည်း မြန်မာနိုင်ငံသည် စတုတ္ထတန်းမှ တနေရာပင် ရရှိခဲ့သည်။ ဘော်လုံးသင်း ဗိုလ်စွဲပြီး၊ အမျိုးသား ဘော်လီဘော တတိယ၊ အမျိုးသမီး ဘော်လီဘော ဒုတိယ၊ အမျိုးသားဘတ်စကက်ဘော သင်း တတိယ အသီးသီးရခဲ့ကြသည်။

ယင်းပြိုင်ပွဲတွင်လည်း ထိုင်းတို့သည် ရွှေ ၇၆၊ ငွေ ၄၀၊ ကြေး ၄၃-ဖြင့် ပထမ။ စင်ကာပူသည် ရွှေ ၂၀၊ ငွေ ၃၁၊ ကြေး ၂၇-ဖြင့် ဒုတိယ။ မလေးရှား သည် ရွှေ ၂၃၊ ငွေ ၂၀၊ ကြေး ၄၃-ဖြင့် တတိယ၊ မြန်မာ နိုင်ငံသည် ရွှေ-၁၁၊ ငွေ ၂၆၊ ကြေး ၃၀-ဖြင့် စတုတ္ထ ရခဲ့ ကြလေသည်။

ပဉ္စမ ကျန်းဆွယ် ပွဲ အတွက် မူ မြန်မာနိုင်ငံသည် အောင်ပွဲဆင်နိုင်ရေး အတွက်တနှစ်ကျော်ပြင်ဆင်လေ့ကျင့် နေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ အမိ မြေပေါ်တွင် အားကစားကို အလွန်အမင်းဝါသနာ ထုံ၍ မျှတစွာ အားပေးတတ်သည်ဟု ကမ္ဘာတွင် ထင်ရှားနေသော မြန်မာ အားကစား ပရိသတ်ရှေ့မှောက်တွင် ပြေးလမ်းကြောင်းပေါ်မှ တံဆိပ်မျှ ကွင်းပြင်မှ တံဆိပ်များ၊ အားကစားရုံ ကျန်းသားအခင်းများပေါ်မှာ တံဆိပ် များ၊စင်မြင့်ထက်မှတံဆိပ်များ၊ ဘား တန်းများမှ တံဆိပ်များ၊ ရေပြင်မှ တံဆိပ်များကို ရယူနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု စိတ်ချယုံကြည်ရပေသည်။

ကျန်းဆွယ်ပွဲ အောင်မြင်စွာ ပြီးစီး ရေးနှင့်အောင်ပွဲဆင်နှုန်းတွင် လူငယ် တို့ အားသစ်မာန်သစ်ဖြင့် ပါဝင်ကြရ ပေလိမ့်မည်။

ကျော်ကျော်အိန်း

စာမျက်နှာ(၅၂)မှ

လျှောက်သွားခွင့် ရရှိကြမည် ဖြစ်ပြီး နာရီပေါင်း ၂၀-နာရီမှ ၃၂-နာရီကြာ မည်။ သူတို့ ဆင်းသက်မည့်ဒေသမှာ ၁၉၆၇-ခုနှစ်က ပစ်လွှတ်သည့် 'ဆာဗေ ယာ'(၃)မှ ပေအနည်းငယ်သာဝေးမည် ဖြစ်၏။အာကာသယာဉ်မှူးနှစ်ဦးသည် လဆင်းယာဉ်ပေါ်မှ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် လပေါ်ဆင်း၍ လမ်းလျှောက်ကြမည် ဖြစ်ပြီး အကြိမ်တိုင်းသည် အပိုလို(၁၁) အာကာသယာဉ်မှူး နှစ်ဦး လပေါ် လျှောက်သွားခဲ့ကြသည့် ၂-နာရီကျော် အချိန်ထက်ပို၍ ကြာမြင့်လိမ့်မည်။ လ ပေါ်တွင် သုတေသနပြုလုပ်စရာ သိပ္ပံ ကိရိယာပစ္စည်း ၈-မျိုး ကိုလည်း ယူ ဆောင်သွားမည်။ ယခုတကြိမ် အပိုလို (၁၂) အာကာသယာဉ်မှူးများ သယ် ဆောင်သွားကြမည့် လျှင်တိုင်း ကိရိ ယာမှာ အပိုလို(၁၁) အာကာသယာဉ် မှူးများ သယ်ဆောင် သွားခဲ့ကြသည့် လျှင်တိုင်း ကိရိယာမျိုး မဟုတ်ပါ။ အမျိုးစား ပိုမိုကောင်းမွန်ပြီး လမျက် နှာပြင်၌ လျှင်လှုပ်ခြင်းရှိမရှိ၊ရှိခဲ့လျှင် လည်း ပြင်းထန်မှုပမာဏမည်မျှရှိသည် လိုအပ်အကျတိုင်းတွာ ပေးနိုင်မည်။

အပိုလို (၁၂) ခရီးစဉ်အပြင် အနာ ဂတ်လသွားမည့်အခြားခရီးစဉ်များကို လည်း အမေရိကန် လေကြောင်းနှင့် အာကာသ စူးစမ်းရေးအဖွဲ့မှ အတိ အလင်းပင် ထုတ်ပြန် ကြေညာထားကြ ပေပြီ။ ခရီးစဉ်တခုလုံးမှာ (၈)ခုရှိ၏။ အပိုလိုအမှတ်စဉ်(၂၀)အထိဖြစ်သည်။

အပိုလို (၁၃)ကို ၁၉၇၀-ခုနှစ်မတ် လအတွင်း ပစ်လွှတ်ရန် ရည်ရွယ်ထား ၏။ လူသားတို့ (ဖရာမော်လီ)ဟု အ မည်ပေးထားသော ကုန်းမြင့်ဒေသတွင် ဆင်းသက်မည်ဖြစ်သည်။ အာကာသ ယာဉ်မှူး နှစ်ဦး (၂၂) နာရီကြာ လ

ပေါ်တွင် နေထိုင်ကြမည် ဖြစ်ပြီး လ ပေါ်ပေါက်လာစ အချိန်မှစ၍ တ ကြိမ်တခါမှရေလွှမ်းခြင်း၊ချော်ဖုံးခြင်း မခံရသေးဟု သိပ္ပံပညာရှင်များ မြေ ပြင်မှ တွက်ချက်ယူဆထားသော မြေ မျိုးကို တူး၍ယူလာခဲ့ကြမည်။

အပိုလို (၁၄)ကို ၁၉၇၀-ခုနှစ် ဇူ လိုင်လတွင် ပစ်လွှတ်ရန် ရည်ရွယ်ထား ၏။ (ဆင်ဆီရီးနပ်) အခေါင်းဝအနီး ကုန်းမြင့်ဒေသတွင် ဆင်းသက်၍(၂၂) နာရီကြာအောင် နေထိုင်ကြမည်။ လ ပေါ်ရှိ မီးတောင်လေးများ သဏ္ဌာန် နှင့်တူလှသော ခေါင်းဝကြီး၏သဘော သဘာဝကို သုတေသနပြုလုပ်ကြမည်။

အပိုလို (၁၅)ကို ၁၉၇၀-ခုနှစ် နိုဝင် ဘာလအတွင်း ပစ်လွှတ်မည် ဖြစ်၏။ မြေပြင်မှလူသားတို့ (ပစ်ထရော်) ဟု အမည်ပေးထားသော ဒေသတွင် ဆင်း သက်ကြမည်။ ဤခရီးစဉ်တွင် မြေပြင် မှ ကြိုတင်သတ်မှတ် ပေးထားသော နေရာ အတိအကျတွင် မည်သို့ဆင်း သက်နိုင်သည်ကိုသုတေသနပြုမည်။

အပိုလို (၁၆) ကို ၁၉၇၁-ခုနှစ် မတ် လတွင် ပစ်လွှတ်မည်။ (ကော်ပါနီး ကပ်) အခေါင်းကြီးပေါ် ဆင်းသက်၍ နာရီ (၇၀) ကြာ နေထိုင်ကြမည်။ လ မျက်နှာပြင်အတွင်းပိုင်းရှိ ကျောက်မျိုး သဘောသဘာဝကိုလေ့လာကြမည်။

အပိုလို (၁၇)ကို ၁၉၇၁-ခုနှစ်ကုန် ခါနီးတွင် ပစ်လွှတ်ကြမည်။(တာချီ) ဟု လူသားတို့ အမည် ပေးထားသော အခေါင်းဝကြီးအနီး တောင်ကုန်းထူ ထပ်သော ကုန်းမြင့်ပိုင်းတွင် ဆင်း သက်ကြမည်။ နာရီ(၇၀) ကြာအောင် နေထိုင်ကြမည်ဖြစ်၏။ ဤခရီးစဉ်တွင် ပေါင်(၄၀၀)ခန့် အလေးချိန် ရှိသော လပေါ်တွင် အာကာသ ယာဉ်မှူးနှစ် ဦးစီး၍သွားလာနိုင်သည့် ယာဉ်တမျိုး

LRV(Luner Roving Vehicle) သယ် ဆောင်သွားကြမည် ဖြစ်ပြီး ဤယာဉ် ကိုစီး၍ အာကာသ ယာဉ် မှူး များ လပေါ်တွင် (၁၀) မိုင် အဝေးခန့်ထိ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု လေ့လာကြမည်။

အပိုလို (၁၈)ကို ၁၉၇၂-ခုနှစ် စောစော ပိုင်းတွင် ပစ်လွှတ်ကြမည် ဖြစ်ပြီး (မာရီရပ်) တောင်ကုန်းတွင် ဆင်းသက်ကြမည် ဖြစ်၏။ မီးတောင် များမှ ထွက်သည်ဟု ယူဆရသောလ ကျောက်နှင့် လမြေသားများကိုတူး၍ ကမ္ဘာသို့ သယ်ဆောင်လာကြမည်။

အပိုလို (၁၉) ကို ၁၉၇၂-ခုနှစ် နှစ်လယ် ပိုင်းတွင် ပစ် လွှတ် ကြ မည် ဖြစ်ပြီး (ရှာလိုတာ) ချိုင့်ဟု လူတို့ အမည် ပေးထားသော ဒေသ အတွင်း ပိုင်းတွင် ဆင်းသက်ကြမည်။ နာရီ (၇၀)နေထိုင်၍အခေါင်းဝကြီးများ၏ အ တွင်း ပိုင်း ကို စွန့်စား ဆင်းသက် ကြပြီး အဘယ်ကြောင့် ဤအခေါင်း များအတွင်းမှ အနီရောင်များ ထွက် နေကြသည်ကို စူးစမ်းကြလိမ့်မည်။

အပိုလို (၂၀)ကို ၁၉၇၂-ခု နှစ်ကုန် ပိုင်း၊ သို့မဟုတ် ၁၉၇၃-ခုနှစ်ဆန်းပိုင်း တွင် ပစ်လွှတ်ရန် ရည်ရွယ် ထားကြ သည်။ ဤခရီးစဉ်တွင်လည်း နာရီ (၇၀)ကြာအောင်ပင် နေထိုင်ကြမည် ဖြစ်ပြီး လဗိမာန်ကြီး၏ အတွင်းပိုင်း သည် ကမ္ဘာကြီး ကဲ့သို့ပင် အရည် ပျော်လျက် ရှိမရှိဟူသော ယ နေ့ အငြင်းပွားလျက် ရှိသော ပြဿနာကို အတိအကျ အဖြေပေးနိုင်ရန် သုတေ သန ပြုလုပ်ကြလိမ့်မည် ဖြစ်သတည်း။

(၁၉၆၉-ခု အောက် တိ ဘာ လ တွင် လွှတ် တင် ခဲ့သည့် ဆိုဗီယက် ဆာယူရ်-၆ အာကာသ ယာဉ် များ သတင်းကို လာမည့်လတွင် ဖော်ပြပါ မည်။) ထွန်းထွန်း(စစ်တက္ကသိုလ်)

ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၂-လမ်း၊ အမှတ်-၁၈၇၊ ဖြူဖတ်တိုက်တွင် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးစင်းစောင့်(မင်းယုဝေ) (ပုံနှိပ်သူ ဖုတ်ပုံတင်အမှတ်-၀၁၃၃၀)၊ (ထုတ်ဝေသူ ဖုတ်ပုံတင်အမှတ်-၀၇၃၂)၊ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ၍ တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာ ဦးကျော်ကျော် (စောင့်ကျော်သာ)က တည်းဖြတ်သည်။ (တယ်လီဖုန်း-အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ၁၇၂၄၇၊ အယ်ဒီတာ-၁၄၆၅၅)။

အပိုလို(၁၂)ကို လာမည့်နှစ်ဝင်ဘာလလယ်တွင် ပစ်လွှတ်မည်။ ဤခရီးစဉ်တွင်လည်း အပိုလို(၁၁) ခရီးစဉ်ကဲ့သို့ပင် အာကာသယာဉ်မှူး (၃)ဦး လိုက်ပါသွားပြီး လမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ဆင်းသက်ကြပေဦးမည်။ လိုက်ပါသွားကြမည့် သူများမှာ ချာကွန်ရက် အနောက်ဘက်မိုင် (၈၇၇)မိုင်အကွာတွင်ဖြစ်သည်။ အာကာသ ယာဉ်မှူးသုံးဦးလုံးမှာ အမေရိကန် ရေတပ်မတော်မှ လေသူရဲများဖြစ်သည်။ ချာကွန်ရက်နှင့် အလန်ဗင်တို့နှစ်ဦးမှာ လပေါ်ဆင်းသက်ကြမည်ဖြစ်ပြီး ရစ်ချတ်ဂွတ်ဒင်မှာ အမိအာကာသယာဉ်ကြီး

အပိုလိုအာကာသခရီးစဉ်များ

လူသားတို့ ခြေချဦးမည့် နေရာများ

(၃၈)နှစ်၊ အလန်ဗင်(၃၇)နှစ်နှင့် ရစ်ချတ်ဂွတ်ဒင်(၃၉)နှစ်တို့ဖြစ်၏။ ဆင်းသက်ကြမည့် နေရာမှာ လူသားတို့ မှန်တိုင်းပင်လယ်ဟု အမည်ပေးထားသော ဒေသပင်ဖြစ်၏။ ဤနေရာမှာ လအိကွေတာအော့နားတွင်ရှိ၍ အပိုလို(၁၁)ဆင်းသက်ခဲ့သော ဒေသ

ပေါ်၌ စောင့်စား၍နေလိမ့်မည်။ ချာကွန်ရက်မှာ ခေါင်းဆောင်အာကာသယာဉ်မှူးဖြစ်၏။ ဤခရီးတွင် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် လဆင်းယာဉ်မှ ပေတထောင်နှင့် ထောင့်ငါးထောင်ကျော်အဝေးထိ လပေါ်

R.273

ရွှေဆောင်လူငယ်
 ၁၉၆၉-၇၅ နှစ်အားလုံး ၁-ရက်
 အမှတ်-၁၀၄၊ ၃၂-အင်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊
 အဖွဲ့ ၆၊ အမှတ် ၄
 ဖယ်စီရန်၊ ၁၄၆၅၅

မာတိကာ

စာဆိုတော်နေ့၂

အာကာသသို့ ပစ်လွှတ်ခဲ့သည့် ယာဉ်များ.....၃

လူငယ်ရှစ်ဦးဖြင့် မောင်မောင်ဘင်.....၅

ဘေဝေါ သန်းကြွယ်.....၆

လူငယ်ပုံဖြောင် မြေစာ.....၈

ဆေးလောကမှ သမိုင်းမှတ်တိုင်များ ဆရာဝန် တင်စရွှေ... ၉

ပန်းပုရှင်ထု လေ့လာမှု ပြင်ဆင်မှု.....၁၁

ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းသာ ခင်စန်းယဉ်၁၃

ဂေါ်ရီလာ မောင်လှကြွယ်.....၁၅

စာရင်းလိပ် ဓမ္မစာရင်းအရာရှိ တဦး.....၁၆

အတ္တဝါဗေဒ မြေကုန်းဖိုးလုံး.....၁၉

ဂုဏ်ယူသောအပြု၊ တောသားကြီးပြသိန်းအောင်.....၂၀

လေကြောင်းပညာ လေသူရဲတဦး... ၂၂

ပကျဉ်ပါလျှင် ရောင်နီဝင်း.....၂၄

ကဗျာဖြင့်ပွဲ... မင်းယုဝေ... ၂၅

လူငယ်သတင်းဓာတ်ပုံ... ၂၆

အိပ်ပြေး မောင်ကိုဖြင့်...၂၉

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် ဖြစ်တိုနယ် ရွှေမြိုင် ဘုန်းကြွယ်.....၃၀

ဂေါ်ဦးချွန်းကလေး ဂယက်နီ...၃၃

လေ့လျော်အားကစား မောင်ဘုန်းမြင့် ၃၇

ဗျူဒိုမြင်ဆင်မှုမောင်ကောင်းမြင့်...၄၅

ပညာလည်းချွန်အားလည်းချွန် ခင်မောင်ထွေး (ပျဉ်းမနား)....၄၇

ကျွန်းဆွယ်ပွဲသမိုင်းစဉ် ကျော်ကျော်သိန်း.....၄၈

အပိုလို အနာဂတ်ခရီးစဉ်များ ထွန်းထွန်း ခပ်တက္ကသိုလ်.....၅၂